

MAGYAR URIASSZONYYOK LAPJA

FŐSZERKESZTŐ:
KERTÉSZ BÉLA



XIII. EVFOLYAM, 22. SZAM
BUDAPEST, 1936 AUG. 1
ARA NYOLCVAN FILLER

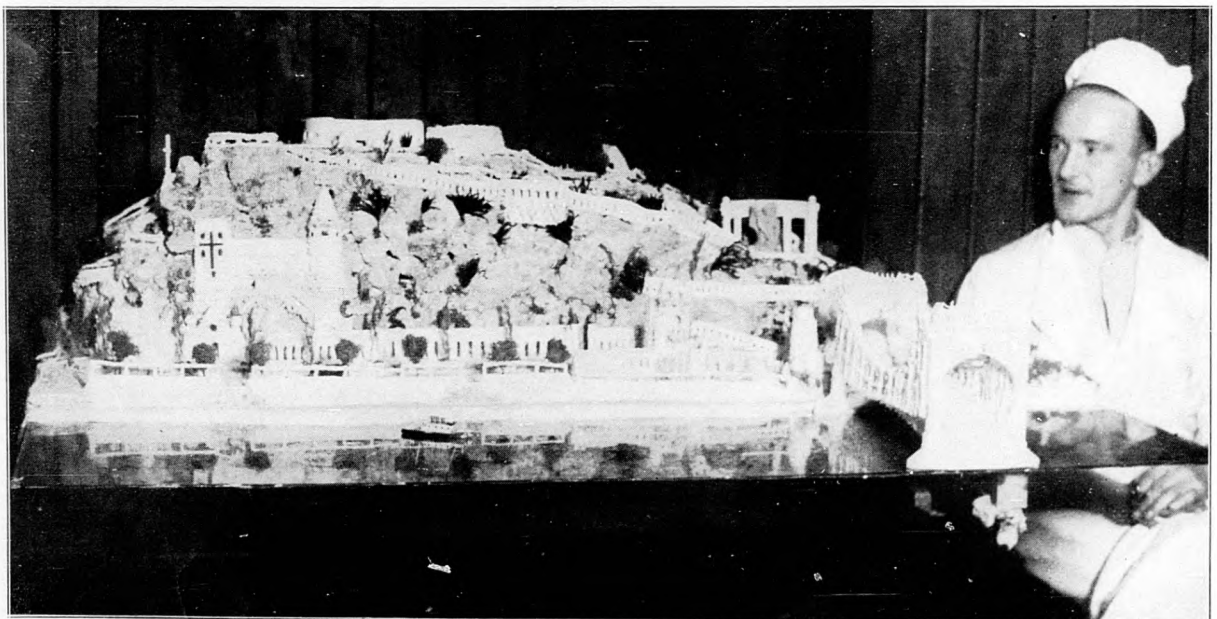


Nina Moe Kinneg, néger operaénekesnő

Foto: Angelo, Budapest, IV., Váci-utca 24.



MŰVÉSZET DIVAT



BORKITY FERENC cukrászmester háromhavi munkával cukorból és tojáshabból elkészítette a Gellérthegy mását a Citadellával és az Erzsébet-híddal együtt. 1100 darab tojást és 70 kiló cukrot használt fel a cukrászati különlegességhez.

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

XIII. ÉVFOLYAM, 22. SZÁM SZÉPIRODALMI, ISMERETTERJESZTŐ ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT BUDAPEST, 1936 AUG. 1

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, VI. KERÜLET, JOKAI-UTCA 37. SZÁM (BERLINI-TÉR SAROK). — TELEFONSZÁM: 11—12—93

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án. Postatakarékpénztári csekk száma 41.490. Előfizetési ár Magyarországon és Ausztriában: egész évre 24 P, félévre 12 P, negyedévre 6 pengő. Belgiumban, Franciaországban, Németországban, Svájcban és Olaszországban: egész évre 30 pengő, félévre 15 pengő, negyedévre 7 P 50 fill.

FŐSZERKESZTŐ:
KERTÉSZ BÉLA

Csehszlovákiában: egész évre 180 csekkorona, félévre 90 csekkorona, negyedévre 50 csekkorona. Romániában: egész évre 900 lei, félévre 450 lei, negyedévre 250 lei. Angliában és Amerikában: egész évre 40 pengő, félévre 20 P. Egyes szám ára 80 fill. Előfizetési ára az ingyenes gyermekrovat melléklettel együtt évi 24 P.

ÍDŐN ÉS VÖLTŐN akik előtt a Magyar Uriasszonyok Lapja nyitotta meg a kapukat IRUNK ÉS NULIUNK

Az idei könyvnap forgatagában több olyan név is megvillant, amely feltétlenül ismerős volt a MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA olvasói előtt. Itt van rögtön Nyíró József neve, akinek ÚZ BENCÉ-je a legnagyobb sikert aratta. Fehérszörű halinába kötve érkezett meg ez a könyv Budapestre, minden példányát elkapkodták és ÚZ BENCE súlyos szekeréjétől volt visszhangos az egész ország. Nem volt nehez megállapítani a MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA olvasóinak, hogy ez a Bence nekik régi ismerősük. Részletekben és elszórvva itt, ennek a lapnak hasábjain láttak napvilágot legelőször Nyíró József csodálatosan tiszta havasi tájai és derűs székely mondatai. Most, hogy Úz Bence barátunk ilyen fényesen „kiugrott” és országos sikert aratott, kiváló szerzőjének munkássága felől megkérdeztük főszerkesztőnket, Kertész Bélát, akinek íróasztalán már annyi nagyszerű íróavatás zajlott le. Megkértük főszerkesztőnket: mondjon egy-két szót azokról, akik mostanában hírnévhez jutottak s ehhez a dicsőséghez a MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA hasábjain keresztül értek el. Kertész Béla hamarjában négy ilyen örvendetes karierről emlékezett meg. Nagyon érdekes mind a négy és nagyon jellemző a mai irodalmi viszonyokra.

Az írók klubjában kinevetnek egy költőt

— Hét-nyolc évvel ezelőtt, — kezdte Kertész Béla — elmentem egy este az

írók és művészek klubjába. Nagy társaságunk volt, remekül éreztük magunkat, pársz volt a levegő a heves vitától, új tehetségekről vitakoztunk. A sok beszéd helyett én kihúztam a zsebemből a MUL legfrissebb számát és felolvastam belőle egy fiatal papköltő egyik versét. Ez a papköltő Mécs László volt. Meggyőződéssel hirdetem, hogy ez a költő ragyogó, nagy név lesz, nem adok neki egy évet és verseit mindenütt, Európáig szavalni fogják.

— Ő te rajongó! — kiáltották akkor felém. — Te hiszékeny!... És hangosan kinevették Mécs László verseit. Alig telt el két hónap: egyik nagy napilapunk kezdte közölni Mécs László verseit. Véletlenül megint együtt voltunk ugyanabban a klubban és legnagyobb meglepetésemre most már ők idéztek Mécs László verseiből, áhítatosan, rajongtak érte és tapsoltak neki. Én mélyen hallgattam. Nagyon szégyeltem magam. A felolvasás után hozzám lépett az, aki a multról szívből nevetett az én bejelentésemre. Hozzám lépett és titokban megszorította a kezemet.

— Igazad volt! — mondta. — Te láttál tisztán, önzetlenül, becsületesen, nem mi.

Érmihályfalváról jelentkezik egy szerény papkisasszony

— Kilenc évvel ezelőtt, — folytatta Kertész Béla, — jelentkezett Érmihályfalváról egy nagyon szolid és szerény, finom megjelenésű papkisasszony: Szabó Mária. Néhány novellát és más írásokat hozott. Láttam, hogy minden sora értékes. Tele volt őszinteséggel, ragyogó tehetséggel. Levelezni kezdtünk vele, a MUL nevében felhívtam Budapestre. Most már regényt is hozott magával. De hogy teljesen bizo-

nyosok lehessünk mi is és ő is tehetsége felől: nyilvános novellapályázatot hirdettünk. Ezen részt vett Szabó Mária is. És 800 pályázó közül ő vitte el a pálmát. Ma az Új Magyarország népszerű rovatvezetője, írásait óriási tábor olvassa, szereti és követi.

Vállonveregetek ...

— De alaposan megírtam én az írók közt Nyíró József propagálásával is. Azt hiszem, hat éve annak, hogy a MUL-nál Erdélyből jelentkezett írásaival egy ott akkor már beérkezett író: Nyíró József. Első elbeszélései után nyomban levelezni kezdtem vele, egyre több írást kaptam tőle és hétről-hétre adtam közre legszebb székely történeteit itt, a MUL hasábjain. A hivatásos írók közt emlegetni kezdtem, hogy új tehetség érkezett Erdélyből, aki európai mértékkel mérve is nagy, elsővonalú író. Senki se hitte el, aki mégis végighallgatott: az először mosolygott, aztán finoman vállonvergetett. Mintha azt mondta volna: jó, jó, csak te tüzelj tovább!...

— Ma?... Ma zeng az egész irodalom és sajtódzsungel a Nyíró József és az Úz Bence nevéből!... Hallotta? Olvasta!? — zengték a könyvnapon. Az egyik ilyen könyvbödéből elibem rohan valaki. Nyíró Jóska könyvét lobogtatta felém. — Kérem, szerkesztő úr, vegye meg, nagyszerű, pompás, ilyen könyv rég volt a pesti piacon.

— Mondja, kérem, — kérdeztem csendesen, — olvasta ön ezt a könyvet?

— Én... én nem, de mindenki lelken-dezve, rajongással beszél róla.

— Ugy, fiam, ön nem olvasta? Rendben van, hát kérem, ne is olvassa, nem önnek való. Ez a könyv annyira magyar, annyira eredeti, lángolóan irodalmi, hogy ön úgysem érti meg, ön más világban

él, fiam. — És keserű szájjal, lehorgasztott fővel hagytam ott a sátort, a könyvesbódét.

Kerthelyiségben szavalnak egy ismeretlen költőt

— Tavaly történt, hogy egy csillagos estén elmentem egy budai kis kerthelyiségbe, ahol kabaré volt s ahol ripacs-társulat működött. Egy színész szavalt a színpadon. Míg a vers tartott, csend lett a nézőtérén. Felfigyelték, hallgattak s aztán felviharzott az a tapsorkán, amely tévedhetetlen. Érdeklődni kezdtem, hogy ki írta a költeményt? Az igazgató nem tudta, a színész, aki szavalt, szintén nem tudta. Senkise tudta, hogy ki a szerzője annak a versnek, amely a műsorban a legnagyobb sikert aratta. Hosszas, fáradságos utónjárás után sikerült megállapítani az ismeretlen költőt: Lóránth Lászlót, akit azóta itt olvashat a MUL haszójain a közönség. Az ő verseivel már nem is megyek az írók klubjába, mert nem akarok vele úgy járni, mint Mécs Lászlóval. De hogy ő is még jobban «kiugrik», az bizonyos.

★

Eddig szól Kertész Béla főszerkesztőnk nyilatkozata s most mi vonjuk le mindebből a tanulságot. Még pedig legelőször is azt, hogy köszönjük a «beérkezettek» és féltékenyek vállvágését, de ebből a tehetségirtásból, ami nálunk folyik: elég volt. A MUL rendületlenül mellé áll minden felbukkanó új talentumnak és vállalja azt a céhbéli sziszegést, gúnyt és lekicsinylést, amellyel itt nálunk egy új hang, egy új szín feltűnését fogadják. A zavaros erkölcsűek, a romlott felfogásúak és az egyéniséggel nem rendelkező utánczókre nem fogják tudni elliporni és agyonhallgatni a magyar föld egyetlenegy új tehetségét se, mert mi minden egészséges és tiszta költő és író előtt szélesre tárjuk az irodalom kapuit. S hogy nem tévedtünk, igazolják a fentebbi esetek. Akár tetszik a kiadóknak és a féltékeny íróknak, akár nem: a MUL a tehetségek egész sorát fedezte fel eddig és juttatta szóhoz, napfényhez és kenyérhez. Ezt az írópolitikáját, helyesebben: ezt a tehetségpolitikáját a jövőben is folytatni fogja, teljes lelkesedéssel és éles kritikai alapon. Nemcsak a mult példái igazoltak bennünket, hanem igazolni fog bennünket a jövő irodalma is. Nem ők, hanem mi állunk azon a komoly és masszív irodalmi alapon, amelyik kibírja a legszigorúbb esztétika és a legszélesebb körű közönség bírálatát. S ezután majd évről-évre nyilvántartjuk, hogy a MUL tiszta szárnyai hány új tehetséggel jelentkeztek a magyar irodalom porondján, amelyet az irigykedők és vaskalaposok mégé el szeretne zárni a hatalmas megújulás és nagyszerű ujjászületés elől.



Írta: Nyíró József

Szegény Ülkei Lőrinc bácsi is kitévők a baktárságból öregseje miatt. Eleget instálta a tekintetes jegyző urat, hogy: „Legyen belátása. hiszen együtt szögáltunk negyven esztendő óta, együtt valánk hivatalbéli emberek, ezt a csúfságot ne tegyék velem!” A jegyző csak a fejét tehergette:

— Felsőbb rendelet, az felsőbb rendelet! Itt az írás róla!

A felsőbb rendeletnek olyan ereje van, hogy még a medvét is ki lehet hajítani vele a líkából, hát hogyne lehetett volna ezt a roskatag vénembert kicseppenteni abból a szép állásból. Belátta ezt Ülkei Lőrinc is. de legalább a veszett fejszének a nyelét szeretete volna megmenteni.

— Hát a penzióval mi lesz, jedző úr? — védte a jogait. — Mert — úgy-e — ha a jedző úr kivénül, penziót kap, a főszögabíró úr is, az alispány úr is, s úrül élnek belőle. Nekem is ki kell, hogy járjon... Egye fene, ha már nem lehet a dolgon segíteni (pedig még úgy tíz-húsz esztendeig szögálhattam volna, amilyen erőben vagyok), hát legalább a penziómat jómagosan állapítsák meg.

— A jalusi baktárság után nem jár nyugdíj! — sajnáta a jegyző.

— Nem az istennyilat! — ütközött meg Lőrinc bácsi.

A jegyző addig magyarázott, hogy ezt is be kellett látnia.

— Hát akkor fűjják fel az egész hivatalt! — nyugodott bele csendesen Lőrinc. — Ezt nekem azonban meg kellett volna mondani akkor, amikor állást vállaltam! Nem most! — kifogásolta. — Ami nem igazság, az nem igazság! Szakadjon meg a nyaka annak, aki még ezt a kicsi penziót is elsajnáta tőlem... De mindegy no! Valahogy lesz velem is... Azért kétségbe nem esem, de azt is megmondom, hogy többet olyan baktart a falu nem kap, amilyen én voltam. Jönnek maguk még kérni, hogy vállaljam el a hivatalt, de ha térdén állva istálnak, akkor sem. En

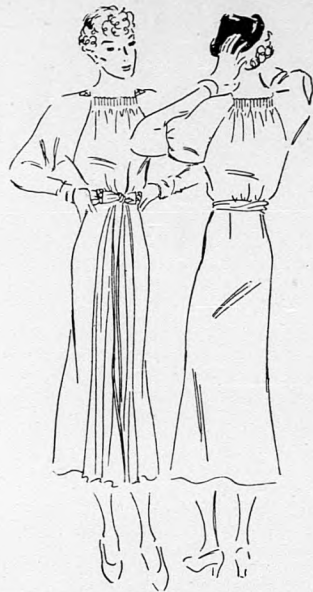
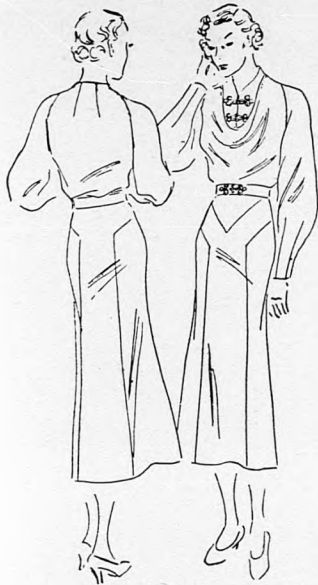
sohasem! Értse meg, jedző úr, hogy én sohasem!... Velem az életben csak egyszer lehet effélit csinálni!

Amíg a mérge tartott, nem is vette túlságosan a szívére, hogy kicseppent az állásból. Nappal se volt baj miatta, csak az éccakák ne lettek volna. Mondogatta ugyan az embereknek, hogy: „legalább ezután tisztességesen kialszom magam!” De mikor beszéltedett, s a falu lepihent, szegény Lőrinc bácsi nem tudott aludni. Hiába bújt a cserge alá, erőltette a szemét, olyan erővel kezdett csújni a szíve, hogy az öreg faagy ropogott alatta, mintha haldokolnék. Az éjszaka volt az ő világa és csodálatos világ az. Végtelmen, nyomasztó, holtak lehelletével teljes, mintha az egész mindenség nagy temető volna és feketé ködemberek lélegzenének fásasztóan, sötétben és mindent elnyomó kábulattal. Minden megbénul tőle: ember, állat, fű, fa, virág, hegyek, völgyek és feketé némasággá dermed, csak a kutyák s Ülkei Lőrinc szeméi égneken éberen, szenvedélytől forrón, mert ez az ő világuk, melyben hatalmasak és uralkodnak fölötte a soha nem alvó Jóisten hatalmának részeseként. Ez adta meg a vén bakter hivatásának nagy tudatát és fenségét, titkos erejét, sőt végtelenségét, amiről földi embereknek sejtelmük sincs.

Mert nézzük csak!

Amíg rendez földi ember a kicsi halál, az álom tehetetlenségében nyálazza párnáját és milliószámra elhullva fekszenek a mindennapi csatavesztés után a föld hátán, az alatt a vén Ülkei a sötétségtől óriássá nyúlva kilép ijesztőn az ajtón. Báránnyör sapkájának csúcsa a feketé magasság elképzelhetetlenségébe fúródik, terebélyes bundája szinte befűdi az utcát, botja akkórának látszik, hogy leüthetné vele a hegyek fejtét, maga is mérföldlejtő óriássá dagad ebben az alig derengő éji világban és füle mellett rohannak útjukon a hidegen forrongó felhők, akik az Isten trónjának lábainál, a kialvással küzdő csillagpontok kö-





zött szolgálatot tesznek. Nem mondom, hogy szóról-szóra így van, de szóról-szóra így érezte önmagát Ülkei Lőrinc, az éjszaka nagy urának és felnyúlt a setét magasságokba, hogy az Űristen feléje nyújtott kezét fogadja. El tudom képzelni, hogyan találkozott a két néma marok a házak, hegyek, a világ felett a szűz feketeségben és csak a homlokuk körül derengett némi fényecske.

— Te vagy, Lőrinc? — kérdezte kedvesen Szentfelsége.

— Ez én! — örvendett Lőrinc bá a lelében mindennap megismétlődő találkozásnak.

— Hát mijóban jársz?

— Rapporra jöttem! — jelentkezett Lőrinc bá.

— Aztán mi újság odalenn?

— Nincs semmi különös... Megvagyunk valahogy, csak napról-napra nehezebb az élet.

Szentfelsége sóhajtott. Lőrinc bá tisztelettel utánsóhajtott. Később mégis azt mondta a Jóisten:

— Tűrni kell!

— Az úgy van! — bólintott Lőrinc.

Csendesen virrasztottak és mind a ketten a földet nézték.

— Hallom, Pál Sándoréknál valami baj volt tegnap! — mondja újból Szentfelsége. — Csak a leánka hót meg! — legyintett Lőrinc.

— Mégis meghala? — sajnálta a Jóisten.

— Jobb úgy! — vélekedett Lőrinc. — Mire nőit volna fel? ...

Ismét hallgattak egy kicsit.

— Hát a Gyerkő beteg ókrivel mi van? — tudakolta a Jóisten, hogy lássa, mint tartja számon a falut Lőrinc.

— Javulóban van!

— No hála Istennek! — könnyebbült meg Atyánk a jó hírre.

Egyszerre az öreg Lőrinc nyugtalaná vált és felnézett az égre.

— Tán az órát nézed? — találta ki a Jóisten.

— Kialthatod már! Eppen éjjel van!

A bakter erre nekikuzakodott és alig előrehajolva rekedten beleénekelte a megkövült, mozdulatlan, éjjeli csendbe:

„Hallgass ember a szóra,
Tizenkettőt ütött az óra...”

Mennyei atyánk hallgatta. Szerette hallgatni. Az emberek félalomban megfordultak ágyukban, de csak egyik oldalukról a másikra és ismét csend lett. Az Űristen közelebb hajlott Ülkei Lőrinchez bizalmasan: — Hallom, új szögabírot kaptatok!... Milyen ember?

— Tisztességes embernek látszik. Eddig nincs semmi panasz ellene... Csak az adóval bännának kíméletesebben!...

— Valahogy lesz! — öntött erőt Szentfelsége Ülkei Lőrincbe. — Ugy látom, hogy az idén szép termés ígérkezik. Ha azt kívárvárjátok, ergyet ismét szunnyadhattok.

— Hát az igaz! — nyugodott meg a bakter. Ilyen kedvesen eldiskurálgattak sokszor éjféltán háromig is. Közben le-lenézegettek a falura.

— Te! Nem a Somogyi fa megy ott az úton? — erőltette a szeméit Szentfelsége.

— Ugy nézem, mintha Jóska volna.

— Az ó. A Miháj Damokos leányához jár, Julihoz... De eltöröm a derekát, ha még egyszer meglátom ilyen későn tekeregni.

— Aztán mennyire vannak?

— Ugy hallszik, hogy a farsangon meglesz a lakodalom.

— Akkor hagyj békít, hadd jérjon! — vette pártfogásába az Isten Jóskát, Julit. — Te is voltál fiatal!...

Ezen Lőrinc édesdeden elgondolkodott, de Szentfelségének egyszerre szigorúra rándult a szemöldöke.

— Nem szeretem, ahogy viseli magát Dényös Rózsai, az új menyecske... Esztendeje sincs, hogy összekötek... Jobban kéne rá ügyelgetned!...

Kicsit felszantant vén Ülkei:

— Hogy én ügyelgessek?... Ügyeljen az ura, ha elvette... Én figyelmeztettem a mult nyáron, hogy gondold meg János, nem neked való fehérszék... Ahelyett, hogy megköszönted volna, szinte megvert... Amit főzött magának, most egye meg!...

— Mégis, mégis! — csitította Szentfelsége.

— Hátha később megjön az esze! — mentegette szelíden — amíg az ember fiatal, addig bolond!...

— Nem hejeslem ezt a nagy kíméletet a

fehérszékkel szemben! — mondott ellent tisztelettel Lőrinc. — A mi üdönkben...

Azonban a Jóisten a Szövetkezetre terelte a szót, s azt fejtegette, hogy az igazgatóságnak valahogy meg kéne egyeznie a néppel, s ha már kamatot nem tud adni a pénz után, legalább a tőkét kellene egészben visszafizetnie, ha nem is azonnal, legalább tíz év alatt.

— A szájból vette ki a szót! — rikkantott a vén Ülkei, mert neki is ott úszott valamicske megtakarított pénze a „Bank”-ban. — Ugy kéne, úgy, de az elnök...

A Jóisten legyintve, mert ő sem volt teljesen megelégedve az elnök dolgával s aztán úgy tett, mintha álmos volna.

— Elmegyek, s egy szikrát ledőlök!... Eltőt az üdö!... Te csak ügyelgess jól, Lőrinc!

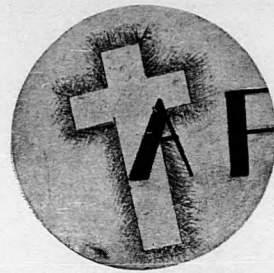
A vén bakter haptákba vágta magát, s elindult aggodalmasan Felszeg felé, mert a kutyák erősen fognak, ott valami baj van!... Csak idejében odaérjen.

Botja nagyokat koppan a fehér úton.

Így ment ez éjszakáról éjszakára. Hiába csapták el, tovább őrizte a falut ingyen, fizetés nélkül. Nappal aludt békésen, boldogan, éjjel örködött. Minden este felöltözött bakter-gúnyjába és étlen-szomjan járta az utcákat. A hatóságok megértették, a csendőrök nem bántották. Vén Ülkei nem is igen törődött senkivel, semmivel. Ha valakinek eszébe jutott, s megkínálta egy szivar-dohánnyal, úgy megrázkódott, mintha mély alomból ijesztették volna fel. Azt tartották róla, hogy megvararodott, mert elvesztette a kenyerét. Ő azonban csak ment a maga útján. Néhányan megles-ték és ezek mondták, hogy minden éjszaka a templom előtt álló nagy jegenyefa alá húzódik és ott különös szavakat mormolva virrasztja át az éjszakát.

Tegnap reggel aztán meg is kapták holtan, a jegenyefa törzséhez dőlve. El se zuhant, csak meg volt meredve a teste, s a feje lebillenve, mintha aludnék. Senki sem tudja, hogy miket beszélhetett azon az éjszakán a Jóistennel.

Jobb is, hogy kegyelmesen magához szólította Szentfelsége...



FEKETE KERESZT

ÍRTA: HELLMUTH MEISSNER
FORDÍTOTA: K. LÁNYI PIROSKA

Fiatal diplomata koromban rövid ideig Stambulban teljesítettem szolgálatait. Mindjárt odahelyezésem után történt, hogy súlyosan megbetegedtem. A követ a legközelebbi török és külföldi orvosokat hívta betegágyamhoz, de valamenynyen tanácsalanul álltak a titokzatos betegségemmel szemben. Egy hétig élet-halál között lebegtem, míg végre valakinek eszébe jutott, hogy meg kellene még próbálni doktor Ricet, akit egyesek felistennek, mások pedig zseniális kuruzslónak tartanak.

Egy óra múlva már ott állt ágyam mellett Rice doktor. Pár percig csak állt egy helyben és nézett rám. A nézése nem az indiai yogik és az afrikai varázslók hipnotikus tekintete volt, csupán az érdeklődő kultúrember komoly nézése.

— Megnyugtathatom önöket, a betegség súlyos, de semmiképpen sem halálos! — szólt meg végre és mindannyiunk csodálkozására csak ezután a határozott kijelentés után fogott hozzá a vizsgálat-hoz.

Ez tagadhatatlanul meglepő és komolytalannak látszó módszer volt, de olyan súlyos volt az állapotom, hogy senkisémet akad fenn rajta.

Néhány percig még tartott a vizsgálat, aztán recepteket írt fel a különös orvos és megígérte, hogy estére visszatér. Csakugyan, este újra leült az ágyam mellé és el nem mozdult onnét reggelig. Reggelre kissé jobban lettem és egy hét múlva már el is hagyhattam az ágyat.

— Na kedves öcsém, holnap már nem fog látni engem, hála Istennek már annyira van, hogy orvos nélkül is meggyógyul! — mondta Rice és én rögtön éreztem, hogy üres lesz majd számomra a nap az ő látogatása nélkül. Harmadnap elküldtem érte és nagyot nevettem, amikor aggodalmasodó arcát megláttam.

— Na ne féljen kedves doktor, nincsen semmi baj, csak az történt, hogy túlságosan hozzászoktam a társasághoz, fél gyógyulás nekem, ha beszélgethetek önnel! — mondtam és túlradó hálával szorongattam megmentőm kezét. Ettől a naptól fogva úgyszólván mindennapos vendég lett nálam Rice. Együtt rőtünk a stambuli utcákat, együtt csónakáztunk az Aranyszarvon végig és folytattunk késhegyigmenő vitákat az élet különböző problémái felett.

Kitűnően ismerte az életet barátom, lelkében mélységes emberszeretet élt, mégis ha csak tehetett, kerülte az embereket. Még sétálni is csak a legelhagyatottabb utcákon szeretett és nem egyszer történt meg, hogy egy közömbös látogató látára megtorpant, mosolygó arca elkomorult és rémülten indult meg az ellenkező irányba.

— Mi van veled, öregem? Mi az oka annak, hogy ennyire félsz az emberektől? Bevallom, hogy van a lényedben sok megfeszítetlen számomra... többek között azt sem értem, hogy miért pazarolod el tudásodat itt Stambul külvárosaiban, amikor a tehetségednél, tudásodnál

fogva a világ első orvosa lehetnél? — kérdeztem és izgatottan vártam feleletet. — Majd egyszer válaszolni fogok erre is, John! — mondta és én izgatottan vártam a megnyilatkozás pillanatát. Ez is elkövetkezett. A történet, amelyet elmondott, megfeszítette előttem egész életem.

«Fiatal orvos-koromban hosszabb keleti útra indultam. Hajónk Stambulban is kikötött, és én mohón és boldogan szálltam partra és éhesen szívtam magamba minden új benyomást.

A legérdekesebb élményre Scutari egyik piszkos sikátorában akadtam. Hosszúszakállú zarándok beszélt itt a tátott-szájú, csillogószemű tömegnek. Magam is közéjük álltam és bár egy szót sem értettem a beszédből, mégis érdeklődéssel néztem különös csillogású szemét, érdekes arcjátékát és magam sem tudom miért, egyszerre mohó vágy fogott el, hogy megismerhessem közelebbről.

Atfúrtam magamat a tömegen és eléje

álltam. Minthogy keleti nyelven nem beszéltem, angolul szólítottam meg. Legnagyobb csodálkozásomra a zarándok angolul válaszolt. Néhány kérdést intéztem hozzá. A kérdések kissé ironikusak és kíváncsiskodó jellegűek voltak, ő azonban nem sértődött meg, hanem nagyon komolyan, türelmesen és kissé ünneplősen felelt.

Lassan a tömeg is szétszórt és egyszerűen csak azt láttam, hogy ketten álldogalunk a piszkos sikátor sarkán.

— Na aztán öreg, jól fizetődik-e a mesterség? — kérdeztem, mert valami megmagyarázhatatlan kajánság arra ösztökélt, hogy kihozzam sodrából az öregot. A zarándok nem felelt, csak rámnézett fénylő nagy fekete szemével és az övébe nyúlt. Kis zacskót vett elő. A zacskóban két rézgolyó volt. Játsszani kezdett velük és most már hiába intéztem hozzá kérdéseket, ügyet sem vetett rám. Egyre magasabbra dobta a golyókat... én némán figyeltem a különös játékot, sze-

mével figyeltem a nyílegyenesen felröpülő golyókat és lestem, hogy mikor esnek vissza ismét.

— Látod-látod, ilyen golyó a te életed is és minden ember élete... Allah jászik veled, felhajít, elkap... vagy pedig hagy alázuhanni... Te nem hiszel benne, te gyaur vagy... de még nagyobb baj, hogy a te Istenedben sem hiszel...

— Nem hiszek? Miért gondolod? — Miért? Mert csúfot úzól mindenből és mindenikiből... Meg kell tanulnod hinni, mert anélkül nem vagy ember... — Igazad van... úgy szeretnék hinni!

— Szeretnél? Hát ha igaz, hogy megvan a lelkedben a hit utáni vágy, akkor ez a golyó, amelyet most feldobok, nem fog visszaesni! — mondta az öreg és felhajította a rézgolyót.

A golyó nyílegyenesen röpött fel... kisérni tudtam az útját, míg végre is eltűnt a szemem elől... és nem zuhant vissza.

Az öreg most lassan, ünneplősen felém fordította szép, fehérszakállas profétafejét.

— Uglátszik, az Úr érdemesnek tart rád... hát kívánj valamit és teljesülni fog!

— Kívánjak? Hát tudod mit, azt kívánom, hogy egy esztendő alatt a világ leghíresebb orvosa legyen belőlem...!

— Nagy kívánság és főképpen nagy ára van, de már kimondtad és teljesülni fog. Hát figyelj ide, Allah segítségével megadom neked azt a képességet, hogy felismerd az emberek közt azokat, akiket a halál már kijelölt magának. Valamenynyűk homlokán egy fekete keresztet

figsz látni... ez minden, amit adhatok! — mondta és mire feleszméltem, már el is tűnt a sikátor tulsó oldalán. Utána akartam kiáltani, magyarázatot akartam kérni... nem tudtam, hogy nevessek-e furna szavain.

— Eszelős vénember, tulajdonképpen szégyen, hogy kultúrember létemre szóba ereszkedtem vele és végighallgattam babonaságait! — mondtam magamban és megindultam végig a sikátoron. Népebb utácba jutottam, a járókelők, a színes tömeg elterelte figyelmemet különös élményemről, amikor egy férfi ment el mellettem. Rátévedt közömbös tekintetem és a következő pillanatban majd összeestem rémületemben.

Az idegen férfi homlokán ott sötétlett a fekete kereszt! Mint a megbabonázott mentem utána... a következő sarkon a férfi megállt, szívéhez kapott és hosszan elvágódott a járdán.

Lehajoltam hozzá, hogy tölem telhetőleg segítyt nyújtsak, de már késő volt, csupán a halált állapíthattam meg.

Másnap indult a hajónk. Kénytelen voltam folytatni az utamat. Útközben többen megbetegedtek és csakhamar híre terjedt, hogy kiűző diagnosztika vagyok. Az amerikai milliárdost például én figyelmeztettem, hogy beteg, szemem közé nevetett, hiszen kitűnően érezte magát és dicsekedett, hogy mégcsak nem is ismeri a betegágyat.

— Jól van, Mister X... én mégis figyelmeztetem, hogy beteg és nagyon kell vigyáznia magára...!

Egy hónap múlva levelet kaptam tőle Párizsba.

— Igaza volt, doktor úr, a vizsgálatok megállapították, hogy súlyos vesebajom van... Még szerencsére idejekorán fedezték fel és valószínűleg segíteni lehet rajtam. Ezt pedig önnek köszönhetem, fiatal barátom. Ha ön nincs, nekem eszembe sem jut orvoshoz menni és ma talán már nem is vagyok az élők sorában!

Ezt írta a milliárdos és halálját úgy rótta le velem szemben, hogy tömegével küldte hozzám ismerőseit. Makkegészségesnek látszó emberek állítottak be hozzám, hogy vizsgáljam meg őket és én csak a formáság kedvéért kopogattam ki a mellkasukat és nyomogattam meg a gyomrukát, hiszen egy pillantás elegendő volt számomra: a fekete kereszt mindent elárult.

Bevallom, eleinte mulattatott a dolog és nem lett volna az a hatalom, amiért elárultam volna titkomat. Voltaképpen csak akkor fogtam fel különös képességem egész szorgalmasságát, amikor legjobb barátom homlokán is megpillantottam a végtelen jelt. Magam vettem őt gyógykezelés alá, mindent megtettem érte, de a fekete kereszt továbbra is ott maradt szép boltozatos homlokán és tudtam, hogy nincs számára mentés.

Rettenetesen összetört a halála és elhatároztam, hogy önkéntesen lemondok az orvosi babérokra, visszavonulok hivatalosomtól, megköszönök, elmegyek falura és élek a vagyonomból. Egy édes, bábijós leányt akartam feleségül venni. Szép volt, jó volt, nemes és ha ösztöneim jól sügáltak, ő lett volna az én Istenőtől rendelt párom.

Nagy csokor illatos, csodálatosan szép rózsát vásároltam, megvettem a két karikagyűrt is és túlradó boldogsággal csöngöttem be az ajtaján.

Tudta, hogy miért jövök, legszebb ruháját vette magára... aranyzőke haját mély hullámokba fésülte és piros rózsacsokorból egy szál már ott pompázott a keblén. Jött felém, két keze felém nyújtva és én kitéartam féljeje a karomat, hogy magamhoz szorítsam... ajkamon már ott égett a csók vágya, amikor édes, hófehér homlokán... két hajszálvékony szemöldöke között megpillantottam a fekete jelt...

Nem akartam folytatni... mert még sincs erőm ahhoz, hogy elmeséljem az elkövetkező heteket, hónapokat... Csak annyit, hogy éveket öregedtem néhány rövid hónap alatt. A fájdalomtól az örüléshez álltam közel, aztán lecsillapodtam és megtörtén vittem tovább a súlyos terhet. Sokakat rántottam vissza a halál karjából és sokaknak a pusztulását kellett tehetetlenül nézmem. Bár semmiféle ambícióm nem volt már, egyre nőtt a hírem és már ott tartottam, hogy a világ egyik első egyetemén katedrát kaphattam volna. Visszatartottam... úgy éreztem, hogy nem vagyok érdemes rá... Szerettem volna inkább ismeretlen senki lenni, szerettem volna vakon járni, hogy ne láthassam barátaim, ismerőseim, szerelmeim arcán a halál bélyegét... Történt egyszer, hogy hosszabb útra indultam. Belépek egy fülkébe. Kövér vidéki ül benne, felém fordítja fejét... visszahőkölök... mert meglátom rajta a fekete keresztet... Megyek át a szomszédos fülkébe... ketten ülnek benne és mind egyik arcán a fekete kereszt... Lesújtottan megyek tovább... és rémületem csak egyre fokozódik, mert minden arc magán viseli a szörnyű bélyeget... Jön a kalauz, kéri a jegyet... csaknem felkiáltok ijedtemben, mert az ő sapkája



alatt is ott sötétlik a fekete kereszt... Átmegek az étkezőkocsiba... rendelék valami ételt, de a falat nem csúszik le a számon, mert a pincér, a vendégek... mindenki-mindenki magán viseli a halál jelét... Rémülten állok fel... mert megértem a szörnyű összefüggést... alig várom, hogy megálljon valahol a vonat és megtehessem azt, ami tőlem, gyarló embertől telhetik.

Egészen kis állomáson állunk meg, leugrom, berontok az irodába:

— Uraim... uraim... ne engedjék tovább a vonatot, katasztrófa fog történni... az Istenre kérem önöket, ne engedjék tovább! — kiáltottam rémülten... de mire kimondtam ezeket a szavakat, a vonat már robogott is tovább...

Félóra múlva megszólalt a telefon és leadták a hírt, hogy borzalmas vonatösszeütközés történt...

Másnap a lapok 104 halottról és rengeteg sebesültről számoltak be és engem bekísértek a rendőrségre.

Vallattak, kínoztak... valami titokzatos merényletre gyanakodtak és úgy sejtették, hogy nekem részem volt benne. Borzalmas sokat szenvedtem, a keresztkérdések pergőtűzében, végre is nem volt más kiút, el kellett árulnom szörnyű titkomat... Ezen az áron szabadultam meg... Szétronszolt idegekkel, tönkrevágyva hagytam el a rendőrség palotáját.

Még alig múltam negyven éves akkor, de aggyastánnak éreztem magamat. Elvisehelhetlennek tűnt számomra az élet, amely tele van a halál kiválasztottjaival, akikről nekem mind tudnom kell. Már öngyilkosságra szántam el magamat, mikor mentő ötletem támadt.

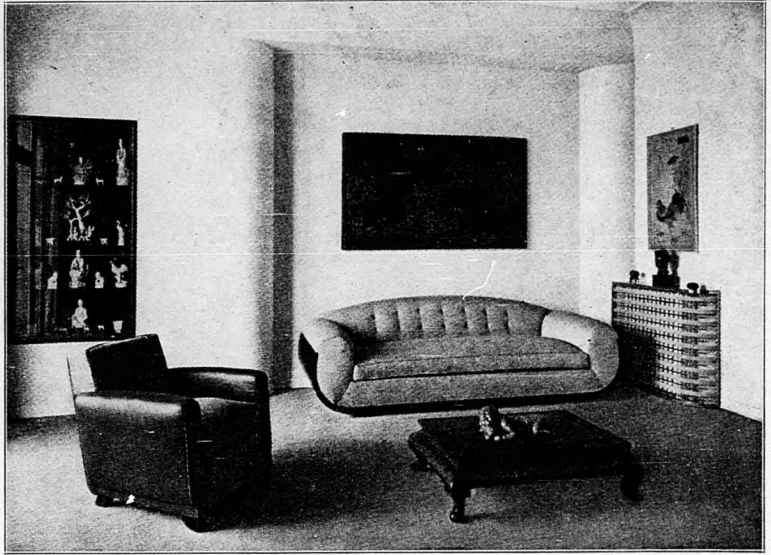
Elutazom Stambulba és felkutatom a zarándokot, aki a végzetes képességet belém oltotta. Még aznap elutaztam... lázason kerestem-kutatam, de nem volt senki Stambulban, aki emlékezett volna rá és hiába jártam be Kisázsia, Arabiát... sehol sem akadtam nyomára... Azóta élek itt... mert még mindig remélem, hogy rákadamok... bár az is lehet, hogy nincs is már az élők sorában... Akkor pedig szörnyű az én sorsom... — mondta Rice és nemesvágású, okos feje lekonyult ennek a lehetőségnek a gondolatára.

Nem kérdezősködtem tovább, most már értettem barátomat, értettem különös orvosi módszerét és megértettem, hogy miért kerül az embereket. Mélyégszen sajnálom őt, de ettől a naptól kezdve, akarva, nem akarva, én is kerültem őt, mintha ösztönösen attól félttem volna, hogy az én homlokomon is meglátja a halál bélyegét. Magam kértem áthelyezésemet és boldog voltam, amikor Londonba helyeztek.

Évek teltek el és én már csaknem meg is feledkeztem szomorú sorsú barátomról, amikor levelet kaptam Stambulból.

«Kedves John! Oly szép volt a barátságunk, hogyh nem tudom megállni búcsúnélkül. Igen, John, üttét az én érem is... ma reggel, amikor a tükörbe néztem, a saját homlokomon is megpillantottam a fekete keresztet... Eleinte csak halványan látszott, de már egyre erősödik és lehet, hogy bármelyik pillanatban beteljesedik rajtam a végzet. Nem... nem végzet... megváltás, amelyet főrón, epedve várok... Isten veled kedves barátom! Olel régi cimborád, Doktor Rice...»

Eddig tartott a búcsúlevél, amely egyszerre felidézett bennem mindent, amit szerencsétlen barátomról tudtam. Furcsának és valószínűtlennek tűnt nekem az egész história. Azzal vígasztaltam meg magamat, hogy az egész nem volt más, mint egy félőrült fantazmagóriája...



Uriszoba-részlet Müller Lajos műbútorasztalos (Ujpest, Erzsébet-utca 8. szám) terve

UTCÁN HEVER A PÉNZ

Írta: Strém Miklós

(Egy ötletes csavargó naplója)

9.

Nincsen vidámabb kép a párizsi utcánál. Hihetetlenül fiatalos a vérkeringése, nyoma sincsen annak a méltóságteljes és nyomasztó komorságnak, amely például London vagy New-York utcáit fekszi meg. Talán azzal jellemezhetjük legjobban, hogy nem érezzük a munka verejték szagát. Ezt az optimista hangulatot léptenyomon alátámasztja egy-egy kedvesen derűs jelenet, melynek széles e világon seholsem találjuk párját. Párizsban a szerelmek nyílt utcán csókolóznak. Sőt nemcsak az utcákon, hanem az autóbuszon, földalattin is. És senkisésem ütközik meg ezen. Legfeljebb egy diszkrét mosoly suhan át a járókelők arcán.

A Notre-Dame templom környékén sétáltam és egy utcai fényképészt vettem észre, aki nagy buzgalommal fényképezte a világhírű templom látogatósra jövő idegeneket. Láttam, hogy a boltja nagyon rosszul megy. A legtöbb fényképezett férfi és hölgy ideges kézmozdulattal jelezte, hogy ne zavarja őket...

Hozzáléptem.

— Uram — mondtam — ön egyáltalában nem ért az üzletéhez!

— Miért mondja ezt? — kérdezte megütöközve.

— Mert teljesen helytelenül választja ki modellejt. Ezek a turisták, akikre ráveti magát, ugyanilyen fényképezéssel találják magukat szemben az Eiffel-torony előtt, a Napoleon sírjánál, a nagy opera előtt, szóval mindenütt, ahol csak megfordulnak. Képzeltelheti tehát, hogy mennyire irtóznak minden fotográfustól. Az ön üzletkörének egészen máshol van a tükre!

— Talán azt is tudja, hogy hol? — kérdezte kissé gúnyosan.

— Természetesen, tudom. Azonban csak az esetben árulom el, ha ön a nyereségbe negyven százalék erejéig társnak vesz be.

— Boldogan! — válaszolta.

— Akkor hát hagyja itt a Notre-Dame-ot. Jöjjön, menjünk a Luxembourg-parkba és a Tuilleries kertjébe... Közben azonban az utcákon is szétnézhetünk. És ha lát valahol egy ifjú párt csókolódnia, azonnal fényképezze le őket!

A fényképész még nem igen értette a dolgot, de én megnyugtattam, hogy csak bizza rám. Nagy üzlet lesz ebből.

Nem is kellett sokáig mennünk. Egy hirdetőoszlop mellett elegáns fiatalember nyomott elragadtatott csókot egy feltűnően csinos leányka orcájára. Abban a pillanatban elcsattant a gép és én hozzájuk léptem.

— Uram — mondtam — bizonyára örülni fog, hogy életének legboldogabb pillanatát sikerült fényképen megörökítenünk, amikor ezt a bájos hölgyet éppen megcsókolta! Mindössze két frank a fénykép darabja.

A franciának nagy érzése van a humor és szellem iránt. A férfi nevetett és a hölgy is, bár elpirult, nem fojtotta el mosolyát.

— Nekem is vegyen egyet! — mondta lesütött szemmel gallériájának.

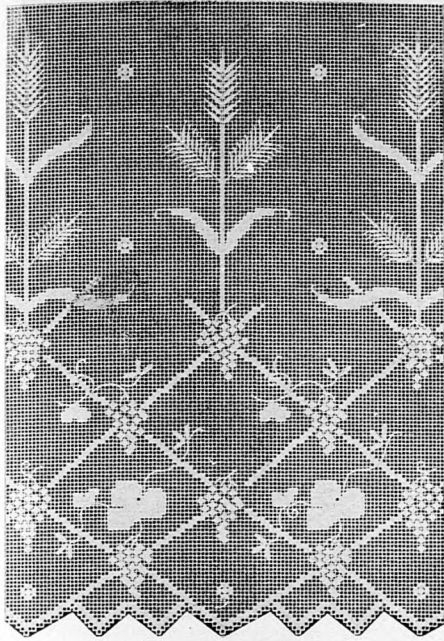
Az üzlet megindult és most már csak egy kis lélekannal kellett dolgozunk. Lehétleg azokat a párokat szemeltem ki, akiknél úgy éreztem, hogy őszinte vonzalommal viseltetnek egymás iránt. Néhányfél meglepő volt a hatás. Jelentkezésemet a legnagyobb zavar fogadta, a hölgy sírva fakadt, az úr fel volt háborodva...

— Kérem — hajoltam meg udvariasan — örömet akartunk okozni, de természetesen egyáltalában nem kötelező a fénykép megrendelése.

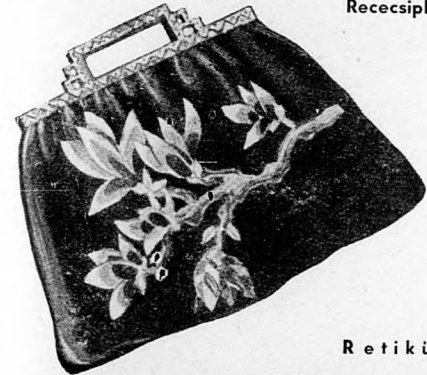
— Ellenkezőleg — harsogta a férfi — azonnal adják ide a lemezt!

— Négy frank az ára! — mondtam változatlan állóképességgel.

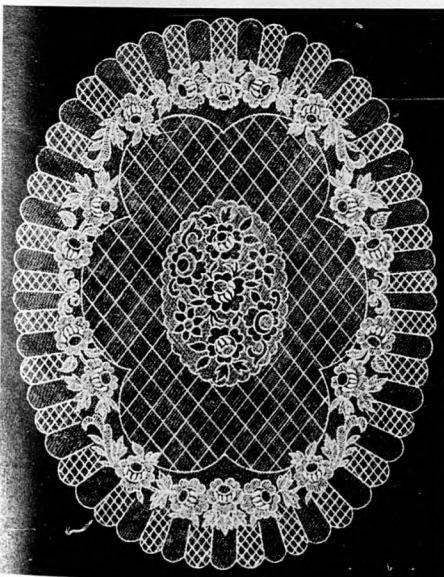
Boldogan megfizették. Felesleges mondanom, hogy lassankint a lemez-eladásokból többet kerestünk, mint a fényképeken...



Recesipke



Retikül



Wieg Testvérek (IV., Deák Ferenc-u.19) Tüllterítő

Síma és könnyű üzlet volt ez, azonkívül mulatságos is. Nagyon sajnáltam, mikor egy heti működés után szerződéseim értelmében abba kellett hagynom, mert hiszen semmiféle mesterséget nem űzhettem egy hétnél tovább.

Akkor már volt egy új barátom, egy bizonyos Molnár György nevű magyar munkás, akivel abban a korcsmában ismerkedtem meg, ahol vacsoráztatni szoktam. Molnár már féléve élt Párizsban, a Renault-gyárban dolgozott. Elmondta, hogy nagyon kemény munkája van. Ő az autók lakkozását végzi. Egy padon ül és véget nem érő sorokban vonulnak el előtte az újonnan készült autók. Megemlítette azt is, hogy a gyárban rengeteg színes, gyarmati munkás is dolgozik, mert ezek minimális órabéréért hagyják kiuzsorázni magukat...

Nagy érdeklődéssel hallgattam Molnár barátom előadását és törtem a fejemet, hogyan lehetne nékem is megizlelnem a gyár híres kosztját, melyről Molnár azt állította, hogy valóban elsőrendű. Úgy látszik, így akarják valahogyan megőrizni a munkások testi erejét. Nagyon csábított a jó koszt, viszont arról szó sem lehetett, hogy dolgozni menjek a gyárba, mert hiszen rendes munkát a fogadás kikötéséi értelmében nem is vállalhattam.

Tovább érdeklődtem a részletek iránt és megtudtam azt is, hogy Renaultéknál az újonnan jelentkező munkást az első két héten nem fizetik. Csak ebedre és vacsora-ra szóló utalványt kap. Az ezenfelül megmaradó munkabérből a második hét végén fizetik ki. Kivételesen csak akkor van, ha már az első héten elbocsátják. Gondoltam magamban, mégis csak szét kell nekem nézni abban a gyárban. Így történt, hogy hétfőn én is odaálltam a munkára jelentkezők közé.

Akadály nélkül felvettek és a kocsmások közé osztottak be, amelyhez igazán nem kellett semmiféle szak tudás. Megkaptam az ebéd és vacsora utalványt, azután bentem a gyártelepre, melynek méretei szédületesek voltak. Még nézni sem volt jó azt a kábitó sürgést-mozgást, amely ott folyt. Fűsikítő láрма, kalapácsok kopogása, gőzök sístergése, csiszoló gépek éles csikorgása, a felvigyázók szüntelen kiabálása pokoli hangversenyként rohanták meg a belépőt. A munkások forgó padokon ültek és boszorkányos gyorsasággal végezték a megszokott gépies mozdulatokat. De bármilyen tarka és bizarr volt ez a látvány, engem mégsem ez képezett el, hanem az a furcsa látvány, melyet az udvaron pillantottam meg. Mintha csak egy néger faluba tévedtem volna, melyet elhagytak a felnőttek, csupa apró fekete gyerek hancúrozott éktelen visongatás közepette. Valami zsinórkorlát volt köréjük húzva, de onnan minden pillanatra kirohanásokat intéztek, beleűtköztek a különböző terheket cipelő munkásokba, felborították az olajos hordókat, ellopták a festékes tégelyeket és nem volt az udvarnak olyan zuga, ahol ne látatlanokodott volna egy ilyen apró kis fekete ördög. Voltak közöttük csecsemők, ezek teknőben heverték és éktelenül ordítottak. Időnkint feltűnt egy-egy néger mama, aki kirohant a munkateremből és megszóptatta bőgő csecsemőjét, sőt néha a kolléganőjét is. Mondhatom, elképesztett ez a látvány. Azután megmagyarázták, hogy a négernek mindig gyerekeiknél vonulnak a gyárba, mert nem tudják, hol helyezték el őket napközben. A gyárban sok bosszúságot okoznak a fekete apróságok, de egyelőre mindenki belenyugodott abba, hogy ez így van. Egyelőre több kellemetlenség, vagy kevesebb egy ilyen földi pokolban, igazán nem számít sokat. Közben a munkacsoporthoz vezetője már engem is terelt a munkahelyem felé. En azonban a legszemtelenebbül kiváltam a csoportból és azt mondtam:

— Visszamegyek a gyár irodájába... meggondoltam magamat, nem fogadom el ezt a beosztást!

A felügyelő bólintott. Nem sokat számít ott egy ember.

Én azonban nem az irodába mentem, hanem a néger csoport felügyelőjéhez, aki maga is öreg gyarmati volt.

— Nézze barátom — mondottam franciául — rendet kellene csinálni a gyermekekkel. Most senkinek foglalkozik velük, pedig ha például megtanítanák őket franciára, mennyivel könnyebben boldogulnának későbbben. Maga is tudja, hogy a tanult négereket sokkal jobban fizetik, mint a tudatlanokat. Látja, én vállalnám a gondozásukat, mosdatnám őket, szóval rászoktatnám őket a civilizációra. Közben pedig francia dalokat énekelnék és franciául társalognánk...

Az öreg felügyelő értelmes ember volt, akinek nagyon megtetszett a javaslatom. Már amúgy is sok panasz volt a hancúrozó kolykok miatt. Félő volt, hogy a gyermekek miatt előbb-utóbb az egész néger társaságot kitélepitik. Örömmel kapott hát az ajánlatomon. Megkérdezte, hogy mit kérek a szolgáltatómért. Azt válaszoltam, hogy semmit, csak végezzék el helyettem a kocsmosást. Boldogan egyezett bele. Nyomban értesítette az érdekelt néger szülőket, akik úgy döntöttek, hogy helyettem költségükre egy munkást fogadnak, aki az én autómát megmossa. Egyre-egyre mindössze néhány fillér esik, annyi áldozatot pedig megér a jövőendő néger generáció boldogulásának előmozdítása.

Igy alakult meg Párizsban az én jóvoltomból az első néger gyermekóva, amely nyugodtan állíthatom, kitűnően működött. Egész nap őserdőt járítottunk, az egyik gyermeknek nagy papírtölcserűt raktam a nyakába, az volt a zsiráf, a másiknak a tollazó seprűkről leszakadt tollakat enyveztem a csipőjére és azt a struccmadár. De voltak majmok és oroszlánok, sőt három gyermeket egymás mögé hasrafektettem, úgy, hogy mindegyik az előtte fekvő lábába kapaszkodott és az óriás kígyót alakították. Közben szép francia dalokat énekelünk, különösen Maurice Chevalier kuplójának volt nagy hatása, melyet néhány nap előtt egy moziban hallottam.

Renaulték kosztja valóban kitűnő volt. A hét végére már pocokat kezdtem eresztetni. És a népszerűségem is egyre növekedett. A derék négerek zokogtak, mikor megtudták, hogy elhagytam őket. Ajánló levelet akartak adni Afrikába. Azt mondták, hogy annak alapján ott okvetlenül törzsfőnek választanak meg. A levelet mindegyikre eltettem. Ki tudja, hátha csakugyan hasznát veszem még egyszer.

Az ember sohase örüljön túlságosan a szerencséjének. Nékem is fejembe szállt a Renault-gyárban aratott dicsőségem és azt gondoltam, hogy most már az lesz a legjobb, ha megmaradok a gyárak világában. Az idegim még kissé fel voltak borzolódva az autógyár istentelen zsvajától, elhatároztam hát szelidebb és költőibb berkeket keresek. Így esett választásom a világhírű Coty parfümgyárra.

Eleinte arra gondoltam, hogy szagoló mesternek ajánlkozom, azzal az indokolással, hogy olyan ember vagyok, aki mindenbe beleüti az orrát, de azután felvilágosítottak, hogy erre az állásra csak a legkifinomultabb ízlelésű hölgyeket alkalmazták, akiknek megelőzőleg éveket kell tölteniük az illatszert-szakmában, ahol bő tapasztalatok alapján megntulják, hogy körülbelül miféle illatok azok, melyek a hölgyvilágban népszerűsége számíthatnak.

Mindenesetre elmentem a gyárba, ahol azzal állítottam be, hogy riportot szeretnék írni az ott folyó életéről. Vezetőt adtak mellém, aki végigkialauzolt a különböző termékek, én meg csak néztem, hogy hol van az a talpalatnyi hely, ahol megvethetném a lábamat?

Az első emeleten fedeztem fel. Egy terembe léptünk, ahol első pillanatra azt hittem, hogy ifjúkori olvasmányomnak, a Bőrharisnyúnak képei elevenednek meg előttem. Az asztalokon emberi skalpok heverték. Lenyűzött fekete, vörös, sötétszöke, platinaszöke hajjall beültetett fejbőrök, melyeket azonban nem indióknak, hanem jóképű kis párisi leányok mostak, kentek különböző szerekkel. Vezetőm megmagyarázta, hogy itt próbálják ki a különböző samponokat és hajmosó, meg festő szereket parókákon...

— Ha azután úgy látjuk, hogy a szer beválik — mondotta — akkor következik az élő modellen való kísérletezés!

— Hm! — morgogtam — nagyon érdekes. És mondja kérem, mit fizetnek egy ilyen élő modellnek?

— Öránkint két frankot.

— Nézze, nekem nagy kedvem volna ezt magamon kipróbálni!

— Ennek semmi akadálya nincsen. De figyelmeztetem, hogy mi semmiféle jóállást nem vállalunk! Kötelezvényt kell aláírnia, hogy semmiféle címen nem indít ellenünk kártérítési pert...

Bevallom, ez nem hangzott túlságosan biztatóan. De hát hány ember kockáztatja a mindennapi kenyérért nemcsak a haját, hanem az életét is? Például az artisták. Nékem sem szabad visszariadnom egy kis kockázattól. Megmondtam hát a vezetőmnek, hogy ragaszkodom az ötletemhez.

Vállalt vonogatta és egy szomszédos terembe vezetett, ahol elképesztő látvány fogadott. Vagy egy tucat férfi és nő bő köpenyekbe burkolva karosszékekben ült és valamennyi megadással hajította le fejét, melyet a legkülönbözőbb színű folyadékokkal mostak és festettek pápaszesem vegyészek és laboráns kisasszonyok. Amikor a vezetőm megmondta, hogy új áldozatot hozott, szó nélkül benyomtak engem is egy karosszékebe, fölém húztak egy a szívárvány minden színében ragyogó köpenyt és a vezető kémikus kiadta a rendeletet:

— Azürkéket és holdvilág ezüstöt!

— Kérem — dadogtam ijedten —, nem lehetne inkább egyszerű szőkét vagy barnát?

A vegyész megvetően nézett végig.

— Mi csak a legújabb divatszínekkel kísérletezünk. Az idén az előkelő dámák azürkék és holdezüst haját fognak hordani...

— De én nem vagyok társasági dárma! — próbáltam ellenkezni.

A vegyész rám sem hallgatott. Közben két laboráns már rám is zúdította az azürkéken vibráló masszát...

Tisztában vagyok azzal, hogy életemben sokat vétkeztem, de azt mégsem gondoltam, hogy ilyen alaposan fogják mindezért megmosni egyszer a fejemet. A laboránsok úgy dolgoztak, mint a pribékek. Voltak pillanatok, mikor csakugyan úgy éreztem, hogy lenyűzzák a fejbőrömet.

Jó félóráig tartott ez a tortúra, miközben a legkülönbözőbb szappanokkal kengettek és nagyítóüveggel vizsgálták időnkint a fejbőrömet.

— Nagyon jó — hallottam a vegyész elégedett dörmögését. — A feszték kitűnően beszívódott a bőr felső rétegeibe, a legalsó szálak sem űnnek el a felsőktől...

Féltóra mulva végre alkalma nyílt kissé felemelni a fejemet, melyet addig állandóan leszorítva tartottak és bepillantattam a szemközti tükörbe. Majdnem lefordultam a székről. Nagyon enyhén fejezem ki magamat, ha azt mondom, hogy vérfagyaszító látvány tárult elém. A hajam tisztára kék volt.

— Olyan, mint a nizzai tengerpart mosolygó ege! — mondta büszkén a kémikus.

— Gratulálok, uram! Ön az első, aki meg fogja lepni Párisz népét ezzel az új hajszínnel...

— De kérem, uram — hebegtem —, hogy tetszik ezt érteni? Csak nem gondolja, hogy én így végigmegyek az utcán?

A vegyész vállat vont.

— Sajnálom, ezt egyelőre nem lehet eltávolítani... Legalább tízenegyz nap kell, amíg lemoshatjuk bizonyos szerek segítségével...

— Azonnal mossák le! — ordítottam kétségbeesetten. — Hogy mernek belőlem futóbolondot csinálni?

— Ön nyilatkozatot írt alá — mondotta változatlan hidegvérrel a vegyész —, mely szerint a következményekért a vállalatot semmiféle kártérítés nem terheli...

— Uram! — rimádkodtam összetett kézzel — gondolja meg, én nem mehetek így az utcára! Újságíró vagyok... itt vannak az igazolványaim... Mentsem meg! Fesse a hajamat lóngyörésre vagy akár ezüstszökére, nem bánom!

A vegyész sajnálkozva nézett rám.

— Nem értem a kétségbeesését, uram! Más boldog lenne, ha a divat úttörőjeként jelenhetne meg a nyilvánosság előtt. De mondom, nincs rá mód, hogy a haj színét egyelőre megváltoztassuk. Ha új fesztékereget kenünk rá, úgy a haja huszonnegy órán belül kihull...

— Inkább legyen kopasz, de nem járok ezzel az átkozott kék hajjal.

— Akkor csak egyet tehetünk! Adunk önnek kölcsön egy fekete parókát. Néhány napig úgyis be kell jönnie ellenőrzésre, hogy az új kékfestésünk csakugyan tartós-e? A hét végén már veszedelem nélkül átfesithetjük a haját egy másik színre. Addig azonban — ismétlem — nincsen más megoldás!

Egy óra mulva fejemem szénfekete parókával távoztam, ami egyáltalában nem volt nagy gyönyörűség, tekintettel arra, hogy történetesen harminc fok meleg volt és rólam paróka nélkül is csurgott volna a verejték. Az egyetlen vígasztaló dolog, hogy a vegyész tíz frankot folyósítottatott.

(Folytatom)



A DOLGOZÓ NŐ

Írta: Maróthy Jenő

Szegény dolgozó nő! Hogy labdázna vele a hivatalokban, pártokban, sőt — legújában — a minisztertanácsokon. Nem kell dolgozó nő! (Ahelyett, hogy örülnének neki, hogy dolgozik.) Félre a dolgozó nőket! (Tehát inkább lopják a napot!) Férfiakkal kell betölteni a dolgozó nő helyét! Vissza a családba a dolgozó nővel, mert csak azért vállal állást, hogy kerekét oldjon családi kötelességei elől s rátegye kezét a férfiak kenyerére!

E szerint a dühös elmélet szerint tehát fel kell tételeznünk a nőkről, hogy azok semmitől sem irtóznak annyira, mint a férjhezmenéstől. Nem, nekik nem kell a családi tűzhely egyenletes és boldogító melege (zsinórban száradó pelenkával), ők a kenyérkereső pályák fényűző sportjai után vágyódnak: a főnökeik talpát nyalni, a pártpolitika békáit nyelgetni. a kartársaik oldalbarágásait tűrni és a fizetésleszállítások sűrűn ismétlődő gyönyöreit élvezni. Ebből kiderül az is, hogy tévedés volna azt hinni, mintha a nők életformája volna a házasság. Dehogy! Nekik nincs szükségük ilyen mesterséges védelemre! Erősebb fogazatuk, hegyesebb nyelvük, nemkülönben körmeik hosszúsága megvédi őket a szabadverseny ökolharcának veszedelmétől. Inkább a férfiak érdeke, hogy (a szarvuknál fogva) betereljék őket az akolba, ahol bölcs kérdőzés és szelid bölcsőringatás közben bestopplhatják a család lyukas harisnyáit és még lyukasabb erkölcsöit — mint ahogy egyre gyakrabban meg is tesszik, sőt kezdik azt hinni magukról, hogy ez jól is áll nekik.

A figyelmes szemlélő pedig kezd zavarba jönni, hogy hát mi is történt a világgal tulajdonképpen: a férfiak nőiesedtek-e el vagy a nők váltak férfiakká (mint a sporthölgyek napjainkban olyan izzasztó gyakorisággal) és hogy tulajdonképpen kit is kell itt megvédelmeznünk: a férfiakat-e a nők ellen, vagy a nőket sajátmaguk ellen, a saját akaratauk ellenére, — a széthulló családi érdekekben.

Nehéz kérdések és csak sorrendben lehet rájuk megfelelni, ami a legbosszantóbb dolog a mai gondolkodás számára, mely se a rendet nem szereti, se a rendszert, az okot pedig következetesen felcsereéli az okozat-

tal s szent meggyőződése, hogy elég az utóbbit agyoncsapnia, hogy az ok is elforduljon tőle... Az első kérdés az volna, hogy megoldja-e a nők életproblémáját a kenyérkereső pálya?

Tegyük fel erről a pályáról a legjobbat, hogy valóban kenyeret keres (sőt talál is). A kenyér nagy dolog. Sok benne a vitamin (különösen a barna rozskenyérben), de hogy a férjhezmenést is pótolná, azt aligha lehet róla állítani. A férjet (különösen a jó férjet) nem lehet vitaminokkal pótolni. Ismeretek jölkereső tanárnőket, akik tönkremennek ezeken a vitaminokon: a rózsából csaldán lesz, abból keserű lapu, amabból tövises kóro, mely mindenkit megszúr, megcsalánoz, a tanítványok életét pedig nem egyszer megkeseríti. A végén valóságos penitencia egy levegőt szívni velük, ha csak nem vesznek férjül egy ifjú munkanélkülit, aki aztán a házimunkát végzi mellettük (gyereket ringat, bográcsot sürol és a kombinékat vasalja), mely esetben jelfrisülnek, kifatalodnak és visszazépülnek, mint a megöntözött rózsza.

Másrészt azonban, akármilyen jót tesz a lányoknak a férjhezmenés, a mai világban mégse építheti egy lány az egzisztenciáját — ha még olyan szerelmes is — a jövődöbeljére. Ennek okát, azt hiszem, nem kell bővebben kifejtenem. A férfiak jellemet sokat változott a háború óta s mindenhez inkább hasonlítható, mint — Sion hegyéhez. Ezt mi, férfiak, magunk is belátjuk, önkök pedig lássák be, kedves hölgyeim, hogy a férfiak jellemét semmi se formálja olyan elhatározó erővel, mint az asszonyok fehér keze. Sajnos, a fehér kezek rossz szobrázoknak bizonyultak s a szobornyi visszaadja a kölcsönt; nem áll meg a család talapaton, a család se a házasság intézményén, következésképpen a nő se támaszkodhatik se a házasságra, se az urára — még ha az utóbbi anyagilag szilárd férfi is (sőt annál kevésbé, mert annál porhanyósabbak az erkölcsői!)

Itt vagyunk tehát a holtponton, hogy egymagában se az állás, se a férj nem elegendő, sőt vannak esetek, amikor egymás társasága nélkül meg se élhetnek. Nem egy családot ismerek, ahol az asszony állása a házasság maltere: e nélkül soha nem vette

volna el a férji az asszonyt feleségül s még kevésbé tartott volna ki mellette. S ugyanannyi családot ismerek abból a másik típusból, ahol az asszony állásának egyetlen fűszere a házasság, anélkül csak a vizogyintézeteknek volna hasznuk a jövődöbelből.

Hogy aztán választás esetén (— férjet-e vagy állást?) — melyik mellett kőti ki a női nem nagyobb része, az egészen egyéni dolog. Ismerek nőket, akik habozás nélkül a férjet választják (úgy ám, de mikor ezek a férjek nem egészen megbízhatók), ismerek viszont más nőket, akik behunyt szemmel is az állás után nyulnak (igen, igen, de amikor a politikusok bölcsessége folytán ezekre a „női“ állásokra se lehet többé biztosítani)... Így állnak azok a kiválasztottak, akiknek megadta a sors a választás jogát. Mit érezhetnek azok, akik még csak nem is választhatnak? Akiknek se férjük, se állásuk s most hozzá az állam még az állásbajutás reményét is el akarja tőlük venni! Ezt a kegyelenséget valóban csak úgy követhetné el velük szemben, ha kárpótálást férjhezadná őket. Ha pedig erre képtelen, úgy adja vissza az állásukat. De hogy egyszerre az állásuktól is megfosssa őket s férjhezmenési kilátásaikat is csökkentse, ahhoz a felelős államhatalomnak sohasem lehet elegendő erkölcsi bátorsága (még az erkölcsi princípiumok ököljogának korában se). Mert az egyenlő volna a nők rabszolgaságával.

„Vissza a nő a családba!”

Gyönyörű álom! (s még szebb miniszteri program!)

Évszázadokon keresztül ott volt s jól érezte magát. Egy-két tucat szecessziós dómát leszámítva, nem is azért hagyta el helyét, mert nagyvilági szennációkra vágyott, hanem mert a család hagyta őt cserben. Nem adott neki többé se anyagi, se erkölcsi egzisztenciát, sőt mindgyakrabban férjet se adott neki.

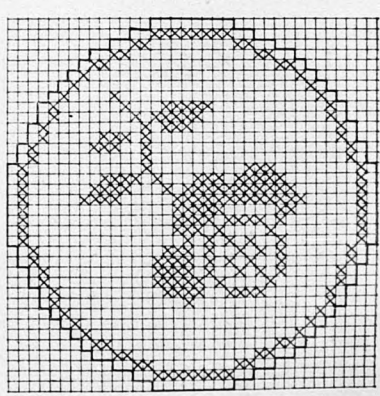
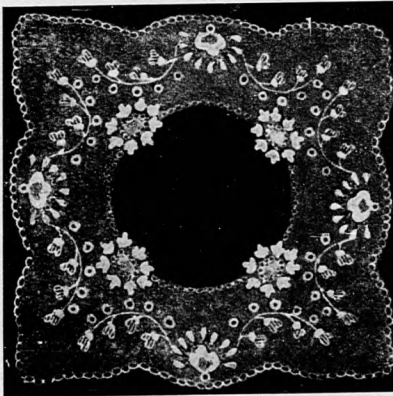
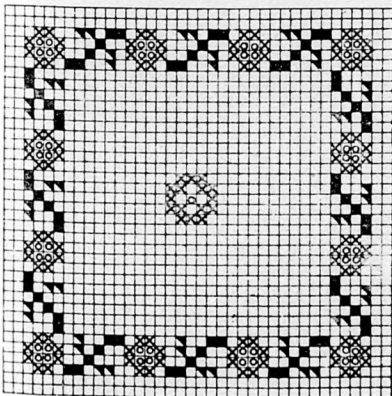
A családot is cserbenhagyta valaki: a kort. A kort cserbenhagyták hivatásos formálói: a politikusok.

A politikusokat pedig cserbenhagyta erkölcsi felelősség-érzetük.

Mikor így mindenki és mindenki cserbenhagyta egymást és — a nőt (és a nővédelem évezredek intézményeit) hát akkor éppen csak a nő ne hagyta volna cserben saját magát?!

Tessék visszaállítani a családot régi anyagi és erkölcsi magaslatára, akkor a nők lesznek az elsők, akik visszamennek a családi tűzhely bekecs fehér falai közé!

Ez azonban már igazán és kizárólag a politikusok kötelessége!



NÉHÁNY EZER ÉV A KOZMETIKA TÖRTÉNETÉBŐL

A történelem-kutatók szerint egyidőben született a fegyver és a kozmetika. Amint módjában volt ugyanis a barlanglakóknak fegyverrel védeni meg neje önagságát, amint biztonságban érezte magát a hölgy, betekintett az első, felécsörgedező patak tükrébe és így kiáltott: «Jaj, de komisz napom van. Itt valamit tenni kell». «Kell bizony», felelte barátinője, a szomszéd-barlang lakója, «magam is folyton azon töröm a fejemet, miként lehetnék kicsit fehérebb, kicsit pirosabb s ne viseljem-e hajamat inkább így, mint így... Mit gondolsz?» Im így beszélgettek a hölgyek s a szót tett követte: a fehér lótsz szárfitt és két kő közt megdarált porából megszületett az első púder. Varázsa, hatalma az évezredek folyamán csak növekedett. S ezzel tisztában voltak a legokosabb nők is. Mikor például Salamon királyhoz indult látogatóba e kor legokosabb asszonya, Sába királynője, kilenc elefántra való kozmetikai szert vitt magával. Mí lehet tudni, ahol felmondja a szolgálatot az ész, nem hat-e majd kitűnően a púder és a rúzs?!

A bölcs királynőnek igaza volt. Minden úgy lett, ahogy gondolta. Salamon király úgy beleszeretett, hogy végül már maga se tudta: szépségét szereti-e, vagy esztét. ★ A remek ízlésű egyiptomiaknál nemcsak a nők festették magukat, hanem a férfiak is. Téglaporból készült rúzszt használtak. Frizurájukhoz viszont enyvet, mellyel koponyájukhoz ragasztották ezer apró hajfonatukat. Tut-Ankh-Amon fáraó sírjában arany manikűrszerszámok kívül púderdobozokat, festékes tégelyeket is találtak s számtalan «szakálltokot». Az egyiptomiak világért sem tették ki szakállukat annak, hogy összeborzolja a szél. Szalagtokban tartották szépségük e legértékesebb jelét. Nem csoda ezek után, hogy a sírok tele voltak szépítőszerekkel. Az életvidám egyiptomiak szentül hitték egy földünkhez hasonló túlvilágban. Nem akarták, hogy uralkodóik nélküliözze a legszükségesebbet az ismeretlen birodalomban, ahová a földi élet után elköltöznek. ★ Még az egyiptomiaknál is régebben ismerték a szépítőszereket a kínaiak, akik mindenkor elől haladtak a találmányok terén. Rég selyemben jártak már, amikor Európa még durva gyapjút viselt, rég átlátszó, csodálatos porcellán-csészékből itták a teát, amikor Európa még nehézkes rézedényekből táplálkozott. Hölgyeik arcán évszázadok óta nyíltak már a mürrósák és liliomok — még pedig legtökéletesebb és legpompásabb színekben —, amikor a világ többi táján a legdurvább szépítőszerekre voltak utalva a nők. A kínai rúzs ötezere évvel ezelőtt olyan tökéletes volt már, mint a mai ame-

rikai. Sőt ha lehet, még raffináltabb volt. Zöld színe volt ugyanis a kicsi táblán, amelyen született s csak a hölgy arcán változott pirossá. A csókláló szájpirosítót is a kínaiak használták először, s ők találták fel a rizsport. Akár a kínai nő, a japán is, rendkívül hatásos szépítőszernek tartotta a kigyó lehullt bőrét. A sárgaarcú hölgyek e kigyóbőrrel dörzsölték be arcukat éjszakára s meg voltak győződve, hogy bőrüknek ez a furcsa szépítőszere páratlan frisseséget kölcsönöz. Biztosan volt is valami a dologban... Ne csodálkozzunk, ha egy szép napon megjelenik körünkben a kigyóbőr, a legősibb szépítőszere. ★ Az ókori Róma inkább tisztaságpárti volt, mint kozmetikapárti. Közismert dolog, hogy fürdőszobái majdnem oly tökéletesek voltak, mint a mai amerikai fürdőszobák. De míg a Jenki megelégszik fürdéssel, a dekadens római festette is magát, ami — mint a történelem mutatja — végzetes hatást szokott gyakorolni a szegény haza sorsára. A római nő, aki eleinte maga volt

a puritánság, a dekadencia korában teljes energiával vette magát a kozmetikára. E világbirodalom hölgye épp oly tökéletesen ismerte a haj-ondulást, mint bármelyikünk, sőt jobban ismerte. Ha felkelnének sírjukból Julius Caesar kortársnői, bizonyan nagyot nevetnének a párizsi Antoinette mesteren, aki a tartós hajhullám atyjának nevezi magát. Nem ült-e Néro császár kegyencnője három álló hétig fűrtörsre csavart hajjal meleg fürdőben, amelyből úgy emelkedett ki végül, mint Vénusz a habokból, — tartóshullámos, aranyoske hajjal? Színarannyal. Lévéen a késő-rómaiak kedvenc fényűzése a haj-aranyozás. Sőt, nem vetették meg a test-aranyozást sem, mindaddig, amíg végzetes katasztrófát nem okozott e furcsa divatöllet. A bolondos Claudius császár húsz rabszolgája közül öt belehalt az aranyozásba, amelyet egy ünnepség alkalmával végeztek rajtuk. Szegény «aranyosok»-nak betömtek összes pórusaikat. És így mehetnek tovább a kozmetika történetén, a középkoron keresztül, ahol néhány évszázadra megállt ugyan a fejlődése,

de aztán annál hevesebb lendülettel folytatódott. Elég, ha a renaissance-kor és a francia Napkirály udvarának hallatlan kozmetikai fényűzésére gondolunk. Ami pedig azután következett, az már a legújabb kor története. Erről már csak azért is felesleges beszélnünk, mert valamennyien személyes tapasztalat alapján ismerjük. Egyébként is ez már nem fér el egy cikk keretében. Mert a kozmetika ezerfelé tagozódott és nagyon fontos szerepet tölt be a modern nő életében.

Bécskai Magda

Játékos öröm

Oh! Még nem tudok a földön járni! Lábam

Akadózó, gyenge, mint botló báránycsiga,

Mely nemrég született fényre, levegőre!

Isten! Én ügyetlenke báránycsiga vagyok

És bukdácsolva ugrándozom a réten,

Ahová kieresztettél és nyakamban

Ugy csilingelnek az öröm-csengők, miket

Te akasztottál rám gyöngyhímest zsinóron,

Hogy még fickándozóbb leszek és szeretném

Egy harapással felenni selyemréted

Minden szál smaragd fűvét, gyémánt virágát

És bukfencezni szeretnék, míg fáradtan

Elpihennék a selyemréten, s egyszer csak

Meglátnálak Téged, amint mosolyogva

Figyeled játékos báránycsiga örömét,

S szeid bárányszememmel Rád néznék, Isten!

Korompay Viola

HÁLÓKOCSIKALAND

P á r i z s i t ö r t é n e t * I r t a : H . J a c k B o u s a c k

I.

James Legrange, a Rue de la Paix ékszerészársadalmának legelőkelőbbje és legnevesebbike, a párizsi «Ékszerkirály», megkönnyebbült, mély sóhajtással vetette magát fülkéje kényelmes selyempamlagára.

— Aludni fogok! — határozta el az ékszerész. — Párizsig fel sem nyitom a szememet.

Kitűnő üzletet csinált Nizzában. Az első szempillantásra felismerte a végkép és teljesen a roulett karmaiba került olasz nő ékszerének fejedelmi értékét és megvásárolta a családi ékszerkincseket. Olyan ármon természetesen, ahogy a letört játékosok ékszereit általaiban megvenni szokták... Nizza és Montecarlo egyébként kedvenc vadászterületei voltak a híres párizsi ékszerkirálynak, — persze a legnagyobb titokban, teljes diszkréciónál. Most aztán ott pihen az apró, fekete krokodilbörtáska a podgyásztartó hálójában, telistele értékesnél értékesebb, gyönyörű ékszerdarabokkal...

Amikor az expresszvonat megremegett az indulás jeléül, James Legrange nem habozott egy percel sem tovább, hanem átengedte a hálókocsifülkét a stewardnak, hogy megvesse az ágyat. Maga kiment addig a kocsifolyosójára, hogy elszívjon egy cigarettát. Ahogy kilépett a csillogó, üvegfalu folyosóra, a kocsifülkében, két szakasznyi távolságban éppen akkor tűnt el egy karsú, fekete selyemköpenyes, fiatal nő a fülkéje ajtajában. Divatos félfátyol árnyékozta be az asszony arcát, James Legrange azonban mégis felismerte: az olasz nő volt az, akinek ékszereit alig néhány órával előbb az előkelő Ruhl-hotel elsőemeletén, elegáns lakosztályában megvásárolta.

— Tehát még sem került a roulettasztalra a pénzem, — villant át a gondolat Legrange agyán. — A vételár ott van a kézitársolyában és mégis elutazott Nizzából, anélkül, hogy még egyszer megkísérelte volna a szerencsésjét!

S maga sem értette, miért nyugtalanítja ez a gondolat...

II.

A vetelt ágy már jó ideje készen volt a hálófülkében, de Legrange mégsem ment be a folyosóról. Már a harmadik cigaret-

tát szívta el, amikor végre felnyílt a tőle két szakasznyi távolságba eső kocsifülke ajtaja. Ahogy az olasz nő felismerte az ékszerész, könnyedén elpirult és szénfekete, csigás fürtjei játékosan megremegtek apró, rózsaszínű fülei körül. De aztán mosolygva fogadta a férfi mély köszöntését, sőt kesztyűtlen, szép kezét csókra is nyújtotta.

Pár perccel később már ott ültek mind a ketten James Legrange kocsifülkéjében.

A hollóhajú, karsú olasz nő elpanaszolta, hogy sűrűn Párizsba kell utaznia, hogy rendezze bankjában a folyószámlát, mert itt az ideje, hogy hazatérjen Rómába. Amikor Cannes első cukorpalotái feltűntek az ablaküveg mögött, a beszélgetés már egészen bizalmas jellegű, családi dolgokról folyt. Az ékszerekről és pénzről szó sem esett többé. Ahogy a csillogó állomást elhagyták, Legrange vakmerően megkérdezte szép utitársnője nevét, maga pedig még vakmerőbben elhadarta:

— Henry Marineau!

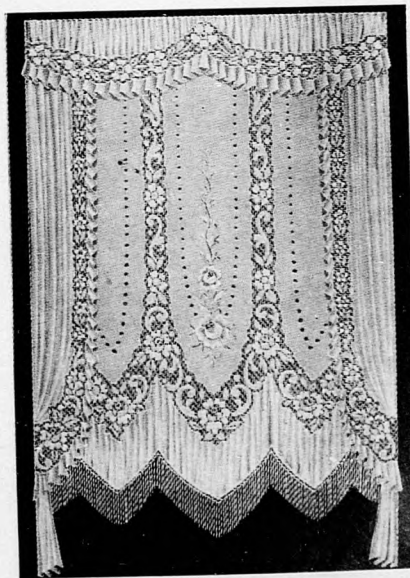
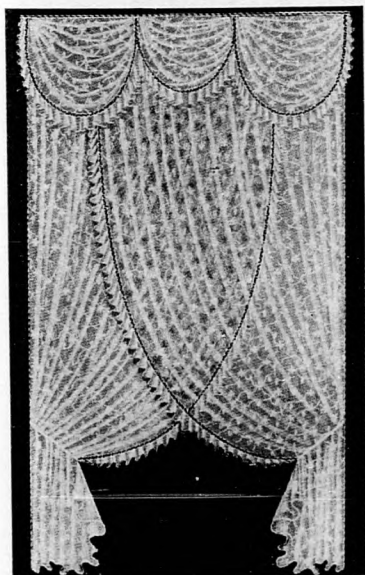
Ez a név a szomszédos ékszerüzlet kövér tulajdonosáé volt és James Legrange maga sem tudta pontosabban, miért vette kölcsön. Talán azért, mert a szép olasz asszony arisztokratikus csengő nevének hallatára az az impressziója támadt, hogy utitársnője álnevet használ, — s úgy gondolta, mulatságosabb a kaland, ha mindketlen megőrzik inkognitójukat.

III.

Marseille után már bizalmasan felmelegedett a barátság közöttük és Lyon előtt Legrange pezsgőt rendelt a kocsifülkébe. A hálókocsi többi fülkéi már régen elsötétedtek és elcsendesedtek, csak az 5-ös és 7-es szakaszban égett a villany. A 7-esben azért, mert üres volt és utasa égeve felejtette!

Amikor a kerekcsapattal Párizs külterülete váltólabirintusának ismerős ritmusára tért át, a hollóhajú olasz nő kacagva elűnt a 7-es fülke ajtajában. Pár perccel később James Legrange látta azt is, amikor kiszállt és a poggyásza felől intézkedett. Karsú alakja úgy olvadt bele a kavargó pályaudvari tömegbe, mint valami valószínűtlen, sugaras tavaszi álom.

Legrange csak akkor nézett a maga poggyásza után. Nevetve



C s i p k e f ü g g ö n y

Wieg Testvérek (IV. Deák Ferenc-utca 19.) terve
Keresztöltéses szőnyeg

Recocsipkével díszített függöny

szólitott be egy hordárt és gépiesen nyúlt a poggászhaló felé. Abban a pillanatban azonban az ajkára fagyott a mosoly. A poggászhaló üres volt, a kis fekete krokodilbörtáska eltűnt. A gyönyörű ékszerkincsekkel együtt!

James Legrange már nyitotta a száját, hogy rendőrért kiáltson és bejelentse az ékszerlopást az állomásfőnöknél... De aztán megtorpant! Eszébe jutott, milyen hosszadalmas és szégyenletes lenne a vizsgálat... Ha a dolog kipattan, megnyit ártana üzlete hírnevének, a sajtó, az élclapok, a felesége... Legrange a hordárral taxit hozatott és szó nélkül, me-reven összezárt, néma ajakkal egyenesen üzletébe hajtattott, a Rue de la Paix-re. Máskor mindig örült, ha Párizsba visszatért. A viszontlátásnak örült... Most azonban?... Azt se bánta volna, ha egész Párizs, vele együtt, nyomtalanul elsüllyed.

IV.

A James J. K. Legrange-cég alkalmazottai sohasem látták még ilyen felbőszültnek és rosszkedvűnek főnöküket, mint ezen a délelőttön. Legrange egyetlen szót sem váltott velük, nem tréfálkozott az elárúsítókisszonyokkal, nem szidta meg a kis inast, hanem bezárkózott a szobájába. A portásnak háromszor is kopogtatni kellett, amikor déli 12 óra felé egy vásárló személyesen akart beszélni a cégfőnökkel.

— Küldje az üzletvezetőhöz! — Nem vagyok itt, — mordult fel ekkor is James Legrange.

De azért az ajtóhoz lépett. S éppen, amikor a kilincs felé nyúlt, egy ismerős, zengő, idegen kiejtésű női hang dobogtatta meg a szívét:

— Nem, nem, egyenesen Monsieur Legrange-t keresem. Hozzá utasítottak, ő a leghíresebb ékszerész a környéken... vele akarok beszélni személyesen!

James Legrange lassan és óvatosan felnyitotta az ajtót és egyszerre csak ott állt a látogató előtt. Nevetve hajolt meg a karcsú olasz nő felé. Abban a pillanatban egy fekete krokodilbörtáska koppant a padlóra és felnyíló belsejéből szikrázó, színpompás ékszerek garmadája gurult szerte.

— Marineau! — sikoltotta halkán egy rémült női hang.

S az olasz nő hirtelen sarkon fordult, feltepte az ajtót, kiugrott az utcára s már el is tűnt a Rue de la Paix kavargó forgatagában, mielőtt Legrange és az elámuló alkalmazottak magukhoz tértek volna a meglepetésből.

A börtáska és az ékszerek ott maradtak a padlón. James Legrange nevetve emelte fel és diadalmasan vitte be szobájába az elvesztett és megkerült kincset.

— Ez a szerencsétlen teremtés összetévesztett engem Marineau-val, — szolt oda hahotázva az alkalmazottaknak. — Engem, James Legrange-t egy Marineau-val, hahaha!

Fordította: Fécsey Leó



P A R L A M E N T J E

Annyi cikk, tanács, útmutatás jelenik meg napjainkban a női szépség ápolásáról, a kozmetikai szalonok «szépség-orvosai» olyan szakképzettségű és készséggel állanak a högyvilág rendelkezésére, hogy joggal állapíthatjuk meg: sohasem volt talán ilyen kultusza a női szépségnek, mint ma.

A fővárostól legtávolabb lakó nőnek is készséggel szolgálnak tanácsul a lapok kozmetikai rovatvezetői, s így nem kell csodálkoznunk azon, hogy minden nő kedvet kapván a szépségápolásra, — divatos arcot «visel».

Ez magábanvéve örvendetes dolog volna, ha... Ha ugyanilyen mértékben szépítőnek lelkét is a högyvilág!

Már a katekizusból tanultuk; az ember testből és lélekből áll. Nem járna ugyanilyen szépségápolás a léleknek is? S ha igen, miért nem történik meg ez?

A kifogást szinte hallani: «Olvasunk, színházba járunk, zenét tanulunk, művelődünk, nem elég?»

Elég a lélek művelésére, — de szépítésére nem. Szépirodalmi lapokban kivétel nélkül szerepel a «Szerkesztői Üzenetek» rovata, hol a szerkesztők szinte páratlan türelemmel és emberismerettel igyekeznek tanácsot adni, fájó problémákat megoldani.

Pedig, — leszámítva az általános, mindenkit érdeklő problémákat, — úgyhiszem kevesebb kérdés futna a szerkesztőségekbe «Hogyan viselkedjem»... «Megbocsássák-e»... «Szakítsák-e?» — kérdésekkel, ha a nők a Leiki Szépség kútféjéhez, a Bibliához fordulnának tanácsért. Ez a könyv az, amely vallás és karkölönbség nélkül, minden hozzáférhetőnek igaz tanácsot ad. — «Amit akarsz, hogy cselekedjenek néked az emberek, te is cselekedd nekik» — mondja.

Vagyis, ha akarod, hogy szeressenek, adj szeretetet te is, ha akarod, hogy mosolyogjanak, mosolyogj te is. Szólj az uradhoz olyan szelíd szóval, amilyenre te vágyol tőle. — (És ne torpanj vissza az első sikertelen kísérlet után. Nem minden lélek síma tükör, mely visszaturkózza a ráhulló sugarakat. Sokat belepített az élet gondjainak pora, előbb le kell azt lassan tisztítani.)

Ha akarod, hogy a másik végtelenül jó legyen, légy végtelenül jó te is hozzá. (Ha nem válik azzá, a te jószágod nem volt elég nagy.)

«Ha nem olvad meg a vas a tűzben, a tűz nem volt elég erős».

... Azután ott van a jó tanács fordítottja: — «Amit nem akarsz, hogy cselekedjenek néked az emberek, — te sem cselekedd másoknak!»

Ami néked fáj — másnak is épp úgy

fájhat; a részvétlenség, a gúny, a rosszindulat...

O, nehéz szelídnék maradni sokszor, — de ha olyankor is szelídek maradunk, amikor toppantani és sírni szeretnénk, — meghozza gyümölcsét ez a szelídség mindig.

Ha a jobb arcunkat megütik, nehéz odatartani a balc után, — de nincs megsegényítőbb arra, ki minket megbántott, mint ez a tettünk. Tudjuk mind, hogyha haragos szóra ugyanolyanul válaszolunk, mi lesz belőle; elmérgesedett seb, melyet kicsiny korában meggyógyíthatunk volna.

Ita megbántás ér minket: fáj, — miért rontuk el ráadásul lelkünk szépségét is haragos szóval, rossz gondolattal?

Szépítsük inkább lelkünket, és emeljük fel, az Isten felé. Az imában mi, nők vagyunk az erősebbek. A mi lelkünk valahogyan könnyebben száll az ég felé, s ezért nekünk kell magunkkal emelni a férfit is. Őt annyi minden húzza úgyis a földhöz. A kenyérgond, a hivatal, az üzlet és sok egyéb, hogy a nagy hajszoltságban nem marad türelme, ér-zéke ahhoz, hogy olykor-olykor lelkét mindentől elvonva felemelje az ég felé. Ez a feladat mireánk vár, s ha megtanultak értünk dolgozni, mosolyogni és harcolni, meg fognak tanulni mivelünk imádkozni is!

A test szépsége mulandó, — a lélek szépsége örök. Nem árt neki a szomorúság, nem az öregség, — még a halál sem árt!

S a jószág olyan fegyver, mely előtt boldogan hajít tétet mindenki úgy, akár a legjobb tanácsadó könyvünknek, a Bibliának égi Írója előtt.



HÓRY LÁSZLÓ LEVELE

Sok gondja van mindenkinek. Itt a nyaralás kérdése. Kevés pénzt kell ügyesen, előnyösen beosztani. Utána az ős következik. Gyerekek mennek az iskolába. Újabb megterhelés. A ruhatárakat is fel kellene kicsit frissíteni. Ne adja Isten, de esetleg az orvos is pénzbe kerül... Honnan vesszük? — kérdi majdnem mindenki. Mégis két ember a legsajnálatalmaltóbb jelenleg Pesten a nemmindennapi gondja miatt. Ilyen súlyos baja nincs másnak!

Egy dűsgazdag földbirtokos az egyik. A következő megdöbbentő panasszal fordult a napokban barátaihoz: «Kérlek mind szölköztesd hozzám, milyen kellemetlen helyzetbe kerül a vendég, még egy drága dunaparti hotelben is. Szobát bércellen járdoval. Nem mondhatnám, hogy keveset fizetek érte. De képzeljétek, milyen kínos helyzetben vagyok. Reggel megfürdöm a fürdőszobában s ha dőlben újra fürdőni szeretnék, kénytelen vagyok újra ugyanabban a kádban fürdőni. Hát nem borzasztó!»... Barátai elismerték résztvevő arca, hogy ez valóban egyik legkínosabb helyzete az életnek. Ennél kellemlenebb állg is akad. Legfeljebb, ha egy anya nem tud ruhát és ennivalót adni gyerekének. Vagy olyan nagyszabású kellemetlenség éri, mint szegény lassan lábadozó Herceg András bárót. Üglátszik, hogy a foxikulya-barátok nem tartják eléggé agilisnek, mert forradalom készül ellene.

Am elégedetlenek egyik harcoss csoportja ki akarja buktatni pucsszerűen a foxi-barátok és tenyészők elnöki székéből. Igazi komoly csupás, képzelem, szegény Herceg András bárónak se éjjele, se nappala nincs azóta, hogy megtudta az elenene készülő merényletet. Ha szépségű millióit vesztette volna el, akkor se lehetne szomorúbb...

A legmulatságosabb levél, amit az utóbbi időben olvastam, Fényes Szabolcs, a tehetséges és jelenleg Berlinben dolgozó zeneszerző levele. Örömmel újságolja, hogy első munkája Pola Negri filmjének a megszokása. A levélírás délutánján is Pola Negrihez hivatalos brids-partira és előre remeg az ijedségtől, mert a művész nő korántsem adja elő olyan jól a bridszet, mint például a Mazurka-film «Für eine Stunde» című slágerét.

A fiatal, molett, közgazdasági újságíróról mesélik barátai a következő újabb haditettét. Egyáltalán nem tartozik azok közé, akik megijednek a saját árnyékuktól. Még egy szélesállú bank, vagy vállalatnál vezér árnyékától se egykönnyen gyullad be. Ha pénzszerzésről van szó, teleményes a végtelenségig. Ezek előre bocsátása után még csak azt kell tudni, hogy szépségű és aránylag eredményes merényletre ellenére is örökös pénzzavarban szenved. Legutóbb is törte a fejét kétségbeesetten, honnan lehetne egy kis pénzt szerezni. Eszébe jutott, hogy a nagy bankvezér kitüntetését kapott és ebből az alkalomból ünnepli az egész ország. Nagy nehezen és ravaszul kieszakozta, hogy a bankfejedelem fogadja. Odaállt eléje szomorú arccal.

«Engedje meg, kegyelmes uram, hogy e nagy-nagy ünnepek alkalmából megírjam a színes, érdekes életregényét a lapomban.» «Isten ments!... Szó se lehet róla barátom! De maga remélte, hogy 50 pengőt kap majd a lapja részére, ha írt rólam valamit. Hát itt van 100 pengő, de meg kell íérnie becsületszávára, hogy egy sort se ír rólam.» — Eletrajzírók tessék átnyergelni, úgy sokkal jövedelmezőbb! Teleky Domokos gróf a hírek szerint 30.000 pengőt bocsátott a Közmunkatársács rendelkezésére egy zenélőkút felépítésére.

Popov Mihály pápa a debreceni egyetem hallgatója. Egyetemi éve alatt megtanult magyarul és most egy érdekes könyvvel lepi meg a közönséget. A közkökök és hajdúk rokonságáról szól az érdekes könyv.

Ez eredetiségéről ismert tudós estélyt adott. Sok előkelő hölgyet és urat hívott meg az alkalommal. An. int ez már nála mindennapi ilyen esetekben, megjelenetek a kárpitosok, virágosok és sarkából forgatták ki a gyönyörű lakást, valamilyen nagystilű meglepetés megvalósításának érdekében. A házigazda ugyanis kifogyhatatlan az ötletekben. Egyszer például előfordult már, hogy olyan nagyságú kör-alaku paplant rendelt, mint a szalonja. A paplant a középben kivágták, úgyhogy a vendégek a paplant alatt hcsverve fogjassz-hassák el a vacsorát. Ez említett alkalommal senki sem tudta, hogy milyen kedves meglepetés készül. Csak azt látták a vendégek meglepetve, hogy a házigazda nem fogadja őket a lakásában annak rendje módja szerint. Egyszerűen nem találták hosszú ideig. Se a sofför, se az inas nem tudott rá magyarázatot találni. Egyszer csak megszólalt a gong és a nagy szalón jala mindenki őszinte ámulatára szétngylik és egy alkalmi, de művészi színpadon megjelenik a házigazda klasszikus öltözékben. A következő pillanatban láthatatlan, szívhöz szóló muzsika csendül és a házigazda táncolni kezd. Gyönyörűen betanult táncal kedveskedett az eredetiséget kedvelő tudós vendégeinek. Zólyomi András fiatal magyar sportember Olaszországban nagy befolyásra tett szert a vízipóló irányításában. Tavaly is kint volt majdnem egy évig, most újabb meghívást kapott.

Amsterdamban sincs jó világ szegény festőkre, szobrászokra. Most egy eredeti módot találtak ki a támogatásukra. Az utcák sarkán plaketteket, szobrokat állítanak fel, amelyek az utca nevével kapcsolatosan egy jelenetet örökítenek meg. Így eltűnnek a csúnya utcajelző táblák és ugyanakkor hasznos támogatást élveznek a bajbajutott képművészek.

Luzsánszky Márta bárónő színdarabja, amely eredeti, de csipős témát dolgoz fel, még a jövő szezonban színre kerül egyik prózai színházban.

Régi dolog, hogy a nő hiúság sok bajnak volt már a forrása. Pláne, ha egy asszony rájön, hogy a férje már nem elég előkelő és a fejébe veszi, hogy csind

belőle «valakit». Így egy ambiciózus és csinos asszony a fejébe vette, hogy egyetemi tanárt farag a férjéből. S nem ott kezdte, hogy tanulása, munkára fogta a férjét, hanem elhatározta, hogy a könnyebb végén fogja meg a dolgot. Tudta, hogy a politika nagyon jó segítőtárs, átsegít a kezdeti nehézségeken. Elkezdett tehát «nexusok» után loholni. Útótta a dobót és vezető szerepet vállalt a nagy lendülettel meginduló pártmozgalomban — nem győzte megdöbbenteni, hogy az asszonyokat is be kell vonni a politikába. «Meg kell szervezni az asszonytáborokat, mert a nők tudják legjobban jó irányba terelni a férfiakat». A példát elég közelről, a saját tekintély-elvre épült s bevált házasságból vette. De egy másik hölgy is részt vállalt a női munkából. Az első pillanattól nem jó szemmel nézték egymást. Történt, hogy az első hölgy nagy gyűjtési akciót indított. Végigjárta a vállalatokat. Ennek során a másik hölgy nyíltan meggyanúsította, hogy az elszámolás a megfelelő ellenőrzés kizárásával történt és lehet, hogy az ambiciózus asszonynak is maga felé hajlott a keze. Ezt természetesen visszamondták. Szaladt gyorsan a megbántott hölgy a pártvezérhez panaszkodni. Az pedig szigorúan megdorgálta mind a kettőjüket. Amikor az ismerősök megkérdezték a meggyanúsított, leendő egyetemi tanárnétól, hogy miért nem jelenti fel ellenlábását rágalmazás és becsületsértésért, a következő egyszerű indoklást adta:

— Közzsereplő embereknek bele kell törődni, hogy gyakran sarat fröcskölnék hóföhér tógájukra. Mindenesetre költői indoklás!



SZAPPANBUBORÉKOK

Az emberek nem tudták megmondani: miből él Pufók barátunk? Még kevésbé tudták azt, hogy mi a foglalkozása? Mindenesetre nagyon haragudtak rá, mert nekik sokat kellett dolgozniuk, Pufók pedig állandóan lopta a napot. Egyébként pedig bolondnak is tartották, mert kora hajnaltól késő éjszakáig a pipáját szívta. Csak-hogy ez a pipa mégsem volt olyan közönséges pipa. Pufók állandóan hordott magával egy kis vedret, ami tele volt szappanhabbal. Ebből aztán a pipája segítségével gyönyörű-szép szappanbuborékokat fúj a levegőbe. Ez volt a Pufók barátunk egészsz napi foglalkozása és ezért haragudtak rá nagyon a dolgos emberek. Pufók azonban nagyon boldog volt, mert mindig ilyen szép, színes szappanbuborékokon keresztül nézte a világot. Még azt is megcselekedte, hogy hanyattfeküdt a fűben és úgy fújta a magasba a csillogó szappanbuborékokat. Nem törődött azzal, mit szólnak hozzá a többiek. Ha aztán megszidták érte, azt gondolta magában:

— Miért gondoljátok azt, hogy a ti munkátok többet ér, mint az enyém? Minden munkának és minden dicsőségnek az a vége, mint a szappanbuboréknak. Szétpattan és nyoma sem marad. De az én szappanbuborékaim legalább csillognak, amíg széjjel nem pattannak!

Néhány pajkos fickó azonban bosszút forralt Pufók barátunk ellen. Egy vasárnap reggel, amikor Pufók a szappanos vedrrel ki akart menni a mezőre, útját állták. Pufók látta, hogy túlerővel van dolga és ő lesz a vesztes, de azért védekezni próbált. A suhancok nekiestek és ütötték-verték, ahol érték.

Ebben a pillanatban a mellettük levő ház elsőemeleti ablakából fiatal lány hangja kiáltott rájuk:

— Nem szégyenlitek magatokat?!... T'izen egy ellen?!

Ez a lány Anna volt...

Anna vezette tudós édesapjának a háztartását, aki éjjel-nappal az okos könyveket bújtja, hogy rájöjjön az aranycsinálás titkára. Számokat írt egymás mellé és egymás alá, furcsa ábrákat rajzolt és úgyszólván beletemetkezett könyvei közé. Anna ezalatt állandóan az ablakban horgolt és álmodozva elnézett a messziségbe. A tengerre és a végtelen égboltozatra... Így látta meg Pufókot, aki naphosszat fújta a szebbnél-

szebb, csillogóbbnál-csillogóbb szappanbuborékokat. Később úgy érezte, hogy valami furcsa vonzalom köti össze ezzel a naplopó fiúval.

Amikor látta, hogy a suhancok megtámadják Pufókot, segítségére szeretett volna szaladni. A

kulcs azonban édesapjánál volt, akit nagy munkájában nem mert megzavarni és ezért csak kiáltásával kergette el a tíz verekedő suhancot.

Pufók ettől kezdve mindennap az Anna ablakai alatt fújta a csillogó szappanbuborékokat. Egyik buborékot a másik után, százat, ezret, milliót...

A kis gömbök repültek az ég felé, de csodálatosképpen nem pukkantak szét, hanem megőrizték formájukat és lassan leereszkedtek a zöld mezőre. Pufók összegyűjtötte ezeket a golyócskákat, amelyek ha nem is voltak éppen aranyból, vagy ezüstből, de azért, ha egymáshoz verődtek olyan hangot adtak, mint a zümmögő kis csengetyűk.

Pufók pedig szakadatlanul fújta ezeket a csillogó szappanbuborékokat, szerelmese ablaka alatt. Anna mégis, mégis csak nő volt, a nők okosak és Anna megértette, hogy mit muzsikálnak az ő szívének ezek a csillogó kis gömbök, ezek a zümmögő csengetyűk, ezek a szappanbuborékok.

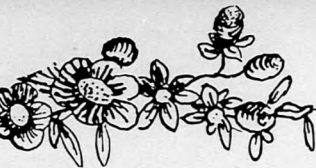
Pedig nem készültek sem aranyból, sem pedig ezüstből...

*

Egyszer aztán édesapja, az öreg tudós, aki egész életét feláldozta, hogy aranyat tudjon csinálni, lement a lépcsőn a kertbe, ahol egymás mellett heverték ezek a csillogó gömbök, mint csodálatos virágok. Aztán kirohant Pufókhoz, hogy megtudja tőle az aranycsinálás titkát. Mert a sokezer buborék olyan volt, mintha aranyból lenne és úgy csegett, mint egy arany hárfá.

Mikor aztán megtudta a valóságot, elnevette magát. Belátta, hogy az ő élete volt hiábavaló, mert aranyat nem lehet csinálni. De a szerelmes szív csillogó aranyának látja még a szappanbuborékot is.

Az öreg tudós — mit tehetett volna mást? — beleegyezett abba, hogy a leánya Pufók barátunk felesége legyen. És Pufók tovább fújta a csillogó szappanbuborékokat, amiket mindig csodálatos szépek, ezüstnél, aranynál értéke-sebbnek talált és a világ minden kincsénél többre értékelt felesége: Anna asszony...



BÖLCS ÖREGSÉG

Soha nem hallottam volna ezt a gondolkodásra készítő történetet, ha a forró déli szél Tripolisz kikötőstánán el nem kapja a kalapomat és be nem söpri a tengerbe. Mint egy örült rohantam le a lépcsőkön és az egyik csónakot eloldottam. Buzgón eveztem, a csónak egyre messzebb úszott a kikötő felkavart hullámain, amikor egy beduin szalmakalapos aggastyán lekiáltott hozzám a mólóról, hogy azonnal forduljak vissza, mert a csónakot elsodorja az ár, de a kalapomat soha nem érem el. Minden erőmmel megfordítottam a csónakot és sikerült szerencsésen partra jutnom. A végsőkig feligazgva és verejtékezve mentem föl a lépcsőkön a sétányra, arab fickók gúnyos nevetésétől kísérve. A hotelbe akartam betérni, hogy átöltözzem, amikor az aggastyán, az én «életem megmentője», hozzám lépett és mosolyogva kijelentette, hogy ha ő nem jön a segítségemre, nem csupán a kalapomat, hanem az életemet is elveszítem volna.

Később együtt üldögéltünk a «Dsama el Basa» nevű mecset előtti arab kávéházban. Az aggastyán elmondta egész életét, amiből kiderült, hogy az egész világot becsavarogta. A hetedik csésze méregfekete kávé elfogyasztása után új barátom alaposan szemügyre vett, hogy méltónak talál-e bizalmas titkába való beavatásra, aztán így kezdett beszélni:

— Itt, ebben a kávéházban, amely akkor még a mostani tulajdonos Ali ben Tajeb apjáié volt, tanultam meg azt az igazságot, hogy a szél által elkapott kalap után rohanni nem érdemes, mert az ember az életét teszi kockára. Itt, ebben a kávéházban, tanultam meg ezt az igazságot. Tizenöt éve annak...

Szünetet tartott, megitta kávéját. — Tudja, kedves barátom, hallatlanul izgalmas élmény volt, pedig revolverdörrenés sem fordult elő benne!... Előbb azonban el kell önnek mesélnem, hogy tizenhétéves koromban apámtól egy rendkívül értékes órát örököltem, amely izléstelen alakja dacára, nagyon kedves volt nekem. Hízen apám hordta egész életében ezt a tenyér nagyságú aranyórát, amelybe apám monogramja: M. és P. volt ametisztekből kirakva. Harangjáték is volt benne, minden negyedórán csengett, örök kalendárium és így tovább... de hisz bizonyára ismeri ezeket az óra-monstrumokat, amiket 1870 körül viseltek! Ez az óra volt az én büszkeségem, tizenhétéves koromban. Akkor még technikát tanultam, annak dacára, hogy most kaktuszfüggőket árulok és sok kedves ismeretséget kötöttem szép asszonyokkal, az óra segítségével. De most nem erről van szó... Amikor huszonöt éves lettem, ellop-ták ezt az órát. Talán a vonaton hagytam el, vagy a szobámban felejtettem, de eltűnt. Kétségbe voltam esve, már amennyire az ember kétségbe eshetik huszonöt éves korában, egy óra miatt... Semmi nem vezetett eredményre. Sem a keresés, sem a rendőrség, sem a magán-detektív, sem a házkutatás. Az óra eltűnt! Meggyá-

szoltam, mintha édesapám halt volna meg újra... Új feketét rendelt, csak aztán folytatta:

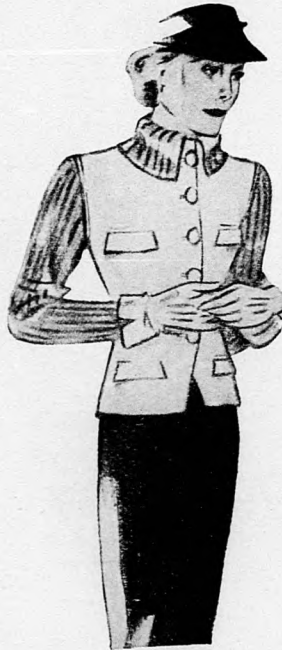
— A következő években egészen elfeledkeztem az óráról. Mindenfelé csavarogtam a világban, Tampico és Helsingfors, London és Cape-Town között, sokat szenvedtem és hulló könnyeim miatt nem hallottam az óra ezüstös csöngetését... Tizenöt évvel ezelőtt, a világháború után, kerültem ide, Tripoliszba, amely akkor még nem volt ilyen civilizált város, hála a jó Istennek! Az első estén ebben a kis kávéházban ültem, amelyben akkor még nem voltak székek, hanem az arabok közé kellett letelepedni a gyékényre. Leültem, lehúztam a cipőmet és kávét ittam. Egyszerre csak a szomszédom, egy kövér, idősebb, hófehér burnuszba öltözött arab férfi, akinek arany csiplető volt a szemén, tehát: egy előkelő személyiség, nadrágia mélyéből kihúzza az én órámat!... Odanéztem. Az arab férfi barátai annyira el voltak foglalva az órával, hogy erről tudomást se vettek... Kétséget kizáróan megállapítottam, hogy az én óram. Lát-tam az M. P. monogrammot, hallottam ezüstös hangját, felismertem az örök kalendáriumot, a díszes mutatókat: az én ellopott óram volt az!... Az első pillanatban, negyvenéves voltam akkor és még hevüλέkeny természetű, ki akartam kapni az arab kezéből az órát, a rendőrségre szaladni vele, visszakövetelni a jogos tulajdonomat, bebizonyítani, hogy az én örökségem. De be kellett látnom, hogy mind-

ez értelmetlenség, sőt ostobaság. Semmit nem tudok bizonyítani. Az öreg arab kezében van az óram, de nem kaphatom vissza tőle. Ezt már világosan láttam és éreztem a következő percben. Még mindig rendkívül izgatott voltam, de kénytelen voltam belátni hogy az én óram München és Északafrika között, talán nem is mondtam még önnek, hogy az órát Münchenben lopták el tőlem: talán tíz, talán negyven, de az is lehet, hogy száz tulajdonos kezén ment keresztül. Céltnan és gyermekes dolog akármit is csinálni. Ez az előkelő arab férfi pénzért megvette valakitől. Még egy feketé, aztán jött az izgalmas történet befejezése:

— És látja kedves barátom, ebben a pillanatban, esküszöm, akár elhiszi, akár nem: az elviselhetetlen kínna ebben a pillanatában lettem én bölcs... Megértettem, hogy kényszerítő körülmények hatása alatt meg kell bocsátani és nagylelkűnek kell lenni, mert a leggősebb és legcsillogóbb élet is elviselhetetlen, megbocsátás és nagylelkűség nélkül... És ezért kiállítottam le önnek egy órával ezelőtt a mólóról. Ne evezzen élete vesztélyeztetésével a kalapja után, hagyja azt a halaknak!...

Kiittuk maradék kávéinkat és hallgatva távoztunk. A szemem könnyes volt és gondolatban bocsánatot kértem a vad déli szélről, amely elsodor-ta a kalapomat.

Öreg barátom megértően mosolygott, amikor búcsúzóul meleg barátsággal kezet szorított velem.





Úriszoba Müller L. műbútorasztalos (Újpest, Erzsébet-utca 8. sz.) terve

Hlaaz Isten sétálnimegy

Ha az Isten sétálni megy
és egy szép, lankás égi dombról
eltűnődve lenéz a földre:
vajjon, ilyenkor mire gondol?
Büntető füstje Sodomának
gomolyog-e újra előtte,
vagy keres tán egy égi jelt,
mely a büntetést megelőzze?
...Mikor egy-egy csillagkavics
fényport verve lefut a dombról:
ez-e vajjon az égi jel,
melyre Ő eltűnődve gondol?

Agyagfalvi Hegyi István

Az élet regényei

Aki halála után újra kezdte az életet

Praslin Rosalba hercegnő szobájában ült és levelet írt. Könyves, panasszal teli levél volt, egy szerelmében mélyen megbántott asszony lázadása égett minden sorában. A levél nem ment túlságosan messze útra, mindössze a palota első emeletére, ahol Praslin Theobald herceg, a férfi, haragos indulattal, olvasatlanul tépte össze. Tudta ő már kívülről nagyon jól, hogy mi van abban. Nem az első földszintről küldött levél volt, amelyben hol könyörgő, hol fenyegető hangon követelte Rosalba, hogy küldje el férje a szép, szőke Henriette Delneyt, a Londonból fogadott nevelőnőt, akire határatlanul féltékeny volt. A herceg viszont kijelentette, hogy őt egyszerű rokonszenven kívül semmi másféle érzés nem fűzi Henriettehez és nem hajlandó az asszonyi szeszélynek engedve, gyermekeiket ilyen kiűnő tanerőtől megfosztani.

Erre azután a hercegnő ismét íróasztalához ült és újabb levelet írt. Ezúttal azonban a levelet nem férjéhez, hanem édesatyjához, a nagytékintélyű és hatalmasságú Sebastiani marsallhoz, a hadsereg legfőbb parancsnokához intézte és az ő beavatkozását kérte.

A marsall nem értette a tréfát. Hercegi vejének alaposan megmosta a fejét és a szép angol missnek mégis távoznia kellett. De ettől kezdve a herceg nem állt többé szába feleségével. Izzott, lángolt az elfojtott harag a hercegi kastélyban, nyomott és lélekre nehezülő volt a levegő.

Egy éjszaka azután szörnyű dolog történt. Velőtrázó sikoltásokra ébredt a személyzet. A segélykiáltások a hercegnő hálószobája felől hallatszottak. Fejlesztve, halálra rémülve feszítették be a lakóik az ajtót, ahol borzalmas látvány tárult eléjük. A földön vérbefogyva feküdt a halott hercegnő és tőle nem messze halálsápadtan állt a herceg.

— Nem tudom, mi történt! — dadogta — én is csak a segélykiáltásokra rohantam be!

Irtózatos kavardás támadt. Másnap már nagy készültség szállta meg a kastély környékét, vizsgálóbírák járták végig a termeket, kihallgatták a személyzetet és közben egyre megbömbentőbb részletek derültek ki. Vérvomokat fedeztek fel a herceg hálókötösén és megállították azt a finom kis tört is, mellyel a hercegnőt megölték. A herceg neve volt belevésve... Praslin Theobald herceg belátta, hogy hasztalan minden tagadás. Sebastiani marsall sürgető parancsára soron kívül ült össze a főnemesek felett ítélkező véstörvényszék, hogy a herceget gyanúsítottként hallgassák ki. De a kihallgatásra nem került sor. A herceg udvari orvosa bejelentette, hogy a herceg

súlyosan beteg. Arzénnel megmérgezte magát. Még aznap felvette a halotti szentségeket és másnapra meghalt. Minden ünnepélyes ceremónia mellőzésével temették el. Holtestét nem a családi kriptában helyezték el, hanem a köztemetőben.

És néhány nappal eltemetése után Praslin Theobald herceg Londonban tűnt fel. Kissé sápadtabb volt, arcának tekintete komor volt és Crytonnak hívták. De azért mégis csak ő volt, hatan is akadtak, akik felismerték. És ettől kezdve Európának hol egyik, hol másik városából jött a suttozva terjesztett hír: Praslin Theobald herceg él...

Ő lett a világ titokzatos, szomorú embere! Ugy bolyongott, mint egy elkárhozott lélek. Soha nem látta senki mosolyogni, milatni! Csak járt magányosan, mint aki szörnyű átkot cipel.

De hát hogyan lehetséges az, hogy akit eltemettek, eleven testtel járasson városok utcáin, tengerpartok sétányain! A rejtvény megfejtése meghaladja minden rémregényíró fantáziáját!

Azon a drámai éjszakán, mikor Praslin herceg sárga arccal feküdt a hercegi kastélyban, egy névtelen csavargó haldokolt a közeli kórházban. Éjfélre járhatott, mikor a boldogtalan ember kilehelte lelkét. Akkor bejöttek az ápolók és kivitték a halottak kamrájába. Néhány órával később ez a halott csavargó feküdt Praslin herceg ágyában, a herceg pedig, akinek arcát az orvosa által beadott porok viaszárgára változtatták ugyan, de egyébként egészségét nem támadták meg, robogó kocsin menekült a francia határ felé. Amikor a párizsi temetőben mint halottat búcsúztatták és Pasquier, a hírhedt szigorúságú kancellár még a nyitott sír mellett is kemény szavakkal bélyegezte meg a bűnöst, aki így tért ki a földi igazságszolgáltatás előt, a herceg már angol földön kötött ki. A vérpadot elkerülte, de a büntetést nem.

Titokzatos kezek minden félévben nagy összeget küldtek utána, élhetett volna gondtalanul, vidáman, de a búskomorság, amely a szörnyű bűn elkövetésekor ránehezült, soha többé nem derült fel.

Hűszévi dillandó vezeklés és rémképek előli halt meg valóban Praslin herceg 1781-ben. Most már minden befejeződött volna, egy sokat hányatott élet utolsó fellobbanásával. De a rémregénynek még akkor sem zárult le utolsó fejezete. Ugyanaz a titokzatos rokoni kéz, amely a pénzt küldte, most a halott után nyult ki és Praslin holtestét hazavitték Párizsba. Ugyanakkor a párizsi temetőben exhumálták az ál-herceg holtestét és elvitték Praslin várába, az ottani családi sírboltba. Legalább is ezt hitte a nép. A valószínűség azonban útközben a koporsókat kicserélték és a családi sírboltban a valódi Praslin Theobald sokat hányatott és szenvedett bűnös teste talált végre örök nyugalomra, a kripták komor éjszakájában.





J. 84038. Rozsdaszínű gyapjúkrepptől készült csinos délutáni ruha. A felő részt gyapjúból kötött virágfüzér és selymszegély díszíti. Harmonikusan fűzött ujjak, ár és felsőrésztől. Anyagszükséglet: 2,35 m 130 cm széles anyagból.

J. 84039. Barna krepptől készült ruha. A szabógallér és az ujjak hajlékja aranszárca cakkozott

csipkével van bezvege. Az alj hátul berakással bővíti. Anyagszükséglet: 2,55 m 130 cm széles anyagból.

J. 84040. Elegáns acélkék cloqueból készült délutáni ruha, melynek kazakszzerű felsőrészt rózsaszínű taftból készült plisszírozott állógallér díszíti. Berakás díszíti elől a kazakot és az alját. Anyag-

szükséglet: 4,80 m 95 cm széles anyagból, 0,50 m taft 90 cm széles anyagból.

J. 84041. Fekete krepptől készült csinos délutáni ruha. Az aljon és a hosszú raglanszerű ujjakon berakások. A nyakkivágást és a felsőrészt lila selymhimzés díszíti. Anyagszükséglet: 4,70 m 95 cm széles anyagból.

A szabásminták a megrendeléstől számított 8 nap múlva szállíthatók. Megrendelés vissza nem vonható.

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható P 2.40 előzetes beküldése ellenében. Kosztüm szabásmintája P 4.80



J. 84042. Délutáni ruha fekete bársonyból. A különlegesen szabott ujjak a könyökénél szélesek, majd szorosan simulnak a csuklóhoz. Ipoly-csokor díszíti az övet és a gallért. Anyagszükséglet: 3,75 m 90 cm széles anyagból.

J. 84043. Ővezöld bársonyból készült délutáni ruha. A derekkrész harmonikus a csésban vég-

ződő felsőrészrel. Az ujjak alsó része tölesterűren kibővül. Az alj enyhén glocknis. Anyagszükséglet: 4,50 m 90 cm széles anyagból.

J. 84044. Lila bársonyból készült csinos délutáni bolero ruha, gyönggyel dúsan díszített rózsaszín crep-georgett blázzal. Ebből a rózsaszín anyagból készül az ujjak bérese is. Anyagszükséglet: 3,40

m bársony a 90 cm széles anyagból és 1,30 m georgett a 95 cm széles anyagból.

J. 84045. Különösen szép délutáni ruha zöld selyemclovelemből, világos zöld crep-georgett ujjbetétekkel. Az átmenetet himzéses minta alkotta. Ebből készül a kezelo is. Anyagszükséglet: 3,75 m cloque, 1 m georgett, mindkettő 95 cm széles anyagból.

A szabásminták a megrendeléstől számított 8 nap múlva szállíthatók. Megrendelés vissza nem vonható.

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható P 2.40 előzetes beküldése ellenében. Kosztüm szabásmintája P 4.80



J. 84083. Elragadó estélyi stílusú barna selyemből, rövid, puffos ujjakkal. A felső rész gombjaital harmonikus az aranyóv, Glokis ajk. Anyagszükséglet: 4.70 m 90 cm széles anyagból.

J. 84084. Középkék selyemből készült délutáni ruha, melynek érdekessége a hosszú, csomózott selyemrojtok. Rózsaszín crep-szatin gallér dí-

szíti a ruhát. Anyagszükséglet: 3.30 m 95 cm széles anyagból.

J. 84085. Kínai divat szerint készült délutáni ruha zöld selyemmarokénból. A kis állógallér a derék első részén rézsut folytatódik, az ujjak is himzés-mintákkal vannak díszítve. Az alját baloldalon

berakás bővíti. Anyagszükséglet: 3.80 m. betét-anyag 0.50 m, mindkettő 95 cm széles anyagból.

J. 84086. Elegáns, fekete crep-szatinból készült délutáni ruha. Kiemeli a felső rész boleroját a keskeny fehér szegély. A ruha anyagából készült csokrok díszítik az ujjakat és az alját. Anyagszükséglet: 4.10 m a 95 cm széles anyagból.

A szabásminták a megrendéstől számított 8 nap múlva szállíthatók. Megrendelés vissza nem vonható.

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható P 2.40 előzetes beküldése ellenében. Kosztüm szabásmintája P 4.80



J. 84087. Elragadó stílusú fekete selyemből, rózsaszínű organdyból készült rövid puffos ujjakkal és fodros gallérkával, melyek a ruhának fiatalos jelleget adnak. Földégerő gloknis alj. Anyagszükséglet: 6.10 m hárszony, 0.95 m organdy, mindkettő 90 cm széles anyagból.

J. 84088. Világoskék taftból készült estélyi ruha kis uszályval. Igen érdekes az ujjak helyett

alkalmazott fehér selyemből készült gloknis fodrokkal ellátott köralakú redőzes. Anyagszükséglet: 3.60 m 90 cm széles anyagból és 0.60 m selyem a 95 cm széles anyagból.

J. 84089. Sárgászöld changeantaftból készült estélyi ruha, három, egymást fedő részből készült aljjal, melyeket hátul egy lefelé szélesedő keskeny, a ruha anyagából készült sáv tart össze.

A puffos keményített tüllel bélelt ujjak újszerű vállformát kapnak. Anyagszükséglet: 5.60 m 90 cm széles anyagból.

J. 84090. Orgonaszínű taftból készült estélyi ruha, a derékban elől gyengén raffolva. Az elől ékben végződő nyakkivágást plisszírozott dupla szabó-gyűrű díszíti. Raglanszábasú puffos ujjak. Anyagszükséglet: 7.20 m. 90 cm. széle. anyagból.

A szabásminták a megrendeléstől számított 8 nap múlva szállíthatók. Megrendelés vissza nem vonható.

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható P 2.40 előzetes beküldése ellenében. Kosztüm szabásmintája P 4.80

A víz inyencei



Senki nem vonhatja kétségbe, hogy a víz a legnemesebb és legértékesebb ital, amivel a Teremtő megajándékozta a világot. Mégis vannak emberek, akik többre értékelik a bort. Közismert az a történet, amely egy híres borszakértőről szól, aki behunyott szemmel, szag és íz alapján, pontosan meg tudta állapítani a bor minőségét és évjáratát. De amikor bor helyett vizet költöztettek vele, kénytelen volt bevallani, hogy ezt az italt nem ismeri. Természetes, hogy ebben a történetben sok a túlzás, de mit fognak akkor rólunk mondani, ha azt merjük állítani, hogy a földön olyan ország is van, amelynek területén valóságos és híres — víz-szakértők élnek? Spanyolország egyes vidékeiről van szó, ahol nem csupán „konzerválják” a vizet, hanem minőség és évjárat szerint értékelik. Előnyben részesítik például azt a vizet, amit még aratás előtt gyűjtöttek össze és ezt az ó-vizet az utazásokra is magukkal viszik. A forró-égővi országokban viszont a víz beszerzése sok gondot okoz és sok pénzbe kerül. A Szezi-csatorna építése alkalmával a munkások ivóvíze, amit ciszternákban gyűjtöttek össze, naponta 8000 frankba került. De még ezt az összeget is felülmúlja Curaçao, amelynek nevét egy pompás likőrrel kapcsolatban ismerjük, ahol egy tonna ivóvíz ára néha a 6 dollárt is eléri.

De így volt ez a messzi múlt századokban is. A perzsa királyok például nem ittak más vizet, mint a Choasper-folyam vizét, amit minden utukra magukkal vittek. Amikor aztán később olyan vízre bukkantak, amely még kitűnőbb tulajdonságokkal rendelkezett, elnevezték aranyvíznek. Senki más nem íhatott ebből, csak a király és a legidősebb fia. Minden többi halandó számára tilos volt a királyi víz élvezete, halálbüntetés terhe alatt. Hasonlóképpen sokra becsülték Egyiptom királyai a Nílus vizét.

A rómaiak is nagyon válogatósak, valóságos inyencek voltak ezen a téren. Bizonyítják ezt a sokszor 100 kilométer hosszúságú vízvezetékeik, mert így akarták elérni, hogy kedvelt forrásaik vizét élvezhessék városaikban is. A rómaiak egyébként sokra értékelték a meleg vizeket is, amiket nem csupán fürdőre, hanem ivásra is használtak. A mi melegvíz ivócsarnokainkhoz hasonlóan ők is építettek ilyen bódékat, a meleg források mellett. Claudius császár, amikor még csak censor volt, becsukott egy ilyen bódét, mert vizét túlságosan igénybevételek és átoll lehetett tartani, hogy kimerülnek a források. Tiberius Claudius Nero császár pedig megkapta a „Biberus” gúnynevet, amely körülbelül annyit jelent magyarul, hogy „meleg-vízissza” (tessék a „borissza” szóra gondolni).

A víz legnagyobb élvezője azonban kétségkívül az a párizsi asszony, akiről most érkezett szenzációs híradás. Bonselgeant asszony ugyanis, egy párizsi cipész felesége, mindennap 10—14 liter vizet iszik meg. Ezzel szemben egyetlen pohár bor elég, hogy eszméletlenül essék össze.

CSÁSZÁRZSEMLÉK

Philemon és Baucis, az eszményi házaspár, egy aranyos csillogású, illatos reggelen, a reggeliző asztal mellett ült. Nem volt ez olyan közösleges reggel, hanem házasságuk huszonöt éves fordulójának ünnepi reggelle. Az asztalon hatalmas virágcsokor, amit Philemon titokban hozott haza tegnap este és egész éjszaka a fürdőszobában rejtgetett. Mindkét csésze és a kávéskanna virággal volt ékesítve, amikről Baucis asszony gondoskodott, az ünnepi asztal közepén pedig ott volt a pósta, amely ezen a napon különösen kitett magáért és rengeteg szívből jövő jókívánságot hozott.

Béke és harmónia, fény és vidámság ragyogott körülöttük. Philemon olyan jókedvű volt, mint még soha és a még mindig szép Baucis, az anya és nagymama, oly szeretetreméltóan mosolygott, mintha nem huszonöt év, hanem csak néhány nap múlt volna el azóta, hogy Philemon megajándékozta kezével. Amikor minden programszerűen lefolyt és egymást kedves szavakkal köszöntötték, Philemon rendes szokása szerint elővette a reggeli újságot, Baucis pedig a kávéskanna után nyult, hogy beöntse a csészébe a reggelit. Azután sor került a zsemlékre, a szép és ropogós császárszemlékre, amiket kettévágott és éppen a felső félzsemleket — mint huszonöt év óta minden reggel — oda akarta adni férjének, amikor hirtelen megállt a keze.

— Nem, — mondta halkán és mosolygva, — ezen a gyönyörű ünnepem van egy kívánságom...

Philemon felnézett az újsághoz.

— És pedig? — kérdezte ünnepélyes komolysággal, de érződött a hangján, hogy felesége kívánságát teljesíteni fogja.

Baucis a megkért császárszemlékkel telerakott tányért úgy fordította, hogy a zsemlek felsőrészei — amiket eddig mindig a férje kapott — öfelé legyenek. Aztán halkán így szólt: — Most ez egyszer ezeket szeretném én kapni... Minden reggel, amikor a ropogós felső részeket adtam neked és magamnak vettem a zsemlek csúnya alsó felét, arra gondoltam: milyen szívesen enném meg a felső részeket! De aztán így szóltam magamhoz: engedd át a zsemlek jobbik részét Philemonnak, magad pedig érd be a másik részével, hiszen azt is meg kell enni...

— De édesem...

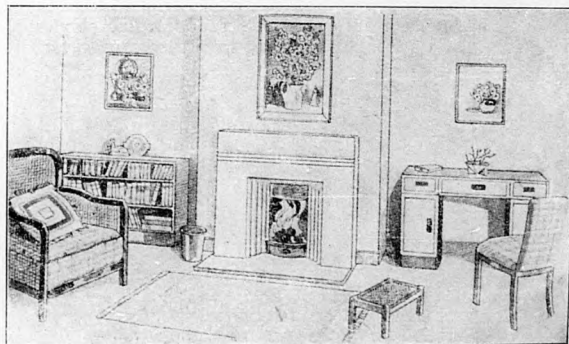
— Ma azonban, kivételesen, hadd kapjam én a zsemlek felső felét!...

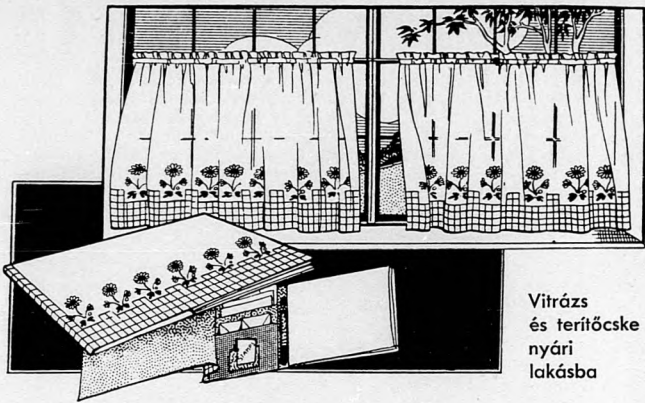
— De édes, drága Baucis, ha én ezt sejtettem volna! Minden reggel, huszonöt év óta minden reggel, kínlódtam a zsemlek kemény felső részével, ami olyan, mint az üveg és tönkretesz a fogakat... És csöndesen vágyódtam a zsemlek alsó fele után, amit könnyű megrágni. Minthogy én annyira szerettem volna azokat, gondoltam, hogy te is szereted és neked engedtem át...

Philemon és Baucis csodálkozva nézett egymásra és hirtelen elnevettek magukat.

— Ezek szerint tehát huszonöt éven keresztül a fordítottját csináltuk, — gondolták egyszerre mind a ketten. — De hát tulajdonképpen miért?...

A hétköznapi kis önfeláldozásai nem jutottak eszükbe. Nem érték meg, hogy egyetlen szót is vesztessenek azokra. Pedig akkor mindent megértettek volna. Mennyi hiábavaló fáradozást megtakaríthattak volna, mennyi jókedvet és akaratot fordíthattak volna a nagyobb és fontosabb dolgokra. És mialatt Philemon balkezzel Baucis jobbkezét simogatta, azt a kezét, amely minden reggel meghozta neki ezt a hiábavaló áldozatot, jobbkezzel vídában és boldogan nyult a huszonöt éven keresztül hiába vágott — alsó félzsemlek után.





Vitrázs
és terítőcska
nyári
lakásba

A „félreismert” lángeész

Ostwald-hoz, a világhírű természettudóshoz, egy japán diák kérdést intézett, hogy miről lehet felismerni már a gyermekkorban, a későbbi nagy és zseniális embert. A japán kormányzat ugyanis jelentős összeget szánt arra a célra, hogy különösen az alacsonyabb származású néptömegekből kiválogassák a tehetséges, kitűnő és lángeeszű egyéneket, akiknek támogatása, művelése és kiképzése az egész nemzet, sőt az egész emberiség egyetemese érdekke. A nagy tudós, saját kísérletei és tapasztalatai alapján, a következő választ adta:

— A tehetséggel megáldott tanuló felismerhető arról, hogy elégedetlen azzal, amit a rendes iskola nyújt és ami az átlag-tanítvány szellemi fejlődéséhez kénytelen alkalmazkodni. A lángeeszű gyermek legjellemzőbb két tulajdonsága: a magával hozott (tehát: nem belénevelt) képesség és a fiatalos korárettiség.

Akit kikacagtak iskolatársai

A 18. század fordulóján az exakt természettudományok terén a szellemi erők hatalmas forradalma következett be. Egymást követték a korszakalkotó találmányok és felfedezések, amelyek Priestley, Cavendish, Scheele, Lavoisier és mások nevét tették világhírűvé. De valamennyit túlszárnyalta Justus Liebig neve és egyénisége. A takácsok, a festők, a kovácsműhelyekben már kora gyermekkorában otthonosan mozgott és elsajátította mesterségbeli fogásait. Természetes, hogy ily sokirányú szellemi érdeklődése nem bírta elviselni az iskola korlátait. Amikor az iskola tiszteltreméltó igazgatója, az ő osztályának felülvizsgálata alkalmával, komoly szemrehányást tett hanyagsága miatt neki és a szüleinek és megkérdezte, hogy így mi lesz belőle, a kis Justus Liebig öntudatosan felelt:

— Kémikus akarok lenni!..

Hatalmas hahota hangzott fel: az igazgató és a diákok együttes kacagása.

Tizenhatéves korában Liebig a bonni egyetemre került. Mecénásának, a hesseni nagyhercegnek támogatásával, Párizsba ment, hogy folytassa kémiai tanulmányait. Huszonegyéves korában visszatért hazájába és az egykori «rossz diák» a giesseni egyetem professzora lett. A földkerekség minden tájáról felkeresték világhírű tudósok és Liebig halhatatlan érdemeiket szerzett nem csupán legszűkebb tudomány: a kémia, hanem a népgazdaság, az ipari szervezés, a technika és a mezőgazdaság hatalmas területén.

A „nehézfelfogású” diák

A 19. század első felének szellemi életére rendkívüli hatást gyakorolt Alexander Humboldt. Délamerikai kutatóútjai miatt késő agykorában is a világ minden részéből a tudnivalókat felkeresték őt, a természettudományok nesztörát, a modern földrajz és meteorológia, a növényföldrajz és a földmágnesség tudományának megalapítóját. Már kora ifjúságában leküzdhetetlen vágyat érzett, a távoli világrészek beutazására, amelyeknek földjét még nem is érintette európai ember lába. Humboldt botanikai tanára Berlinben a híres orvos: dr. Heim volt, aki tanítványáról így nyilatkozott:

— Nagyon nehéz felfogású és olyan viselkedésű, aki még az illem legelemibb szabályaival sincs tisztában...

Csak a későbbi években lett egyszerre «könnyű felfogású» a kis Humboldt, aki ilyen lesújtó kritikában részesült, szellemi képességei felől.

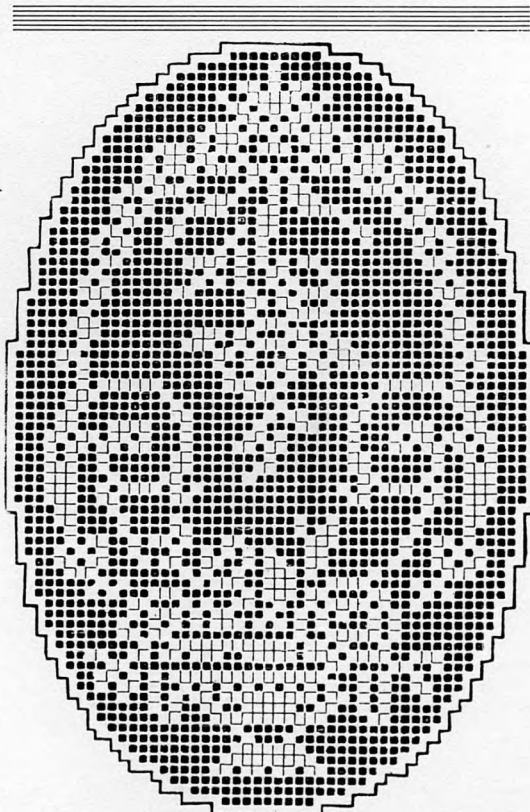
Akit kézműves-pályára akartak kényszeríteni

K. Linné, a világhírű botanikus képességei is csak a későbbi életévekben mutatkoznak meg. Édesapja, egy kis svéd városka lelkipásztorja, szenvedélyes virágtermelő volt, az ő kertje volt a legszebb az egész országban és minden szabad idejét botanikával töltötte. A kisfiú valószínűleg a virágok közt nőtt fel. Amikor gimnáziumba került, nem érdekelte semmi, csak a természettudomány. Az iskola helyett szívesebben töltötte idejét a szabad természetben, elmerülve és elmélyedve a növény- és állatvilág megfigyelésében.

Tanárai rosszalóan csóválták a fejüket és édesapjának azt tanácsolták, hogy adja valamilyen kézműves-pályára. Így történt, hogy Linné egy ideig cipészműhelyben dolgozott. Szerencsére, a család régi barátja: dr. Rottmann, otthon, magánúton előkészítette a fiút a felsőbb iskolai tanulmányokra.

Páratlan tudása és szenvedélyes szorgalma aztán más jóakarók barátságát és támogatását is megszerezte a számára. A svéd kormány felszólítására, mint Norden-skjöld, Nansen és Hedin előharcosa, rendkívüli nehézségek között beutazta a lappok országát és páratlanul értékes tudományos eredmények birtokában tért vissza. 7000 növényfaját tartalmazó hatalmas növénygyűjteményét Anglia vásárolta meg és a londoni Linné-társulat tulajdona.

Úgy ezek, mint a többi lángeeszű világhírűségek. már ifjúkorukban egy bizonyos irány felé törnek, amelyek nem felelnek meg környezetük adottságainak. Ebbe az irányba koncentrálnak minden képességüket. Túlzás volna azonban az iskola rovására írni a «félreismert» lángeeszű ifjúkori konfliktusait. Az iskola nem a lángeeszű gyermek nevelésére szolgál, hanem hivatása abban csúcsosodik, hogy az átlag-ifjúság nagy tömegeit készítse elő és művelje ki, a különböző hivatások serény és használható munkásaivá.



Rece vagy horgolt motív vitrázsba

Fiatal, gazdag özvegy



Regény — írta: Forró Pál

XIV.

Amikor a lelkes tömeg közrefogta és valósággal elsodorta Gizit, Eszti még sokáig, nagy felindulással nézett utána. Öröm és rémület viaskodtak benne. Büszke volt a huga nagyszerű diadalára, de ugyanakkor teljes súlyával ismerte fel a tragédiát is, amely körülöttük lejátszódott.

Teljesen tisztában volt azzal, hogy Kamarás dr. nem véletlenül tűnt el. Kamarást kétségtelenül Gizi viselkedése háborította fel. Hogy nyilvánosan Csurgay doktor nyakába borult és teljesen megfélemlített arról, hogy a nézők sorában ott ül a völegénye is.

Eszti tudta, hogy nincs olyan férfi, aki a hiúságán ejtett ekkora sérelmet megbocsátaná. Ez a váratlan esemény annyira megzavarta és feldúlta, hogy egészen elvesztette lélekjelenlétét. Megfélemlített Fleuryről, aki csodálkozva állt mellette és nem tudta mire vélni Eszti megrendülését.

— Ennyire felizgatja Gizi győzelme? — kérdezte mosolyogva. — Azt hiszem legjobb, ha most magára hagyjuk a bajnoknőt sportbarátaival, akik amúgy sem eresztek ki karmaikból... Nem is volna szép, ha megzavarnók édes hangulatában. Az élet úgyis csak ritkán teremt ilyen nagyszerű perceket. Menjünk vascsorázni, azután hazakísérem... Éjjelre bizonyára hazakerül a bajnoknő is...

De Eszti mintha nem is hallotta volna, hogy hozzá beszélnek. Meg sem mozdult.

— Mi történt magával, kedves? — kérdezte most már kissé idegesen Fleury. — Hiszen nem is hallja, hogy magához beszélek.

Eszti felrezzent.

— Igen... menjünk! — mondotta szórakozottan.

Fleury részvételtjes arcot vágott.

— Magát bántja valami! — mondotta aggódva. — Hát nem örül ennek a gyönyörű sikernek? Az egész ország a mi kis Gizinket ünnepli. Holnap benne lesz a fényképe minden újságban.

— Mondja — kérdezte idegesen Eszti, aki már nem tudta türtőztetni magát —, nem tudja, hová lett Kamarás dr.?

Fleury úgy tett, mint aki csak most gondol arra, hogy Kamarás egyáltalában a világon van. Fürkészve és csodálkozva nézett körül.

— Az ám... csakugyan eltűnt! Bizonyára Gizi után rohant...

— Ez borzasztó! — mondotta Eszti és végigsímogatta homlokát, mint aki szédül.

— Rosszul van? Az Istenért, szedje kérem össze magát! Miért ilyen izgatott? Kamarás doktor miatt? Ne haragudjon, de ez igazán érthetetlen...

— Hát nem látja mi történt?

— kiáltotta kétségbeesetten Eszti.

— Megsértődött. Elrohant...

Fleury vállat vont.

— Ugyan kérem! És ha így történt?... Ne haragudjon... már amúgy is régen szerettem volna mondani: monsieur Kamarás sehogyan sem illik Gizihez...

— Miért mondja ezt? — kiáltotta majdnem ellenségesen Eszti.

— Sohasem hallottam, hogy lekesedett volna Giziért. A legnagyobb közönnnyel várta a mai versenyt is. Idegenek beleőrültek a drukdba és ő, a völegény, a legkisebb érdeklődést sem árulta el.



Ízléses strandholmi is kítűnően készíthető vele; a napiény nem árt színeinek.

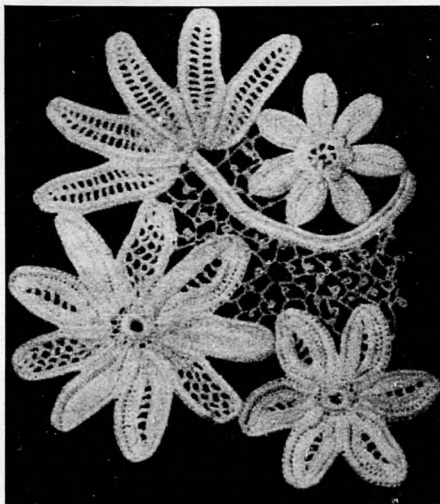
Az Óceán túlsó partjáról

CHIKAGO:

Fali kárpit, mint gazdasági barométer. — Most már igazán nem vonhatjuk kétségbe, hogy Amerikában újra javulóban vannak a gazdasági viszonyok és az Újvilág egy új «prosperity» napfényében kezd sütkérezni. A legbiztosabb jele ennek, hogy a chikagoi Union League Club újra kárpitoztatja híres «százmillió dolláros» szobáját. Érdekes a története ennek a híres szobának. Három évvel ezelőtt a club milliomos tagjai felajánlották a gazdasági válság következtében mélypontra süllyedt értékpapírjaikat és valóban akasztófahumorról, egyhangúan úgy döntöttek, hogy ezeket az értéktelenné lett papírokkal a Club egy hatalmas, teremnek is beillő szobáját fogják betapétálni. A falakra ragasztott értékpapírok összesen 100 millió dollárnál nagyobb összeget képviseltek és innen kapta elnevezését a híres szoba. Közben az történt, hogy mégis csak javultak a viszonyok és a felragasztott értékpapírok kezdik visszanyerni alapértéküknek legalább bizonyos százalékát. Ennek következtében az értékpapírok tulajdonosai szépen, csöndesen, egyenként leszedették a falakról azokat, természetesen nagy gondossággal és elővigyázatossággal. Csakhogy az ilymódon előállott üres részek és foltok most már nagyon feltűnőek lettek. A club igazgatósága tehát elhatározta, hogy újra kárpitoztatja az egész termet, de most már rendes, valóságos tapétával. Az értékpapírok újra emelkedésének ez lett a gyakorlati következménye.

ARGENTINA:

Légi vállalat. — A kultúra terjedése nem tudta megszüntetni az úgynevezett kín-



Kézimunka virágmotívum

Pehely, Gyapjú, Vatta
PAPLANOK
László Sándor
paplanyár
 Alapítva 1899
 Budapest VIII, Vas-utca 14.

vallatásokat. Talán finomabb és intellektuálisabb lett, de mégis szükség van rá, a macak bűnösöknél. Érdekes például az a vallatási eljárás, amelynél a gyanúsított gallér- és manzetta-gomb nélkül köteles megjelenni. Megszokott ruházódásuknak ez a hiányossága annyira megzavarja a kispolgári lelkeket, hogy a keresztkérdések súlya alatt vallani fognak. Egy másik amerikai vallatási eljárás az úgynevezett «third degree», amely abból áll, hogy egy egész éjszaka szírelőket és vészkiürítőket fújatnak a cella ablaka előtt és egy ilyen éjszaka után jönnek a «keresztkérdések». Most azután az argentinai rendőrség új eljárást talált ki, amelyet a rablógylökossággal gyanúsított Emilio Gustavo Lajus vendéglős esetében próbált ki. A vallatás egy légi utazással kezdődött, amit a vádlott eleinte kellemes változatosságnak tekintett, a mégis csak unalmas vizsgálati fogság után. Ez az élvezet és gyönyörűség azonban nem tartott sokáig. Lajus nemskára azt tapasztalta, hogy különféle veszélyes fordulatokat csinál a gép, aminek hatása alatt jogszen kiverte a verejték és a hideglelés. De még ez sem volt elég. Különféle «looping», légi bukfenc és egyéb nyaktörő mutatvány következett. Szegény Lajus barátunknak nem volt már más kívánsága, mint az az egy, hogy újra szilárd talajt érezzen a lába alatt. Ezt a pillanatot használta ki a rendőrség arra, hogy teljesíti Lajus kívánságát, de csupán egyetlen feltétellel, ha mindent elmond, mit a rablógylökosságról tud. Néhány perc múlva a repülőgép leszállt, a rendőrség pedig Lajus beismerő vallomásának birtokában, átadta a vádlottat az esküdtszéknek, a büntető eljárás lefolytatása céljából.



— Maga ezt nem érti! — válaszolta hevesen Eszti. — Talán éppen azért viselkedett így, mert nagyon is szeretete Gizit. Fájt neki, hogy Gizi mással is törődik. Féltekeny volt a sportsikere-re...

— Milyen szenvedélyesen védi Kamarás doktort! — mondotta Fleury és a hangjából szemrehányás érzett ki. Eszti megjéjdt. Félt, hogy máris elárulta magát. De hiszen ez nem is lenne csoda. Képtelen volt másra gondolni, mint a fenyegető szerencsétlenségre. Gizi és Kamarás eljegyzése menthetetlenül felborul... És akkor? A feje zúgott.

— Képtelen vagyok magával tartani! — fordult Fleuryhez, — Azt hiszem, túlságosan felizgattam magam a versenyen. Rettentően fáj a fejem... Majd holnap délelőtt találkozunk... Fleury elkomolyodva nézett Esztre:

— Mi úgy beszéltek meg, hogy a verseny után két héttel tartjuk esküvőnket... Egyszerre Giziével... Remélem, a mi terminusunkon semmit sem változtatna az, ha Gizi eljegyzése csakugyan felbomlana?

— Erre nem tudok... képtelen vagyok válaszolni! — vergődött Eszti. — Gondolja meg, Gizi még lány, nem maghatom őt teljesen egyedül Budapesten... Nem mehetek Tuniszba, amíg ő férjhez nem ment...

Fleury megőrizte hidegvérét.

— Maga most túlságosan izgatott — mondotta udvariasan. — Csakugyan az lesz helyes, ha kipihení magát. Remélem, holnapra még sokkal derűsebben fogja látni a dolgokat és nem akar engem kétségbeejteni...

Zsiga bácsi és Böske otthon diadalordítással fogadták Eszti. Ők már félórával előbb érkeztek haza és Böske haja be volt kötve, kezében főzőkanál lengett.

— Hol vannak a többiek? — kérdezte — Kamarás, Fleury, meg Gizi? — A vacsora mingyárt kész lesz. Tudod, én előre tudtam, hogy Gizi győzni fog és egy kis ünnepi vacsorával akartalak benneteket meglepni! Olyan pompás halat főztem és olyan illatos libasültet kaptok, hogy a király is megnyalhatná utána az ujjait...

— Magam vagyok! — mondotta Eszti. — Köszönöm, hogy ilyen drága vagy és gondoltál ránk... de a vacsorát tedd el holnap ebédre...

Böske nagy szemeket meresztett, valamit kérdezni akart, de Eszti kinzott mozdulattal leintette:

— Ne kérdezz semmit, Böske néni. Nagyon fáj a fejem... Magam akarok maradni!

A szobájába sietett és becsukta maga mögött az ajtót.

Böske elhülve nézett utána.

— Tyűh az árgyelusát! — mondotta. — Valami nem jó történt.

— En azt hiszem, elmaradnak az esküvők! — mormogta Zsiga.

— Megőrültél? Mit károgsz, te halálmadár? — fortyant fel mérgesen Böske. — És mi az? Mi van a zsebedben? — kiáltotta fenyegetően és mint a héja csapott le a megrémült Zsiga bácsira, akinek feltűnően kiduzzadt a kabátzsebe. Egy vastag borítékot halászott ki onnan.

— Mi ez? — kérdezte fenyegetően és már bontotta is a borítékot, amelyből fényképek hullottak ki.

— Miféle fényképek ezek? — kiáltotta harciasan.

— Láthatod — mondotta a sarokbaszorított áldozat —, Gizi fényképei...

— Hogy kerültek hozzád?

— Összeszedtem őket a lakásban... Kislány korától mostanáig, ami csak volt. Ez most a legjobb üzlet. A képeplapok vagyont fizetnek az új bajnoknő különböző fényképeiért. Nem szabad elmulasztani az ilyen egyszer kínálkozó nagyszerű alkalmat!...

Böske rideg mozdulattal nyult a fényképek után.

— Szégyeld magad! — mennydörögte. — Végeladást rendeznél a tulajdon húgodból.

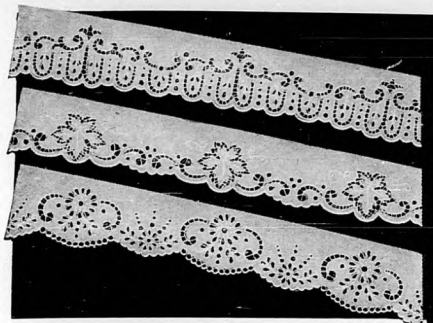
Zsiga bácsi csüggedt mozdulatot tett.

— Nincs érzéked az üzlet iránt! Ezért nincs házam, bankbetétem, pedig az én üzleti tehetségemmel...

Nem fejezhette be mondatát, mert Böske olyan pillantást vetett rá, hogy attól



Lysiform nélkülözhetetlen. Saját érdekében használja. * Utasítás minden üveg mellett



Szekrénycsíkok. Wieg Testv. (IV., Deák Ferenc-u. 19)

gatni az őt magasztáló felköszöntőkkel kapcsolatban és felfokozott volt! Táncolva és dudolva lépett a szobába. Odarohant Esztihez, aki még ébren, felöltözve várta és összevissza csókolta.

— Hurra! Mit szólsz? Milyen gyönyörű nap! Ugy-e, te is örülsz? Eszti nem válaszolt. Gizi csak most vette észre, hogy nővéreinek milyen duzzadt, vörös, kisírt a szeme. Ettől meghökkent és kissé kijázanodott. Megütközve nézett végig rajta.

— Neked mi bajod? Miért sírtál?

— Szeretném, ha nyugodtan és okosan lehetne veled beszélni, Gizi. De félek, hogy te már teljesen elvesztetted józanságodat és helyes ítélőképességedet.

— Miért mondd ezt? — kérdezte sértődötten Gizi. — Azt hiszem, éppen a mai szereplésem után nem érdemlem meg, hogy leckéztess...

— Ne érts félre. Végtelenül büszke vagyok a sikereidre és senki nem örül annak jobban, mint én. De viszont nem lehetek rövidlátó. Ez a pillanatnyi dicsőség nem vakíthat el. Bármilyen nagy diadalt arattál, erre nem alapíthatod a jövődet... Én sokkal nyugodtabb lennék, ha csak másodikkak érsz a célhoz, de viszont nem feledkezel meg magadról és nem sértd meg olyan súlyosan Kamarás önértetét... Gizi egyszerre nagyon mérges lett.

— Én pedig tíz Kamarásért nem adom ezt a győzelmet! Érted? És nagyon kérlek, már régebben akartam ezt mondani, ne avatkozz ilyen túlzottan az én legszemélyesebb ügyembe...

Eszti felsikoltott.

— Így beszélsz velem? Ez a hála, amiért egész életemet neked áldozom...

Sírva fakadt. Gizi ijedten próbálta engesztelni.

— Ugyan ne vedd komolyan, ha eljárt a szám. De igazán... olyan boldog voltam ma este, mint még soha életemben... Minden álmom teljesült és te most el akarod rontani a kedvemet. Hát ha így vagyunk, én is őszinte leszek hozzád. Tudd meg, hogy én nem is szeretem Kamarást...

— Nem szeretted?

— Nem. Rájöttem, hogy tévedtem. Nem hozzámváló... Én nagyon örülök, hogy megsértődött és faképnél hagyott. Így legalább nem nekem kell szakítanom.

— Szakítani akartál vele? — hebegte Eszti.

— Igen. Rájöttem, hogy mást szeretek.

— Kit?

— Csurgay Gyurit. És most fogózzál meg kérlek az asztalba. Ma este el is jegyeztük egymást...

Eszti nek csakugyan meg kellett fogódnia. Ez a hír a lelke mélyéig megrendítette. Csak állt éspántan, az ajka némán mozgott, de egy hang nem jött ki rajta. Gizi megrémült. Fogalma sem volt, hogy mi döbhentette meg ennyire nővérét.

— Drágám... mi történt veled? Miért vagy ennyire magadon kívül? Hiszen Gyuri igen kitűnő úriember, jó állásban van... mi kifogásod lehet ellene?

— Semmi... egyáltalán semmi! — mondotta lélektelenül Eszti. — De érthető, hogy ez a hír kissé készületlenül talált...

Gizi hizelegre simult Esztihez.

— Ne haragudj... És ne gondold, hogy szeszélyes, kapkodó kis nő vagyok. Hidd el, Gyuri az igazi és kitarok mellette... Tudod, magam is gondolkoztam a dolgok felett... Ez úgy van, hogy bennem kétféle ember élt. A tudománysozjas, aki orvos akart lenni és azután a sportrajongó. Kamarás egyetlen érdeme, hogy ő világozott fel arról, hogy két lényem közül a

torkára fagyott a szó. Csak néhány perccel később mormogta keserűen:

— Szavamra mondom, Rot-schild is koldus maradt volna, ha téged vett volna feleségül.

*

Éjfél felé került haza Gizi. Csupa felfokozott életöröm sugárzott róla. Szemei csillogtak, orcája piros, kissé felhevült volt. Még benne élt az édes szünetben, a dicsőség, gratulációk, cigányzenés bankett mámorában, egy kicsit talán spicies is volt, mert sokat kellett kocintani.

Minden olyan valószínűtlen és felfokozott volt! Táncolva és dudolva lépett a szobába. Odarohant Esztihez, aki még ébren, felöltözve várta és összevissza csókolta.

— Hurra! Mit szólsz? Milyen gyönyörű nap! Ugy-e, te is örülsz? Eszti nem válaszolt. Gizi csak most vette észre, hogy nővéreinek milyen duzzadt, vörös, kisírt a szeme. Ettől meghökkent és kissé kijázanodott. Megütközve nézett végig rajta.

— Neked mi bajod? Miért sírtál?

— Szeretném, ha nyugodtan és okosan lehetne veled beszélni, Gizi. De félek, hogy te már teljesen elvesztetted józanságodat és helyes ítélőképességedet.

— Miért mondd ezt? — kérdezte sértődötten Gizi. — Azt hiszem, éppen a mai szereplésem után nem érdemlem meg, hogy leckéztess...

— Ne érts félre. Végtelenül büszke vagyok a sikereidre és senki nem örül annak jobban, mint én. De viszont nem lehetek rövidlátó. Ez a pillanatnyi dicsőség nem vakíthat el. Bármilyen nagy diadalt arattál, erre nem alapíthatod a jövődet... Én sokkal nyugodtabb lennék, ha csak másodikkak érsz a célhoz, de viszont nem feledkezel meg magadról és nem sértd meg olyan súlyosan Kamarás önértetét... Gizi egyszerre nagyon mérges lett.

— Én pedig tíz Kamarásért nem adom ezt a győzelmet! Érted? És nagyon kérlek, már régebben akartam ezt mondani, ne avatkozz ilyen túlzottan az én legszemélyesebb ügyembe...

Eszti felsikoltott.

— Így beszélsz velem? Ez a hála, amiért egész életemet neked áldozom...

Sírva fakadt. Gizi ijedten próbálta engesztelni.

— Ugyan ne vedd komolyan, ha eljárt a szám. De igazán... olyan boldog voltam ma este, mint még soha életemben... Minden álmom teljesült és te most el akarod rontani a kedvemet. Hát ha így vagyunk, én is őszinte leszek hozzád. Tudd meg, hogy én nem is szeretem Kamarást...

— Nem szeretted?

— Nem. Rájöttem, hogy tévedtem. Nem hozzámváló... Én nagyon örülök, hogy megsértődött és faképnél hagyott. Így legalább nem nekem kell szakítanom.

— Szakítani akartál vele? — hebegte Eszti.

— Igen. Rájöttem, hogy mást szeretek.

— Kit?

— Csurgay Gyurit. És most fogózzál meg kérlek az asztalba. Ma este el is jegyeztük egymást...

Eszti nek csakugyan meg kellett fogódnia. Ez a hír a lelke mélyéig megrendítette. Csak állt éspántan, az ajka némán mozgott, de egy hang nem jött ki rajta. Gizi megrémült. Fogalma sem volt, hogy mi döbhentette meg ennyire nővérét.

— Drágám... mi történt veled? Miért vagy ennyire magadon kívül? Hiszen Gyuri igen kitűnő úriember, jó állásban van... mi kifogásod lehet ellene?

— Semmi... egyáltalán semmi! — mondotta lélektelenül Eszti. — De érthető, hogy ez a hír kissé készületlenül talált...

Gizi hizelegre simult Esztihez.

— Ne haragudj... És ne gondold, hogy szeszélyes, kapkodó kis nő vagyok. Hidd el, Gyuri az igazi és kitarok mellette... Tudod, magam is gondolkoztam a dolgok felett... Ez úgy van, hogy bennem kétféle ember élt. A tudománysozjas, aki orvos akart lenni és azután a sportrajongó. Kamarás egyetlen érdeme, hogy ő világozott fel arról, hogy két lényem közül a

Felülmúlthatatlan

PULVEX rovarirtó

megbízhatóan
féregmentesíti lakását.
Nem mérgező, szagtalan.
Ezt kérje mindenütt.

Nagyjelentőségű apróságok

Valljuk be, hogy éppen azokról a dolgokról tudunk a legkevésébbet, amiket mindennap hasznunk. Az ezekkel való foglalkozás hátlatannak látszik és éppen ezért nem is történnek velük. Pedig nem így van és sokszor épp ezekkel kapcsolatban derülnek ki a legérdekesebb dolgok. Például: ki tudja azt, hogy milyen régen van már utcai vasút? Ez a kérdés pedig most azért is aktuális, mert a világ legrégebb utcai vasútja nemrég tepte meg utolsó útját. 1832. január 1. napjától, megszaktítás nélkül járt ez a vonat New-Yorkban, a 4. Avenue és a Madison-Avenue keresztül. Amikor az utolsó kocsi a végállomásra ért, ezzel a régi népszerű dallal búcsúztak el tőle: «Valamikor jobb napokat láított...».

*

Szereti, asszonyom, a regényeket? Bizonyára, igen. De meg méltóztatott-e már egyszer is kérdezni: mióta vannak regényírók, helyesebben: mióta vannak regények? Az eddigi kutatások alapján a világ legrégebb regénye, amelynek címét és szerzőjét ismerjük és amelynek tartalmából észrevekedten keresztül valami keveset átmentettek a számunkra: a «Két fivér története», írta: Enama, egyiptomi költő, aki körülbelül 3200 évvel ezelőtt élt. Annyi bizonyos, hogy a fennálló törvények értelmében, a kitűnő regényíró örökösei már semmiféle honoráriumra nem tarthatnak igényt.

*

Okyan kálha is van a világon, amelynek tüze már 250 év óta megszakítás nélkül ég. Ez a kálha Fulham-London egyik kerámiai gyárában van. 1671-ben gyűjtöttak benne tüzet, természetesen tapló és kova segítségével. Azóta soha nem oltották el a tüzet. Érdekes volna kiszámítani, hogy ez a kálha mennyi tüzelőanyagot fogyasztott, mit produkált és milyen óriási hőfokot ért el összesen. Annyi bizonyos, hogy fantasztikus nagyságú számok derülnének ki.

A jelenkor legcélyszerűbb butora

az egy kézmozdulattal tetszés szerinti sezlonná, illetve ágygá átalakítható



Nappal fotel

modern Schöberl fotelágy

(Felülmúlthatatlan célszerűség, tartósság és kényelem szempontjából)



Éjjeli ágy

Kapható: SCHÖBERL RÓBERT udvari szállítónál, IV., Haris-köz 4



Házi kozmetika

Divat a kozmetikában

Irta: Dr. Földes Miklósné

Mint minden ezen a földön, a kozmetika is a divat hullámszámainak van alávetve. Ha figyeljük az arckrémek, púdereket, a körömlakk és más szépítőszerek használatát, napjaink sportszellemeinek megfelelően határozottan egy egészséges, a természeteshez való visszatérő irányzatot állapíthatunk meg.

Különösen a körömápolásban tobzódott a szeritelenség az utóbbi években. A divat már azt kívánta, hogy ne csak a kéz körmei virítsanak élénk pirosan, hanem a lábujjak körmei is. Szerencsére a mai egészségesebb felfogás e téren is szelídítette a ríktó színeket és a legújabb divat, a körömlakk segítségével érvényesülni hagyja a körömök felhaldját és a normális rózsás körömszínt nem nyomja el, inkább kiemeli.

A sportolás, a nap- és légfürdők kora tavasztól késő őszig, sőt számításba véve a téli sportokat, egész esztendőn át elvetette a hófehér, sápadt kezek divatját és a kéz ápolása főleg arra szorítkozik, hogy puhítsa a bőrt és megakadályozza a berepedéseket és kiesebedéseket.

Ha a női formák divatját tekintjük, itt is változás állott be. Nem dominál már a deszkavékonyosság, hanem a kisportolt, izmos testformát tartják szépnek. A szemöldök s szempilláknak ceruzával való kihúzása sem divatos.

Az utóbbi években megcsoktuk, hogy hölgyek gyors egymásutánban változtatják festéssel hajuk színét. A hajszínek és a komolytalan gyakori változtatása újabban alábbhagyott. Nem kerülnek szemünk elé oly gyakran, úgynevezett platinaszőke fejek, ahol a szem és az arc elárlújk a hajszín mesterként természetellenességét.

A nő egyéniségéhez hozzátartozik a parfüm is. Valamikor régen az átható illatú illatszert volt a nők kedvence. Ma már ezirányban is módosult az ízlés. Természetesen más az estélyi ruhás bálteremnek a parfümjé és más a parfüm, ha rendes mindennapi baráti körben jelenünk meg vagy sportolunk. Ma már a legtöbb nőnek megvan a maga egyéni illata, mely diszkrét és igazodik az alkalmakhoz.

Nemrég egy külföldi lapban azt olvastam, hogy Budapesten kezdődik a Balkán, mert itt ríktó színű rúzsok és arcfestékek használata általános. Ha a kozmetikumok használatában a jóízlés és a természetesség fogja a divatot irányítani, ez beszédesen fogja megcáfolni az e fajta alapnéküli, kedvezőtlen és rosszindulatú véleményét.

Kozmetikai üzenetek:

«Kincstári asszony». Száraz arcbőrnél feltétlenül kell a púder alá krémet alkalmazni. Különben a púder lepereg az arcbőről.

«Menyasszony». Négy hét alatt kényelmesen ki lehet irítani a láb fölösleges szálat elektromos úton. Az eljárás nem fájdalmas. Sem heg, sem nyom nem marad utána.

tudós a gyengébb. Most már én is tudom, hogy a sporttal jegyeztem el magamat egy életre. És ehhez az énemhez már nem Kamarás doktor illik, hanem Csurgay György. Istennem, ez olyan világos és egyszerű... igazán megérthető. Eszti bólintott.

— Igen... nagyon egyszerű és nagyon világos. De kérek, hagyj most magamra... fáradt vagyok... pihenni akarok... Gizi kedveskedve simogatta nővérét.

— Ugy-e, holnapra te is jókedvű leszel? És kedvesen fogadod majd Gyurit, aki délelőtt eljön és megkéri a kezemet...

— De hiszen Kamarást még nem is értesítetted?

— Minek? Ha ő egyszerűen a faképnél hagyott, akkor én mentve vagyok minden formáság alól. A hírt majd megtudja a lapokból. Azt hiszem, már holnap valamennyiben benne lesz. Tudod, annyi interjút adtam az este, azt hiszem, a sok beszéd közepette ezt is kikottyantottam. Szervusz, szívcském és aludj jól!

*

Eszti mozdulásra képtelenül ült a szobájában. Ennél mélyebb és sötétebb örvénybe már nem zuhanhatott. Kacagni tudott volna kétségbeesésében. Hát ezért volt az ő hősies önfeláldozása? Lemondott a férfiről, akit imádot, aki viszontszerelmet vallott neki, mert nem akarta megpróbálni hűgát. És most kiderül, hogy Gizi olyan fölényes, közömbös mozdulattal tér felette napirendre, mintha csak valami színházi vagy vacsorázó programról lenne szó. Ennyit jelent számára csak az a férfi, akit ő a legkülönbnek tart, akit soha el nem fojtható lángolással szeret. És most már késő, minden elvesztett!... Kamarás önérzete sokkal mélyebb sebet kapott, semhogy azt megbocsáthatná. Joggal mondhatja, hogy méltatlan játékok ütek vele. De hogyan is hívhatná vissza... hogyan magyarázhatná meg neki, hogy ő csak Giziért akarta feláldozni magát... hogy Fleuryvel csak azért jegyezte el magát, mert így akarta saját magát megóvni a kísértéstől... Fleury!...

E pillanatban teljes képtelenségnek tűnt fel előtte a véle való házasság gondolata. Most már nincs értelme, hogy mesterséges bódulatban tartsa magát és mindenáron megkísse ezt az egzotikus házasságot, hogy egy másik világrészbe meneküljön a férfi elől, akit szeret!...

De a dolog nem olyan egyszerű. Már túlságosan messzire ment. Gyűrűt cseréltek, a férfi kifogástalan, figyelmes és szerelmes... A legnagyobb bonyodalmak csíráját hordja magában minden visszavonulási szándék... És természetesen az üzleti dolgokban sem hagyhatja cserben Fleuryt. Ezt most már a becsület követeli így... Gyötöröde telt az éjszaka. Ólomlássúsággal múltak az órák...

De mégis csak megvirradt és Eszti fáradtan, sápadtan kelt fel. Szeme mélyen árnyékolt volt. Böske megjéjdt, mikor meglátta.

— Nem érzed jól magad, galambom? — kérdezte aggódva.

— Gondjaim vannak, Böske... Gizi, ez a szeleburdi, völégényt cserélt. Képzeld, szakított Kamarás doktorral és Csurgayval jegyezte el magát!

Böske megértően bólintott:

— Mindig jobb, ha az ember a völégényével szakít, mint a férjével.

— Igen — válaszolta szórakozottan Eszti —, csakugyan jobb... És én csodálom ezeket a modern lányokat, akikben ennyi bátorság és egészséges önzés van, hogy ilyen könnyedén kötik és bontják eljegyzéseiket... Én úgy látszik egy más világból itt rekedt öslény vagyok... Én rettentő súlyosnak érzem az adott szót...



Lohr Mária

(Kronfuszt)

Ugytisztító - kelmejestő

Gyár és központ: Budapest, VIII. ker., Baross-utca 85. szám

— De hiszen te szereted Fleuryt... remélem, te nem gondolsz szintén az eljegyzésed felbontására? — kérdezte ijedten Böske.

— Nem... természetesen... erről szó sincsen! — válaszolta Eszti.

A telefon csengett. Fleury jelentkezett. Sürgette Eszti, hogy már nagyon türelmetlenül várja...

Egy órával utóbb Eszti és Fleury együtt ültek a margitszigeti nagyszálloda virágos terraszán.

— Maga feltűnően rosszkedvű és szórakozott, kedves barátnóm! — mondotta Fleury. — Mért nem árulja el nekem, hogy mi bántja?

— Hiszen tudja, Gizi miatt búsulok. Ez az eset teljesen felborította lelki egyensúlyomat, megzavarta terveimet...

— De hiszen éppen az előbb mondotta, hogy Gizinek már van új vőlegénye, egy igen kitűnő gentleman... Tulajdonképpen semmi sem változott. Minden a régi marad, csak éppen kicserélték a vőlegényt...

— De ez nem olyan egyszerű... Csurgay kétségtelenül szintén igen derék fiatalember... de Kamarás doktor... az más... Sokkal boldogabb és nyugodtabb lettem volna, ha őt tudom Gizi mellett...

— Igen, magának feltűnően rokonszenves volt mindig monsieur Kamarás.

— Mit akar ezzel mondani? — kapta fel fejét idegesen Eszti.

— Rosszul esik, hogy magát búsulni látom. Pedig minden oka megvan az örömré. Kitűnő híreket kaptam Tuniszból... A konjunktúra sohasem volt virágzóbb... Eszti arca azonban nem akart felderülni.

— Mondja — kérdezte néhány pillanatnyi szünet után — nagyon kellemetlen volna, ha a pénzt csak néhány napi késséssel adnám át magának?

Fleuryt nem lepte meg ez a kérdés. Felkészenülten várta tegnap délután óta. A ravasz, élesszemű ember világosan felismerte a vezélyt, amely fenyegette. Kamarás, a veszedelmes vetélytárs szabad lesz. Eszti még nem döntött, de lelke mélyén már kacérogdik azzal a gondolattal, hogy megszerzi magának. Semmi oka nincs már, hogy távol tartsa magától. Mindez nem volna baj, hiszen Fleurynek esze ágában sem volt Eszti feleségül venni, de annál kínosabb lett volna, ha Eszti az üzlettel is visszalép. Már pedig ennek minden valószínűsége fennforog. Ha Eszti nem úgy tekint rá többé, mint jóvendőbeli férjére, úgy igen valószínű, hogy üzletileg sem óhajt vele ennyire szoros, minden készpénzét igénybe vevő kapcsolatba lépni. Visszalépése esetén a pénzt már az új férjfelölt számára tartogatná.

Eszti kérdése tökéletesen igazolta Fleury feltevését. Nem lehet kétséges: a visszalépés gondolatával foglalkozik. Ezt pedig minden áron meg kell akadályozni. Kész terve volt erre a mindener elszánt kalandornak.

— Természetesen a pénzt akkor adja ide, amikor jónak látja. Legfeljebb az a baj fenyeget, hogy három nap múlva már lekésem az opciót és az árut nem tudom többé megszerezni... Ez azonban igazán nem fontos. Sokkal jobban nyugtalanít, hogy ennyire idegesnek látom... De remélem, ez nem jelenti a házasságkötésünk elhalasztását is?...

— Ne kívánja, hogy erre most válaszoljak. Higyje el, olyan zavart és meglepett vagyok, annyira felzaklattak az utóbbi huszonegy óra eseményei, hogy magam sem vagyok tisztában magammal... Kell egy-két nap, amíg ismét magamhoz térek. Addig kérem, legyen belátással és türelemmel...

Fleury meghajolt.

— Természetesen, minden úgy lesz, ahogyan kívánja. Meg vagyok győződve, hogy egy-két napon belül minden rendbe jön. Egyelőre teljesen boldoggá tesz a társasága is... Remélem, annak semmi akadálya nincsen, hogy ma is együtt vacsorázzunk? A szállodám portása ma egy új címet sügött meg... várjon csak, ide írtam a jegyzőkönyvembe... ahá, megvan: Rigófészek... Budán van... magyar csárda... Oda szeretném elvinni...

— Szívesen megyek! — válaszolta Eszti. — Valóban rám fér egy kis szórakozás!

Fleury pedig délből mikor Alice-szal találkozott, azt mondta:

— Ma este meg kell rendezni a döntő komédiát... Intézd úgy, hogy Kamarással együtt este tízzel a budai Rigófészek vendéglőben legyetek...

Alice nevetett:

— Ott leszünk! Lovagom vakon követ minden szeszélyemet. Szegény fiú, nagyon el lehet keseredve... Rengeget iszik és nem mer haza menni lefeküdni, mint aki



Tudományos apróságok

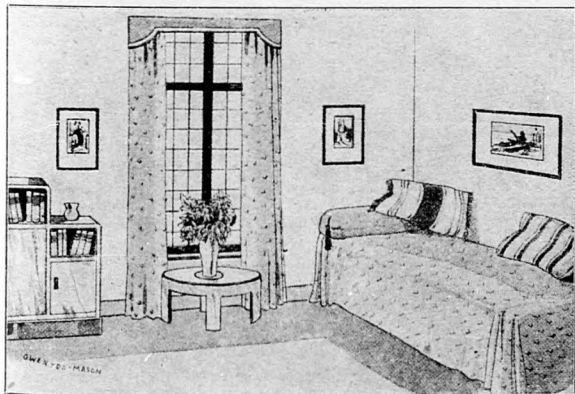
A fekete és fehér szín, meg a hőség. — Köztudomású, hogy a fekete és fehér színek, mint hővezetők, különféleképpen reagálnak a külső temperaturára. Ez a reakciója, hogy nyáron szívesebben hordunk fehér ruhákat, télen viszont sötétebb és fekete ruhákat. De hogy ennek a praktikus szokásnak tulajdonképpen mennyi a valódiság alapja, az meg most nyert tudományos megállapítást, a Déli-tengeren végzett kísérlet segítségével. Egy hajót ugyanis feketével, egy másik hajót viszont mindenütt fehérrel festettek be. Megállapítást nyert, hogy a napnak ugyanolyan erejű és tartamú besugárzása esetében a feketénél 9 Celsius-fokkal magasabb lett a hőmérséklet, mint a fehér falak mögött és hogy a fehér falaknál körülbelül kétfelannyi időre volt szükség, míg a fekete falak mögötti hőmérsékletet sikerült elérni.

Cukor — a dália gumójából. — Amerikai tudósok nemrég megállapították, hogy a dália gumói, amiket nálunk áprilisban és májusban, a fagyok elmúltával, szöktak a kertekbe kiültetni, rendkívül nagymennyiségű cukoranyaggal rendelkeznek, amit «levulose»-nak neveznek. Ez a cukor kétszer olyan édes, mint a mi répacukrunk és megvan az az előnye, hogy a cukorbetegségekben szenvedők is élvezhetik. Előállítására pedig semmivel sem kerül többé, mint a mi répacukrunk előállítására. A dália gumós gyökereit könnyen ki lehet préselni és szíruppá főzni. A praktikus amerikaiak, akik azonnal hajlandóak a tudományos kísérletek eredményeit a gyakorlatba átültetni, a kaliforniai dália-földek beültetésénél már tekintettel voltak a cukortermelésre. A cukorrépa-termelés tapasztalatait vették alapul és ennek megfelelően ültették be a dália-földeket. Ha az első kísérletezések eredménnyel járnak, könnyen meglehet, hogy a mi szürke és egyhangú répa-földek helyén is csodálatos színekben pompázó, cukortermelő dália-kertek kerülnek.

A jég és a kórokozó bacillusok. — A jég konzervál, de egyúttal ől is. Minden attól függ, hogy hány fok hideg és milyen célra használják fel. Egy Los-Angeles-i orvos a jégnek mindkét tulajdonságát egyidejűleg akarta felhasználni. Bizonyos betegségeknel egész egyszerűen előírta, hogy a páciens — pontosan előírt időtartamra — tegyék jégre. Ez az időtartam aszerint változott, hogy mekkora hideg kellett a betegség bacillusának elpusztításához. Ez orvos arra hitvatkozott, hogy ezek a kísérletei a majomknál teljes eredménnyel jártak. A rendőrség azonban más állásponton volt és szigorúan megtiltotta, hogy hasonló természetű kísérletezést merjen folytatni emberekkel. Ha pedig ezt a tilalmat megszegné, gyilkossági kísérlet címén büntetőeljárás indul ellene.

BUTORT mindenki

BUTOR-ruházban vásárol
BOG-MIL VI., Vilmos császár-ut 43. (Báthory
utcaival szemközt). **KOMBINÁLT SZOBÁK,
HÁLÓK, EBÉDLŐK** és választékban



Intim szobasarok

Fűző helyett PREISZNÉ

viseljen nyáron egybe-
szabot, **harisnyavartós**
mellterét.
Dohány-utca 16—18
fűzőszalon, Telefon: 1-351-91

Papirkosár

Mikor öreg a nő? Erre a fogas kérdésre, amelyre még senki nem tudott mindenkit kielégítő választ adni, már csak azért sem, mert erre vonatkozólag homlok-egyenest elenkezik a nők és a férfiak véleménye, egy társasági szellemes szépasszony a következőképen felelt: — Két biztos tünete van annak, hogy a nő öreg... Az egyik: ha már nem érti meg a fiatalok ostobaságait, a másik pedig: ha már egyáltalán nem törődik azzal, hogy ismerősei, főként a barátnői öregnek tartják-e, vagy sem...

★
Szív és tenyér. Amikor Luise főhercegnő, mint ragyogó fiatalasszony, első születésnapját ünnepelte, apósa: II. Frigyes Vilmos nekijavándékozta az oranienburgi kastélyt. A majdnem polgári egyszerűségben nevelt főhercegnősszony háttartalanul örült az ajándéknak. Apósa viszont örömeiben, az ünnepi lakoma alkalmával, megkérdezte tőle, hogy nincs-e még valami kívánsága, amit boldoganteljesítené. Luise bólintott és a király további unszolására, azt felelte:

— Egy teli tenyér aranyat kérek a szűkölködők részére.

II. Frigyes Vilmos arca komoly lett és ezt kérdezte:

— És milyen nagy legyen az a tenyér?

— Olyan nagy, mint egy jószívű királyé, — felelte Luise.

A királyt annyira meghatotta ez a nemes válasz, hogy a kérést azonnal teljesítette.

★
Különbőség. Egy irodalmi szalonban a szavak és mondatok különböző elhelyezésének különböző értékéről vitakoztak. Azokat, akik utálták, hogy ugyanannak a mondatnak két különböző, sőt teljesen ellentétes jelentése is lehet, egy humoráról közismert kritikus a következő példával torkolta le:

— Tessék arra gondolni például, hogy milyen nagy a különbség, ha egy jómodú barátunk, vagy egy szállodatulajdonos mondja nekünk: „Nagyon megtisztelt, uram, ha a vendégem lesz”...

★
Egyenlő érték. G. B. Shaw mindenütt nagyon népszerű, ahol megfordul. Az egyszerű emberek is szeretik, mert Shaw mindenkivel elbeszélget és ha kéri, szívesen ad tanácsokat is. Persze, a maga módja szerint. Nemrég egy fiatal lánytól levelet kapott, aki súlyos helyzetében a nagy író tanácsát kérte:

— „Egy ötvenéves férfi megkérte a kezemet. Nagyon szimpatikus, nagyon gazdag, de mégsem tudom, hogy ígért mondatok-e? En ugyanis huszonöt éves vagyok. Kérem a tanácsát...”

— „Kedves gyermekem, — válaszolta Shaw, — mondjon ígért, nem fogja megbánni... Visszaemlékezem arra az időre, amikor én voltam ötven esztendő. Ó, mily szép és boldog idő volt az!”

— „...csak hogy egy huszonöt éves férjet inkább szeretnék”, — írta újból és kételkedően a leány.

— „Mégis fogadja el a házassági ajánlatot, — válaszolta Shaw, — Ne felejtse el, hogy egy ötvenest mindig fel lehet váltani két huszonötössel.”

fél egyedül maradni. Reggel hatig mulattunk tegnap is. Végigjártuk az összes pesti lokálokat... Hajnal felé mindenáron gyilkolni akart...

— Kit akart megölni? A férfit, aki elvette menyasszonyát?

— Nem, hanem a volt menyasszonyát... Azt mondta, miatta vesztí el a föld legkülönböző asszonyát. Én persze adtam a résztvevő érdeklődőt és azt kérdeztem, hogy érti ezt? Már akkor tele volt borral, pezsgővel meg keserűséggel. Elpanaszolta, hogy ő tulajdonképpen nem is a menyasszonyát szeretete, hanem annak a nővérét... egy szép, fiatal özvegyet. És hogy az özvegy csak azért nem hallgatta meg, mert nem akart a huga boldogságának útjába állni.

— Ah, — kiáltotta élénken Fleury — tehát bevallotta?

— Sőt azt is hozzátette, hogy az özvegy elkeseredésből meggy feleségül egy gyanús franciához, akit ő legszívesebben megfojtana... Végül kiáltozni kezdett, hogy ő ennek a franciának még alaposan a körmére néz. Majd szól a rendőrségen, ahol neki kitűnő összeköttetései vannak, hogy nézzenek egy kicsit utána: ki is tulajdonképpen ez az ember?

Fleury haragosan ráncolta szemöldökét.

— A fickó kezd nagyon kellemetlen lenni. A legnagyobb mértékben siettetnünk kell az eseményeket. Ma este felteszük a döntő tétet. És remélem, hogy mindent megnyerünk... Mindenesetre nagyon sok függ az ügyességedtől...

— Légy nyugodt... Olyan szép leszek, mintha egy indiai maharadszát, vagy egy hollywoodi filmgyárost akarnék meghódítani.

— Nem elég. Feltétlenül magadba kell bolondítanod. Vagy itasd úgy le, hogy végigaludja a másnapot. Ennek az embernek négy-öt napig nem szabad lélekzethez sem jutnia. Állandóan foglald le. Ma délelőtt már érdeklődtél utána?

— Igen. Telefonáltam. Az inasa válaszolt, hogy még alszik a gazdája.

Fleury kimerülten gyujtott egy cigarettára.

— Próbálj talán te az autó volánja mellé ülni. Mondd, hogy te szeretnéd kissé a kocsi vezetni... Hiszen kitűnően értesz hozzá... Ha egy kis autószerencsétlenséget tudnál produkálni, amelyben monsieur Kamarás összezúzná magát... — Megörültél?... És mi lesz velem?

— Arra gondoltam, hogy te idejekorán kiugorhatnál... Hiszen egyike vagy a legügyesebb artistáknak... Te pontosan kiszámított, mikor következik be az összehatkozás és az utolsó pillanatban kiugrasz... Kamarás figyelmét könnyen elvonhatod. Valamit az ülés alá ejtessz. Azt mondod, hogy keresse meg és mialatt lehajol és keresgél, szinte minden kockázat nélkül elintézheted az egészet...

— Erre még ráérünk... De mindenesetre nem rossz ötlet... Ha csakugyan utunkba áll, megpróbálhatjuk!

(Folyt. köv.)



A TÁRSASÁGBÓL

A Kormányzó Úr

Öfelméltósága dr. Iánczi és rákóczi Rákóczy Imre min. tan. címmel felruházott min. oszt. tan., sajtófeladónak a min. tanácsosi jellegű, dr. Dulín Elek min. oszt. tan. címmel felruházott min. titkár-sajtófeladónak pedig a min. osztálytanácsosi jellegű adományozta. Mindkét előléptetés közéletünk rendkívül értékes tagjait érte, akiknek őszinte jókívánságainkat küldjük. — Lapunk kitűnő munkatársának, Nagy Médának «Hét ősz, egy tavasz» címen megjelent új regénye még azok szemében is a szenzáció erejével hat, akik ezzel a kivételes tehetséggel író-nővel szemben a legirodalmibb igényeket támasztják. — Gergelyffy Gábor szenzációs új regénye, a «Sorsdöntő csók», amiről már megemlékeztünk, most jelent meg második kiadásban. — Békeffy Gábor «A semmiből indulok...» cím alatt adta ki finom, mélyérzésű költeményeit. — Kedves előfizetőink közül Bodor Dezsőné Tomasig Marietta Gradóból, Kostyál Kálmánné Hévízgyógyfürdőből, Barabás Zoltánné Pankaszóól, Szukla Irén Kecskemétről, Petrovácz Gyuláné orsz. képviselő neje a tirolai Seefeldből, Agoston Ilona Ötvenyéről, Butty Gyuláné Harkányfürdőből, Róna Dezsőné Görömböly-Tapolcáról, Monostori Árpádné és kisleánya Balatonalmádiról, Fischl Józsefné Grazból, Csatár Jánosné Harkányból, Földváry Imréné Balaton-Zamárdiból, Erhatics Józsefné és családja Máriaremete-Szögligetről, Bogár Gyuláné Máriazellből kerestett fel kedves sorait, amit hálásan köszönünk és szívből viszonzunk. — A pálosok Nagyszonyonk sziklatemplomában rendezett egyházzenei hangversenyen Hartay Harnischfeger Teréz operatársának adta elő az országos hírv. katonaszerző, Ruttkay Aladár áhitatos szépségű Máriahimnuszát.

Hímen-hírek.

Pauliny Géza banktisztviselő, kedves előfizetőnk eljegyezte Juhász Ilonkát Rákosligeten. — Kiss Klárka kedves előfizetőnk és Ary Endre ref. tanító örök hűséget esküdött a berettyóújfalui ref. templomban. — Rosenberg Lotti kedves előfizetőnk a rimaszombati r. k. templomban oltárhoz vezette Klakner József. — Weinper Katalin tanítónő, szegedi előfizetőnk és Szabó Béla házasságot kötött. — Péter Katóka kedves előfizetőnk és Mészáros Gusztó örök hűséget esküdött a miskolci ref. templomban. — Demjén Mária kisújszállási kedves előfizetőnk eljegyezte dr. Borbély András realgimnáziumi tanár. — Őszinte jókívánságainkat küldjük.

Nyaralási hírek.

Kedves előfizetőink közül Bogner Ilonka és Walaschek Pálné Mariazellben, Réé Mária Balatonzamárdiban, Abaváry Lajosné szász. neje Révfülöpön, dr. Tápay Károlyné Balatonlellén, Ady Lajosné, főmérnök neje Kondón, Tibóka Erzsébet Gárdonyiban, Ráczboly Ferencné Balatonbogláron, Vukovich Gáborné Dunapentelén, Inth Béláné Alsógödön, Rumpa Ferencné Ala-

gon, Daubrovsky Gyuláné Balatongyörökön, n. Szelle Ferencné, ny. postafőtan. neje Lábatlanon, Háromszéky Pálné Gödöllőn, dr. Papp Emilné, min. tan. neje Görömbölyön, Weszyczi Józsefné, főmérnök neje Ausztriában, dr. Janovich Tiborné Balatonfenyvesen, Hász Istvánné, ig. neje Gyenesdiáson, Janny Lászlóné Sopronban, I. Győrbíró Idus Budapestben, Bellovits Elekné, őrnagy neje Balatonalmádirban, dr. Batta Istváné Szlovénkőben, Bányay Sándorné Fehérgyarmaton, özv. Czigliányi Kálmánné, alezredes özvegye Balatonalmádirban, Achun Andrásné, áll. tanító neje Szarvason, Balázs Jánosné Káván, Benedek Emilia Balatonrendesen, Bertin Agostonné Balatonfenyvesen, Boszody Ilona Kisvárdán, Probszt Rezsőné, tanító neje Pálmonostorán, Simonyi Józsefné Budapestben, Tessényi Ödönné, malomfőell. neje Balatonalmádirban, Zsenyei Józsefné, állampénzt. tiszt neje Parádán, Okrutzy Mária Hévízen, Hausmaninger Albertné Fonyódfürdőtelepen, Mayer Mária Szamosújvárott, Mayer József Baján, Nagy Ferencné Kaposváron, Nagy Mihályné Révfülöpön, Wajdits Gézné Ausztriában, dr. Rózsavölgyi Istvánné Hajduszoboszlón, özv. Szathmáry Józsefné, ezredes neje Balatonbogláron, Rajik Györgyné Lengyelországban, Friedrich Ferenc tónó Világoshegyen, Fülöpné Mészáros Franciska tónó Hódmezővásárhelyen, Homoky Béláné Balatonalmádirban, Harsányi Lászlóné Balatonzamárdiban, Hidasy Imréné, főszolgabíró neje Simontornyan, Herczenik Márkné Zircen, Belényessy Sándorné, ny. alezredes neje Esztergomban, Andrásy Mihályné Esztergomban, dr. Tarnay Albertné Szegeden, Kováts Jenőné Debrecenben, Magyar Lajosné Barackán, Németh Rózi Markotabögödén, Devecis Mihályné, műsz. főtan. neje Budapestben, özv. Krámer Józsefné Budapestben, Kováts Józsefné Miskolcon, Bodó Imréné Révfülöpön, dr. Csipkay Andorné Balatonalmádirban, Hartmann Jánosné Balatonfonyódon, Horányi Julia Fótón, Kiss Béláné Csehszlovákiában, dr. Mészner Tivadarné Balatonmádirban, dr. Szkalna Lászlóné Ausztriában, Borbély Károlyné Balatonzamárdiban, vitéz Széky Pálné Béliatelepen, Lieber Emilné, ig. tan. neje Batán, v. Lovag Ferencné, szász neje Balatonbogláron, Mály Józsefné Balatonberényben, Virágh Mihályné Tószegen, Minder Ferencné Balatonendrén, özv. Pleszkáts Imréné Parádfürdőn, Bosnyák Emma Vésztőn, dr. Magyar Sándorné Katonatelepen, Petrovics Lajosné Mátraházán, Öv Ilona ref. tónó Bodaikon, Huhn Józsefné Sajópuspökön, Vallus Pálné Akalin, sikabonyi Gálffy Györgyné Csehszlovákiában, Hönich Antalné Csobánkán, özv. Horváth Sándorné Balatonkenesén, Gyepes Béláné Balatonszárszón, dr. Atzél Elemérné Balatonmárfürdőn, Soltész Jenőné Ajkán, Kóber Jánosné alezred. özv. Csehszlovákiában, Horváth Károlyné Balatonbogláron, Sas Béláné tanácsos neje Görömböly-Tapolcafürdőn, Schönstein Dezsőné Hévízszentandrásán, Konyovics György-

né Szentendrén, Koiss Ilona szavalóművésznő Svábhegyen, Milinkovits Frigyesné Zebegényben, Thuróczy Margit tanítónő Kálon, Takács Zoltánné Balatonkenesén, Tamásdy Hendrikné, szász. neje Budakalászon, Toronyi Rezsőné Somlószőlősen, v. Váry Béláné alezred. neje Balassagyarmaton, Vadas Dezsőné Balatonszárszón, Balogh Irénke tónó Szombat helyen, Báthory Gáborné ny. gimn. tanár neje Sikondafürdőn, dr. Bozóky Károlyné kir. törv. bíró neje Balatonbogláron, dr. Dörflinger Jánosné főorvos neje Balatonöszdön, Galambos Gézné Kórnyén, Gyarmati Józsefné Debrecenben, Hattay Gyuláné Budapestben, Kerber Mária Balatonfenyvesen, Korossy József főző Balatonzamárdiban, dr. Krátky Istvánné polgármester neje Balatonberényben, Magyar Jánosné Keszthelyen, dr. Miggsich Gézné Kismaroson, Pelyvássy Mihályné ref. tónó Geszten, Pungor Aladárné Balatonmárfürdőn, dr. Steidl Gyuláné Balatonzamárdiban, Szabó Lajosné ref. tónó Látrányban, Széles Ilona Székesfehérváron, Szighy Sándorné Fiskaliás-Hután, Tarr Mária tónó Veszprémben, özv. Tichy Alajosné Budakeszin, Tiszay Béláné őrnagy neje Balatonbogláron, Bárdos Józsefné Szegeden, Bauer Gyuláné Máriagyűdön, Besseney Józsefné cs. t. őrm. neje Balatonszemesen, Cseh Lászlóné Komáromban, Décsy Antalné tanár neje Komlón, Eröss Pálné tónó Balatonmárfürdőn, Frecska Mátyásné Nagygrédén, Hnustván Endréné tónó Görömböly-Tapolcafürdőn, Gödör nővérek Gárdonyban, özv. Hajdu Árpádné máv. int. neje Tapolcán, Javoriczky Dezsőné Szepezden, Ferenczy Pálné Csehszlovákiában, vit. Radnóczy Lászlóné őrnagy neje Balatonlellén, dr. Marton Emilné Dunaharasztin, Markója Mátyásné tónó Alsó-Béliatelepen, Gaszner Imréné Balatonfenyvesen, dr. Pozsonyi Gáborné Balatonalmádirban, dr. Hopp Józsefné Hévízen, Barabás Zoltánné Pankaszán, Medvegy Jánosné ny. honv. ezred. neje Balatonzamárdiban, Faller Gizella Diösdí-kertvárosban, Nádor Jánosné szász. neje Bonyhádon, Nagy Margit tónó Luzsokon, Czerny Józsefné Dunaharasztin, Salamon Béláné áll. isk. ig. neje Esztergomban, Sellyei Imréné Hahóton, Hódossy Mária polg. isk. tan. Pomáz-Margitligeten, Margit von Sey Ausztriában élvezi a nyaralás örömeit.

In memoriam.

Az őszinte részvét hangján jelentjük, hogy régi, hűséges előfizetőnk

Kovács János

ny. tisztviselő, Budapestben, 68 éves korában elhunyt.

Hayer Mihály

Simontornyan, 47 éves korában jobblétré szenderült.

Özv. Travnik Pálné

szül. nedeczai Nedeczky Márta

kir. tkvvezető özvegye, 81 éves korában, Budapestben elhalálozott.

Havas Lajosné

Zsámbékon visszaadta nemes lelkét Teremtőjének.

Kern Vilmos

ny. szkfv. számvevőseg. főtit. Budapestben, 48 éves korában elhunyt.



HÁZTARTÁS

Ráklevés. 5 személyre 20 rákot veszünk, gyökérkéfével több vízben megmossuk, a farkuknak a középső pikkelyét belével együtt kihúzzuk, egyenként forró vízbe dobjuk, hogy ne szenvedjenek sokáig és ne hűtsék le a vizet, amelybe már só, köménymagot és egy csomó zöldpetrezselyemlevelet tettünk. Világos pirosra főzzük, kb. 10 percig. Azután a vizet leszűrjük, félretesszük és a rákokat lefövede gőzben tartjuk még 5–10 percig. A húsos farkakat és ollókat porcellánedénybe tesszük, a félretett vízzel felöntjük, hogy ne száradjanak ki s addig, míg a levest elkészítjük, ezt az edényt a rákokkal jégre tesszük. A rákhéjat mozsárban 23 deka vajjal összemorzsoljuk, azután a rák levélét jó sokáig főzzük, vigyázzunk, hogy ki ne fusson a főzés alatt. Ha jól kifőtt, a tetején levő piros vajat csészébe leszedjük és szintén jégre tesszük, hogy kifagyjon. Ezt nevezzük rákvajnak. A fennmaradt levét eltelesszük és másnap levest készítünk belőle. Zöldborsót, spárgafejeket, 6 kisebb, tömör champignont felszeletelünk és puhára pároljuk. 3 deka zöldpetrezselymes vajban megpárolunk egy gyenge kalarábét apró kockára vágva s azután a zöldborsóval összefőzzük. Rák-vajjal besámelt készítenk, amely úgy készül, hogy 10 deka rákvajat megforrosítunk, melegítünk, forralni nem szabad, mert elveszíti a színét, 5 evőkanál lisztből sűrű rántást készítünk, feleresztjük a rák levélével, jól összefőzzük és eltelesszük hűlni. Ugyanekkor megfőzünk két kanál finom rizst és a zöldségfélékkel összealítjuk, beletesszük a rákfarkokat, ollókat a lével együtt, amelyben állottak, jól összefőzzük, öntünk hozzá annyi világos húslevest, hogy a szükséges mennyiség meglegen, majd elővesszük a kihűlt besámelt, ütünk bele 2–3 tojássárgáját, elkeverjük tejszínnel és apránként folytonosan keverve hozzávegyítjük a ráklevéshez, nagyon vigyázzunk, hogy ki ne fusson a leves, mert a legízesebb része futna ki és akkor a leves nem ér semmit. Ha szükséges, sózzuk is.

Képviselőfánk tésztlájában kisütött tojás. Két és fél deci tejet egy nagyobb fazékban felforralunk, adunk bele egy tetézett csésze lisztet és tűz fölött addig verjük, míg sima lesz. Megsózzuk, félrehúzzuk, 13 deka vajat és 2 tojássárgáját keverünk hozzá és kihűtjük. Azután gyűrődészkára tesszük, vékonyra kinyújtjuk, kockákra felvágjuk és keményre főtt, há-

mozott tojást burkolunk bele. Lisztbe, felvert tojásba és zsemlyemorzsóba megmártjuk és forró zsírban kisütjük.

Májaszris paradicsommal. 30 deka rizst vajban megpárolunk és 3 deci paradicsommal felöntjük és vegyítünk hozzá 3–4 kanál reszelt sajtot. Egy libaaprólékból levest főzünk, a májat és a levest apró kockákra felvágjuk és a rizs közé vegyítjük. 25 deka zöldborsót vajban szintén megpárolunk és szintén a rizs közé vegyítjük. Tűzálló edénybe tesszük, reszelt sajttal meghintjük, a májszeleteket ráhelyezzük, pár percre sütőbe tesszük, hogy átmelegedjen. A libaaprólékból készült levest külön adjuk fel.

DÁN TESTVÉREK, Váci-utca 6. (sarok). Újbundák - ezüstróák - nerzek - keppék

Kapros tejfölös káposzta. A nyári savanyított káposztát fazékba tesszük, adunk bele jó darab sertésdagadót és annyi vizet öntünk rá, hogy ellepje. Ha úgy a káposzta, mint a hús megfőtt, a húst kivesszük, világos rántást készítünk, kevés apróra vágott hagymát pirítunk meg benne, teszünk bele rózsapaprikát, egy fél marék apróra vágott kaprot, a rántásba tesszük a káposztát, összekeverjük, bőségesen tejfölözzük, a felszeletelt húst beletesszük és átforralva tálaljuk.

„Takarékos háziasszony gázzal főz“

Töltött uborka. Jól kifejtett egyenlő nagyságú uborkákat veszünk, megtisztítjuk. Végeit levágjuk, belsejét kiszedjük, renoes hústöltelekkel megtöltjük tojásfehérjével bekenjük és a levagott végeket visszahelelyezzük. Lábosba tesszük, zsírt adunk alája, kevés húslevest és puhára pároljuk.

Citrommal ízlés szerint savanyítjuk a levét, adunk bele egy késhegynyi kaprot, levét lisztel behintjük, hogy vastag legyen. Két deci tejfölben elkavarunk két tojás sárgáját, hozzáöntjük és kissé felforralva tálaljuk.

Vesepesénye kelkáposztában. A beszózott és horsozott vesepesényét agoston megsütjük és kihűtjük. Megfelelő mennyiségű sonkát és párolt gombát megdarálunk, összevegyítjük, 2 egész tojást keverünk hozzá és a hideg vesepesényére ujjnyi vastagon rákenjük. Kelkáposztát sós vízben puhára főzünk, lecsurgatjuk, levelekre szétszedjük és a vesepesényét jó vastagon belecavarjuk. Vajban kissé megpirított zsemlyemorzsóval meghintjük és 20 percre sütőbe tesszük. Madeiramártást adunk hozzá: barna vajarántást készítünk, erős húslével feleresztjük, apróra vágott szarvasgombát, sót, két deci vörösbort, öt kocka cukrot, fél citrom levét, fél vöröshagymát és kevés madeira-bort keverünk hozzá. Felforraljuk és szintén áttörve adjuk fel.

TÉSZTARECEPTÉK

Csodatészta. 25 deka lisztet, 15 deka vajat, 2 deci tejtelt, kevés só összegeyünk, pihenni hagyjuk, letakarjuk s úgy készítjük mint bármely leveles tésztát. Tölthetjük sonkával, vagdalt hússal, vagy lekvárral, dióval, mákkal. A hússal töltöttet melegen adjuk fel. Felmelegítve is jó. Készítsük el este és másnap használjuk a tésztát.

Ozv. Für Pálné, Eger

Zsemlyekoch. Négy tojássárgáját cukorral elkeverünk. Két zsemlyét tejjel megáztatunk, azután kinyomkodjuk. Összekeverjük mazsolával, tisztított, hosszúkásra vágott mandulával, reszelt citrom héjával és levélével. Egy szalvétát gázos zsírral megkenünk, a masszát beleöntjük, gőzben kifőzzük, mandulával töldezzük és sodóval tálaljuk.

Falusi papné

Mogyorópite. 14 deka lisztet, 14 deka vajat, 8 deka darált mogyorót 2 tojás sárgájával összegyúrunk, vékonyra kisodorjuk, pléhre tesszük, lekvárral megkenjük, tetejére 6 tojás felvert habjához 18 deka törött mogyorót és 15 deka vaníliás cukrot keverünk és lassú tűznél megsütjük.

Dr Tarr Zoltánné

Rántott almászeletek. Jóminőségű kissé savanyú almát veszünk, karikára felszeleteljük, magházát kivesszük, tányérba tesszük, megcukrozzuk, rummal kissé megöntözzük és a következő tészta mártva, kisütjük. Előbb az almát készítsük elő, mert a tésztaának állni nem szabad, ahogy elkészítettük, azonnal süssük ki benne az almát. Négy evőkanál lisztet, 4 tojássárgáját, 4 teáskanálny finom olajat, vagy vajat, kevés sört vagy fehér bort és a tojások felvert habját adjuk hozzá. Ebben a masszában süthetünk ki szibaracot, szilvát, puha körtét is.

Dr Tarr Zoltánné

Piskótabomba. Piskótátészta készítenk. Egy kisebb habüstöt vajjal kikenünk,

Beretvás pasztilla fejfájás ellen

Dr. Földes Miklósné

'JUNÓ' Kosmetikai Laboratórium,
Budapest, IV., Károly király-út 24.

Bizos hatású szépfőzszerek.
Videkieknek postai szétküldés.

lisztel behintjük, a masszát beleöntjük és lassan sütjük. Amikor a bomba kihűlt, lapos oldalán 3 ujjnyi szélességben levágjuk, a tésztát kiszedjük belőle és felvert, erős kávéval ízesített tejszínhabbal megtöltjük. A levágott tésztarészt visszahelyezzük, a bombát óvatosan megfordítjuk, kávéjéggel bevonjuk. Tölthetjük tejszínhabbal és ekkor csokoládéöntettel vonjuk be.
Dr Tarr Zoltánné

Tejszínhabos makaróni. Verjük egy fél liter tejszínből kemény habot, azután keverjük hozzá másfél lap hidegvízben olvasztott zselatint és egy nyolcadkiló cukorport. Öntsük formába, tegyük jégre. A makarónit főzzük ki kissé sózott vízben. Szűrjük le a vizet róla, forgassuk meg forró vajban, rakjuk ki egy tára, vegyítsünk közéje befőttet vagy dzsemmet, borítsuk reá a habot, a tetejét díszítsük befőttel, vagy dzsemmel és adjuk fel.
Erdey Józsefné

Rumos frissítő. 3 deka cukrot habosra dörzsölünk 3 tojássárgájával és két kávéskanál rummal, vaníliával ízesített tejszínhabot keverünk hozzá, pohárba öntjük, jégre tesszük és hidegen adjuk fel.
Erdey Józsefné

Vegyes gyümölössaláta. Annál jobb, mentől többféle gyümölcsöt használunk hozzá. A gyümölcsöket megtisztítjuk, karikára felvágjuk, porcukorral meghintjük és állni hagyjuk. Tálaláskor sűrű majonézt öntünk reá.
Erdey Józsefné

Csokoládétorta. 28 deka cukrot 10 tojássárgájával habosra keverünk, 28 deka darált mogyorót, 1 kanál zsemlyemorzsat és 8 tojás habját belekeverjük. Négy lapot sütünk belőle. Töltelék: 14 deka csokoládét 4 kanál vízben feloldunk, 14 deka cukrot, 14 deka vajat és 4 tojássárgáját habosra keverve összevegyítünk a csokoládéval. Megtöltjük és bevonjuk vele a tortát.
Erdey Józsefné

Burgonyatorta citromjéggel. Fél kg főtt burgonyát áttörünk. 4 tojássárgáját jól elkeverünk 25 deka porcukorral, azután hozzáadjuk a kihűlt burgonyát s ezzel is sokáig keverjük. Végül beletesszük a tojásfehérjéből vert kemény habot és a sütpört. Kikent, prézlivel meghintett tortaformában sütjük, ha kihűlt, kettévágjuk, lekvárral töltjük és citromöntettel vonjuk be.
Erdey Józsefné

Mandulás rudak. 28 deka cukrot, 21 deka törött mandulát 3 tojásfehérjével tűzőn felforralunk, ostyára öntjük, gyorsan laposra verjük, hosszúkára vágott mandulával díszítjük, rudacsókára szeleteljük és enyhé tűznél szárítjuk. *Erdey Józsefné*
Türőstészta. Negyedkiló vajat, fél kg lisztet, egy egész tojást, 2 deka tejszínhabot, egy egész tojást, 2 deka tejszínhabot, egy egész tojást, 2 deka tejszínhabot és pedig úgy, hogy a liszt felét külön gyúrjuk össze a vajjal, a másik felét a lisztnek pedig az

élesztővel és a tojással gyúrjuk össze. A két részt egymásra tesszük, többször kinyújtjuk, azután a tészta felét megtöltjük tehéntúrótöltelékkel, a másik felét cukrozott fahéjjal. Kifliket formálunk belőle és lassú tűznél kisütjük.

BEFŐZÉS

Zöldbabsaláta. A fiatal zöldbabot megtisztítjuk, félig puhára főzzük, egy fél literes üveget megtöltő babhoz öntünk a vízbe késhegynyi sót, egy evőkanál ecetet és tovább főzzük vigyázva, hogy szét ne főjön. Azután szitára borítjuk és kihűlés után akkora üvegebe rakjuk, amelyet egyszerre elhasználunk. Tészünk közé néhány szemesborst is. A levét rátöltjük, légmentesen leköjtjük és gőzben kifőzzük.
Dulesáza. Bármilyen gyümölcsből vagy vegyesből is készíthető. Egy kiló gyümölcshöz másfél kiló cukor szükséges. Az üveg alá tészünk egy sor porcukrot, erre a gyümölcsöt, újból cukrot és így tovább, míg az üveg megtelik. A tetejére cukrot tegyünk. Leköjtjük és gőzben egy félórán át főzzük a forrástól számítva.

Szilvakompót. Ízlés szerint gyenge ecetes szirupot főzünk, tészünk bele kis darab fahéjat, néhány szem szegfűszeg, kevés szalicilt. A megmosott, kemény, válogatott szilvát üvegekbe rakjuk, a kihűtött szirupot rátöltjük, leköjtjük és gőzben kifőzzük. Vigyázunk, hogy a szilva ne repedjen meg.

Őszibarack-jam. Az őszibarackot megmoszuk, a magját kiszedjük, libás, barna részeit gondosan kivágjuk. Szitára tesszük, lecsepegtetjük. Minden kiló kimagolt gyümölcsre 40 deka cukrot számítunk és minden kiló cukorra félpohár vizet tészünk föni. Ha a szirup jó sűrű, a barackot beletesszük, 15–20 percig főzzük. Üvegekbe rakjuk, leköjtjük és gőzben kifőzzük.

**DÁN TESTVÉREK, Váci-utca 6. (sarok).
Uj bundák - ezüstróké - nerzek - keppék**

Ecetes uborka eltevése. Apró kis uborkákat gyengén lemosunk, gyenge ecetes vízzel leforrázzuk és 20 percig állni hagyjuk. Tisztára kimosott uborkásüvegekbe berakjuk. Az üveg alá tészünk kevés meggyfalevelet, borsfüvet, tormát, feketeborst, egy szem szegfűborst, pár szőlőlevelet. Ha az üveget megtöltöttük uborkával minden liter vízhez 4 és fél deci ecetet s 3 deka sót számítunk. Az ecetet felforralva forrón öntjük az uborkára, majd kihűlni hagyjuk s papírral letakarjuk. 2–3 nap múlva pergamentpapírral leköjtözzük, száraz kamrába helyezük.

Hámozott szilva. Nagyszemű, de nem túl-érett szilvát veszünk, megmoszuk, egy-két percre forróvízbe mártjuk, hogy a héját lehúzhassuk, azután 15–20 percet timsós vízbe tesszük, ebből kivéve bő vízben kihűltjük és üvegekbe tesszük. 6 deci vízhez 40 deka cukrot veszünk, felfőzzük, adunk bele egy deci bort és 1 gr szalicilt. A szirupot kihűtjük és hidegen öntjük a

Itt a befőzés ideje!

Használjon:

Chinoin szalicilt,

amely a befőtteket
minden romlástól
megvédi
Mindenütt kapható

szilvára, az üvegeket bekötözzük és a forrástól számítól 8–12 percig gőzben kifőzzük.

Áfonyabefőtt. A megtisztított áfonyát bő vízben megmoszuk, szitára öntjük, a levét lecsurgatjuk. Az áfonya felét szitán áttörjük s minden kilóhoz 50 deka cukrot veszünk és a cukorral sűrűre elfőzzük. A forró áfonyalébe tesszük az egész áfonyát, amelyet állandóan keverve 15 percig főzünk, majd forrón üvegekbe rakjuk, leköjtözzük és a forrástól számítól 15 percig főzzük.

Paradicsom eltevése salátának. Szép, érett, piros és kemény paradicsomot forró vízbe mártunk néhány pillanatra, a héját lehúzzuk, felszeleteljük, a magos részeit kivesszük és a szeleteket üvegekbe rakjuk. Tetejére egy késhegynyi szalicilt tészünk, pergamentpapírral leköjtjük és gőzben 10 percig kifőzzük. Ekkor az ecényt félre-vevesszük, hagyjuk kihűlni és csak azután tesszük el száraz kamrába.

Vizesuborka eltevése. A frissen szedett, teljében ép uborkákat megmoszuk és zománcozott edénybe tesszük, főv vizel leforrázzuk. Azután a vizet mingyárt leöntjük. Közben sósvizet forralunk. Az üveg alá tészünk sok kaprot, szőlő- és meggyfalevelet, tormaszeceteket. Az uborkát belerakjuk és közéje is tészünk a fűszeresítő levelekből. A tetejére jócskán kaprot tészünk. Az üvegeket forró sósvizel feltöltjük és azonnal leköjtjük hóllyaggal. Nem túlmeleg helyen tartjuk. A hóllyagra vizesruhát tészünk, hogy ne pukkanjon szét, ha forni kezd. Előbb megzavarosodik, azután megtisztul a leve. Mikor tisztá, kamrába eltelessük.

Őszibarack. A nem egészen érett barackokat meghámozzuk, kettőbe vágjuk és citromos vízbe rakjuk, azután ugyancsak citromos vízben átfőzzük, lehűtjük, szitára tesszük. Tiszta üvegekbe szépen el-rakjuk, hideg szirupot öntünk rá, légmentesen leköjtjük és gőzben 6–8 percig kifőzzük. Sziruphoz veszünk egy liter vízhez 50 deka cukrot.

TANÁCSOT? KÉRNEK

Otthonra talál Budapestben úriháznál jobb családból való, intelligens, 16–18 év körüli egészséges, keresztény, szerény igényű leány, aki egyéves kisfiammal foglalkozna és a könnyű házimunkáiban segítené, teljes ellátás és esetleg csekély zsebpénz el-

JÉGSZEKRÉNY

FRIDRICHNELBudapest, V., Vilmos császár-út 2. Telefon: **1-800-96**

Alapítva 1887

BŐSÉGES ÉTLAP

1936 augusztus 1-től augusztus 10-ig

SZOMBAT 1 Rk. V. sz. Péter Pr. Vas. Péter	EBÉD: pöréleves, sertéscomb egybesütve tökfőzelékkel, majoránna metélt, főtt kukorica. VACSORA: sonkásomlett uborkasalátával, sajt, gyümölcs.
VASÁRNAP 2 Rk. Líg. sz. Alf Pr. Lehel G.	EBÉD: kacsapöréleves zöldborsóval, kacsapecsénye párolt burgonyával, paprikasalátával, csokoládékrem püspökkenyérrel, gyümölcs. VACSORA: sült fogoly fejessalátával, sajt, gyümölcs.
HÉTFŐ 3 Rk. István 1. vt. Pr. Hermína	EBÉD: sárgarépa leves, felszáraztatott zöldbabfőzelékkel, szilvágombóc. VACSORA: borjupörkölt tarhonyával, uborka.
KEDD 4 Rk. Domonk. hv. Pr. Domonkos	EBÉD: almaleves, töltött borjú felszáraztatott, salátafőzelék, lekvároskifli, gyümölcs. VACSORA: lecsó virslivel, uborkasalátával, gyümölcs.
SZERDA 5 Rk. H. Bold. A. Pr. Oszwald	EBÉD: zöldbableves paradicsommal, libapörék rizzsel, kovászos uborkával, főtt kukorica. VACSORA: pirított máj uborkasalátával, gyümölcs.
CSÜTÖRTÖK 6 Rk. Úr színvált. Pr. Berta	EBÉD: gombaleves, bécsiszelet kelkáposzta főzelékkel, szilvacsépe, gyümölcs. VACSORA: paprikás borjuszlet makaroni körítéssel, kovászos uborkával, tészta, gyümölcs.
PÉNTEK 7 Rk. Kajetán hv. Pr. Iboya	EBÉD: tejleves, metélt felújít, gyümölcs. VACSORA: sült hal karikaravágott sültburgonyával, párolt zöldpaprika, kovászos uborka, gyümölcs.
SZOMBAT 8 Rk. Círiák vt. Pr. László	EBÉD: májpöréleves, töltött paprika, képviselőfánk, gyümölcs. VACSORA: sonkásomlett uborkasalátával, sajt, gyümölcs.
VASÁRNAP 9 Rk. Vian. János Pr. Emőd	EBÉD: paradicsomos csirkeleves, kirántott csirke salátával, kompóttal, puncstorta, gyümölcs. VACSORA: sült fogoly, fejessaláta, sajt, gyümölcs.
HÉTFŐ 10 Rk. Lőrinc vt. Pr. Lőrinc	EBÉD: sárgarépa leves, rakott kelkáposzta, szilvacsépe, gyümölcs. VACSORA: löttyölt paradicsom, tészta, gyümölcs.

lenében. Részletes leveleket: dr. F. Gy.-né, Balatonkenese, Fővárosi Üdülő, poste restante kér.

Kérem kedves Olvasótársnőmet, legyenek szívesek velem közölni, hogyan kell a piros áfonyából bort készíteni. Szívességüket előre is hálásan köszöni „Uj előfizető”.

Kérem kedves Olvasótársnőmet, ki ajánlana Karlsbadban igen megbízható embernek jó szállást és doktort, nem messze

a forrástól. Nem hivatásosak jó tanácsát és felvilágosítását az árra vonatkozólag is kérem. Cukorban és reuma ellen használt-e már valakinek a kúra? Szívességüket előre is hálásan köszöni „Tisztartóné” jellegre.

Kérem kedves Olvasótársnőmet, ki ismeri „Gyertyafényes imádságos” kezdetű dal szövegét? Nagyon hálás volnék, ha „Tanítónő” jellegre megkaphatnám. Vizontszolgálatra mindenkor legnagyobb szívességgel közlöm általam ismert dalok szövegét.

ÜZENETEK

Tisztelettel kérjük azon mélyen tisztelt előfizetőinket, akiknek augusztus hó 1-én vagy az előbbi hónapokban előfizetésük lejárt, szíveskedjenek az előfizetési díjat beküldeni, hogy lapunkat zavartalanul küldhessük.

Megtört szív. Legyen elkészülve, hogy több meglepetés már nem érheti. De mit vár még, nem volt elég a megalázásból? Óh, hogy elvette a szerelem a látását. Mit gondol, miért nem választott leveleire? Bizonyára nem azért, mert eled az Ön iránt való szerelemtől. Többet tudott meg az elmaradt levelekből, mintha kapott volna választ. Nehéz, nagyon nehéz feladat vár Önre, az, hogy saját magát kell meggyőző a tévedésről. Talán soha nem is volt szó közöttük szerelemtől, házasságról és Ön mégis beleélete magát egy olyan hamis érzésbe, amely messzi, elérhetetlen messzire van, vagy talán egyáltalán nincs is a valóságban. Még gondolatban sem illetheti a legsecskélyebb váddal sem, mert leveléből félreérthetetlenül kiténik, hogy képzelt érzésbe ringatta magát anélkül, hogy pozitív ígéretek támaszkodhatnék. Ábrándok játéka lett, amellyel könnyen labdázott az élet. Most, amikor nagyon megütötte magát, felébredt és gyógyulást keres a megütött szívére. Sebei csak másodfokúak. Egy-két hét alatt nem gyógyulnak ugyan, de tovább sem fejlődnek, nem hallosak, csak türelemmel várja ki, hogy a fájások elmuljanak. Ezek emlékeztetik, hogy az étellel senki sem húzhat ujját, mert megbosszulja magát rajtuk. Ne ellenségeskedjen saját magával, ne szítsa nagyobb lángra a tüzet, mert legközelebb Önt találja. Ha már felismertük a bajt, a gyógyítás is és a gyógyulás is könnyebb és eredményesebb lesz, feltéve, ha a kért tanácsot nemcsak elolvassa, hanem be is tartja. Aki meg akar gyógyulni, az higgye el, meg is gyógyul, mert a viszonzatlan érzés önmagától elsorvad, tüze kialszik, a visszamaradt pernyét pedig felkapja a szél és szétszórja, messzi egymástól a parányi atomokat, hogy soha egyé ne válhassanak. Törődjön bele, hogy igazi érzés helyett csak játékos delibábót kergetett s az álmok, amiket behunyott szemei láttak, eloszlottak, amint felnyitotta szemét és az árnyak a világosságban megszűntek Önt kísérteni. A felébredés hozta a tisztánlátást és a tisztánlátás hozza majd a teljes gyógyulást. Ma még kételkedik, hogy így volna, nem hisz önmagának sem, de ha nem vezette félre magát álérzésektől, holdvilágimádó ábrándozásoktól, belátja, hogy mégsem őt szánta önmek a sors. Ha ő lett volna maga mellé rendelve, nem tűnhetett volna el az életéből, mint ahogy egyetlen szó, egyetlen levél nélkül eltűnt. Uj környezetben új embereket ismert meg és ha ma még nem is gondol arra, hogy ezek közül valaki hasonló érzést ébreszthet a szívében,

EGYSZERŰ ÉTLAP

1936 augusztus 1-től augusztus 10-ig

SZOMBAT 1 Rk. V. sz. Péter Pr. Vas. Péter	EBÉD: árpagyöngy leves tojással, marhasült tökfőzelékkel, főtt kukorica. VACSORA: aludttej, sertécsülök főve, gyümölcs.
VASÁRNAP 2 Rk. Líg. sz. Alf. Pr. Lehel G.	EBÉD: húsleves, főtt hús kapormártással, grizkörítéssel, kirántott sertéskaraj, tökfőzelék, almásbélés. VACSORA: hideg sült kovászosuborkával, gyümölcs.
HÉTFŐ 3 Rk. István 1. vt. Pr. Hermína	EBÉD: zöldbableves, túrógombóc, gyümölcs. VACSORA: vegyes felvágott, gyümölcs.
KEDD 4 Rk. Domonk. hv. Pr. Domonkos	EBÉD: burgonyaleves, székelygulyás, főtt kukorica. VACSORA: füstölt marhanyelv, gyümölcs.
SZERDA 5 Rk. H. Bold. A. Pr. Oszwald	EBÉD: zöldség leves pirított zsemlyével, szalonnás borjútekeres, parajfőzelék, gyümölcs. VACSORA: kávé, liptói paprikával, gyümölcs.
CSÜTÖRTÖK 6 Rk. Úr színvált. Pr. Berta	EBÉD: paradicsomleves rizzsel, tejes borjuszlet makaroni körítéssel, szilvágombóc. VACSORA: tojással kovászos uborkával, gyümölcs.
PÉNTEK 7 Rk. Kajetán hv. Pr. Iboya	EBÉD: cellerleves, ponty rántva salátával, gyümölcs. VACSORA: rakott burgonya, gyümölcsös rizs.
SZOMBAT 8 Rk. Círiák vt. Pr. László	EBÉD: borjúbecsinált leves, burgonyametélt, gyümölcs. VACSORA: lecsó uborkasalátával, gyümölcs.
VASÁRNAP 9 Rk. Vian. János Pr. Emőd	EBÉD: húsleves reszelt tésztával, löttyölt paprika, piskótarolád, gyümölcs. VACSORA: sertéskaraj hűden kovászos uborkával, tészta, gyümölcs.
HÉTFŐ 10 Rk. Lőrinc vt. Pr. Lőrinc	EBÉD: gulyásleves, tejeles karfiol, kirántott alma. VACSORA: vegyes felvágott, gyümölcs.

is még beteljesedik, mert nem kérdeztünk meg, amikor a világot kormányzó Erő egymás mellé sodor két idegen embert, akik mégis egymáshoz tartoznak, mert az Eg úgy határozott felőlünk. A jövőben is szívesen leszünk segítségére, ha elhagyatva, barátok nélkül érzi magát. Ha együttérezzünkkel megkönyíthatjuk az egyedüllét súlyát, írjon többször is. Szívvel örülnénk, ha kissé megbillent lelki egyensúlya mielőbb helyreállna. Bizalmát nagyon köszönjük. Szív üdv. Szerk.

Amerikai Rendszerű Lábápolási Intézet. Lipót-körút 13, földsz. 4.

Felejteni parancsára nem lehet. Ki merné kétségbevonni, hogy a szülők nem jót akarnak-e mindenkor, amikor gyermekeiket óva intik olyan egész életre kiható lépéstől, amelynek szomorú következményeit az ő élet tapasztalatuk előre látja és megjósolja. Nem megérzésből állanak ők gyermekeik elé, hogy megakadályozzák terveik megvalósításában, hanem állanak azért, mert szívük megremeg, ha arra gondolnak, hogy nehéz sors vár gyermekeikre, akitől eddig minden gondot távol tartottak s akinek olyan életet akarnak ezután is, mint amilyen volt az ő védelmük alatt. A gyermekekért aggódó félelem részket ezekben a szavakban, amelyeket azért ismétlünk meg, hogy a nyomtatott betűk sorfala mögül még hangosabban csengjen a szó érchangja, nem, mint akkor, amikor négyzerméközt halnak, símogatóan, könnyezve hulltak a lelkére bársnyos puhasággal. „Egyetlen leányomat nem tudom olyan férfihez adni, aki szüleihez vinné közös háztartásba. Én úgy érzem, soha nem tudnál ott megszokni, gyermekem, hiszen ott nagy lemondás várna rád. Fogadd meg a tanácsomat, én jót akarok.” Aztán így folytatja levelét: „A fájdalom súlya alatt majd összeroskadtam, de megígértém Apámnak, hogy megfogadom a tanácsát s lemondok boldogságomról. Hónapok multak el azóta, több jómódú kérést utasítottam el. Ahelyett, hogy elfelejtetem, még jobban szeretem s ő vár reám, hármegyedig s jönni fog, ha üzenek érte. Édes apám pedig mind azt hajtogatja, hogy ilyen körülmények között én nem lehetek boldog. Nem tudom elhatározni magam, hogy mit tegyek. Cselekedjem édesapám akaratát ellen, vagy pedig mondjak le arról, akit nem tudok felejteni? Sok gyermek volt már nagyon hálás a szülőknek, akik visszatartották hasonlólépéstől. Viszont azt sem lehet éppen bizonyosan állítani, hogy azok, akik nagyon szeretik egymást, ne tudnának boldogok lenni szerény körülményeik között. De nem is ezen van a hangsúly, hanem azon, hogy a fiú szülei talán nem tudnának olyan szeretetet adni Önnek, mint amilyen féltő szeretetben a családja körében részesült és édesapja ettől a szerencsétlenségtől védi, amikor ellenzi a kettőjük házasságát. Hogy lemondjon-e szerelméről, vagy kövesse a szíve választóját, ebben mi tanácsot nem adhatunk, mert ha adnánk, ugyanazt az intelmet küldenők Önnek, mint az édesapja. Oly kevés azoknak a jól sikerült házasságoknak a száma, amelyek hasonló körülmények között kötöttek, hogy nem mernők a magunk felelősségére azt tanácsolni, hogy ne gondoljon semmivel, egyedül a szívére legyen tekintettel. Annnyi fiatal házias bánta már meg, hogy nem hallgattak a szülők figyelmeztetésére s oly súlyos volt a felelősség, amit magukra vállaltak, hogy amikor bekövetkezett a katasztrófa, a férj szüleiivel való nézeteltérések szakadatlan sora, akkor következett Nem volt soha ki szeressen,

a szülők intésére. Igaza van, fájdalmas volna lemondania a szerelméről, amikor a boldogság ígéréstével van tele a szíve, de ezzel szemben ott a fenyegető sok szomorú, könnyes példa, amelytől irtózza hátrál meg még a szerelmes ember is, mert mégsem vállalhat egy olyan életet, amelyet szerencsétlenség tesz szerencsétlenné, elviselhetetlenné. Mindezekkel számolnia kell, mielőtt határozná sorsa fölött. Sajnos, nem könnyíthetjük meg elhatározását, nem vehetünk le a lelkére nehezedő felelősség súlyából egy grammnyit sem. Azért olyan nehéz döntenie, hogy fogadjja-e az édesapja tanácsát, vagy a szívet kövesse, mert egyik mellé sem tud odaállni megmáshatatlán elhatározással. Szegény kislány, nagyon, nagyon sajnáljuk magát, mert akárhogy fog határozni, ha véletlenül nem lenne olyan boldog, mint fiatal szívvel, álmodó lélekkel álmódja, önmagát fogja hibáztatni, hogy jobb lett volna, ha nem így, hanem úgy történt volna. Pedig ki tudja, ha úgy történt volna, nem rosszabb helyzetbe jut-e? Azt azonban tanácsoljuk és nagyon kérjük, fogadjja meg, bárhogy is dönt, ne gondolja soha, hogy szerencsésebb, boldogabb lett volna, ha a kettő közül a másikat követi. Ne higgye, hogy az élet mindazt nyújthatja, amit egy kisleány romantikus fejecskéje elképzelt róla. Megalkuvással, nagy-nagy engedelmekkel széppé varázsolhatjuk, de sohasem tökéletessé. Mentől kevesebb igényt támasztunk az élettel szemben, annál bőkezebb adakozónak bizonyul, mert a legkisebb adománya is eltöltethet örömmel, boldogsággal. Szívből óhajtjuk, hogy kívánsága szerint alakuljon sorsa. Szív. üdv. Szerk. 14014. Sajnos, pénz nélkül szinte lehetetlen a kozmetikai szakmában kiképeznie magát, mert Önnek kellene fizetnie az illető kozmetikusnak, hogy komoly kiképzésben részesüljön. Ha nem rendelkezik még annyi anyaggal sem, hogy egy ilyen tanfolyamot elvégezhesen, akkor olyan pályát tessen választani, amihez nem szükséges befektetés. Ilyen a varrónői pálya, amely még mindenkinek adott kegyeret, aki jól és szépen dolgozik. Kétségbeeséssel nem segíthet magán, csak megnehezíti a nehéz időknél való átverődést. Törődjön bele, hogy szerény anyagi körülményei miatt csak olyan pályát választhat, amelyen pénz nélkül képezheti ki magát. Egy cél a fontos, hogy meg tudja keresni a kegyerét. Erre pedig legalkalmasabb a mindig munkát adó szabónői pálya. Szív. üdv. Szerk. «Tépelődő.» Nagyságos Asszony és férje véleményét helyeslem és arra kérem, hogy a gyász tartama alatt, vagy legalább is az első félidőben mondjanak le a sport említett ágáról. Hogy mások miként vélekednek, ne befolyásolja elhatározásukat, mert tulajdonképpen semmi szabály nincs erre, de a kegyelet és a jóérzés azt diktálja, hogy a gyászidő alatt hangos társasoszejövelelemben és ebből következően sportjátékokban se vegyünk részt. Az ősz folyamán, mikor már a gyászidő letelében, újból bekapcsolódhatnak társaságuk sportéletébe. Addig kérjük meg, hogy nélkülözze társaságukat. Szív. üdv. Szerk.

Vámos-Záhán.



Kérje minden szaküzletben vagy Dr. Holczer Illatszertárában, VI., Teréz-körút 8.

«Mimosa.» Az édesanya kezével szeretném megsimogatni fejét a róla írt elmékedésért, amit gyermeki szíve és az iránta érzett hálás szeretete diktált. Most nem írodalmi mértékkel bírálom el az édesanyját magasztaló irását, hanem hálás gyermeki szívet áldom, amelyből a túlradó szeretet tiráddával a legszigoribb kritikust is meghatja. Én is meghatódba üzenem Magának, édes kis leány, nagyon boldog minden édesanya, akinek ilyen gyermeket adott a jó Isten. Amit oly közvetlen egyszerűséggel írt édesanyjáról és minden édesanyjáról, azt soha-soha el ne felejtse, mert az ő nyugalmat nem ismerő szívök dobogása viraszt a maguk boldog álma felett és az ő féltő, remegő gondolatok kíséri gondtalan lépteiket. A gyermeki szeretet viszonzhatja egyedül csak azt az áldozatos jóságot, ami az édesanyák

FriedRözi fűzőszalon

Ersébet-körút 30. I. 3. Egészségügyi és kombinált fűzőkülönlegességek, mérsékelt árban.

szívéből reájuk sugárik. Verődjön vissza a szeretet fénye reájuk és soha egyetlen gyermek nem szomorítja meg őket, akiknek a szívéből lett leszakítva az életük törékeny virága. Hogy ezt a virágbinbót mennyi szeretettel, gondallal ápolták, de delgyeték, hogy egészségessé, naggyá fejlődjön, ezt írta meg Maga, édes kisleány, iskolai dolgozatnak, jelessel osztályozható tudásával. Ez az egyetlen téma, melyet soha nem lehet elégszer megírni, hogy a szeretet friss virágát újra bele ne fonja valaki, akinek a lelkéből feltör az édesanyák előtt térdrehulló hála és szeretet szava.

Szív. üdv. Szerk.

Érdeklődő. Kérdésére értesítjük, hogy Laboratóriumi Asszisztensképző Intézet nincs hazánkban.

Szív. üdv. Szerk.

Dr. B. Istváné. A keresztretjérvény helyes megfjtéséhez elegendő volt az összefüggő mondatnak a beküldése. A sorsolásban résztvettek azok is, akik ennyit küldöttek be.

Szív. üdv. Szerk.

Levante. Jogi tanácsot kérő levelére megkérdeztük lapunk jogtanácsosát, akinek idevonatkozó véleményét alábbiakban közöljük. Fennálló jogszabályaink értelmében a kötelestész kiszámításának alapjául nem csupán a hagyatékban az örök-hagyó halála idejében volt tiszta (az adósságoktól és terhektől megtisztított) értéke szolgál, hanem ehhez az értékhez hozzáadandó még mindaz az érték, amelyet az örök-hagyó életében, akár a kötelestészre jogosultnak, akár másnak ingyenes adományul juttatott. Ebben az esetben tehát a mostani hagyaték tiszta értékéhez hozzá kell számítani annak a háznak és földnek értékét, amelyet 1918-ban Nagyságos Asszony férje kapott édesatyjától ajándékba, valamint annak a földnek az értékét is, amelyet ugyanakkor ugyancsak édesatyjától sógornője kapott ajándékba. Ennek a teljes értéknek a negyedrésze az a kötelestész, amelyhez a szükségörökösnek igénye lehet.

A második kérdés az, vajjon a szükségörökös kötelestészbe betudható-e annak az ajándéknak az értéke, amelyet a szükségörökös édesanyja kapott? Aligha. Mert igaz ugyan, hogy a Kúriának egy elvi határozata értelmében a szülő által a vőnek ajándékozott vagyonérték a leánynak mint szükségörökösnek kötelestészébe egészen beszámítandó, nagyon kérdéses azonban, hogy hasonlóan döntene-e a bíróság akkor, amikor az ajándékozott az anya. A szükségörökös pedig annak már férjhezment, külön háztartásban élő leánya.

Most még csak az a kérdés marad hátra, hogy amennyiben a fentiek értelmében a sógornőjének ajándékozott föld értékét a kötelestészbe beszámítani nem lehetne, mit lehetne tenni ezzel a téves ajándékozással kapcsolatban? A most készült végrendeletnek semmi esetre sem lehet hatálya az 1918-ban történt ajándékozásra, mert a végrendelező nyilvánvalóan nem rendelkezhetik másnak a vagyona fölött. Itt tehát legfőképpen arról lehetne szó, hogy

esetleg pert lehetne indítani az ajándékozás hatálytalansága miatt, amely ajándékozás nyilvánvaló jogi műhiba következtében történt. A perben bizonyítani kellene, hogy az ajándékozónak más volt a szándéka és aztán a perbeül föl lehetne hozni ez állítás bizonyítására a végrendeletet is, bár az a végrendelezőnek csupán mostani akaratát fejezi ki, de nem igazolja egyben azt is, hogy ez volt az akarata az ajándékozás időpontjában is. Amint méltóztatik tehát látni, az ügy meglehetősen komplikált és mint minden ilyen ügyben, ez alkalommal is a legjobb lélekkel csak azt ajánlhatjuk, hogy igyekezzenek az ügyet perenkívül, békés meg egyezéssel elintézni, nemcsak azért, mert így illő ez jó rokonokhoz, hanem főleg azért, mert az a régi mondás, hogy jobb egy sovány egészség, mint egy kövér per, sehol sem igaz annyira, mint egy ilyen hosszadalmas, sok költséggel és izgalommal járó örökösödési perben.

Szív. üdv. Szerk.

DÁN TESTVÉREK, Váci-utca 6. (sarok). Új bundák - ezüsttrójkák - nerzek - kepek

B. S.-né gyógyszerészné, Erdély. Csak kivételes esetben fogadják el. Ha van megfelelő összeköttetése, talán ennek igénybevételével akceptálják ottani gyakorlatát. Máskülönbben majdnem biztos, hogy nem fogadják el.

Szív. üdv. Szerk.

Nevesen a kacagó nyárral, öltözön finom, izléses színekbe. Blúzon és kiegészítő részein, világos nyári ruhán legyen ékesség a virágokkal vetekedő színes himzés, amit Meridiánmal varrjon, hogy nap, eső ne árton nekí.

Győri érdeklődő. Nagyságos Asszony kérdéseire következőkben válaszolunk: 1. A zselatin használata úgy történik, hogy a megfelelő mennyiséget egészen kevés langyos vízben feloldjuk és átszűrve adjuk a kocsonyássá teendő anyaghoz. 2. A meggyleves készíthető egy csirkével, melyből kevés zöldséggel levest főz. Mikor a leves elkészült, a kimagolt meggyet belefőzi, izlés szerint edesíti s ha megfőtt, tejből és kevés lisztből habarást készít, belefőzi, azután a leves mennyiségéhez mérten egy vagy két deci tejfölben elkavar egy tojássárgáját és egyszer felforraltjuk, azután elvesszük a tűzről és kihűtve adjuk fel. A meggy egészen marad benne, nem passzirozzuk át. 3. A Magyarországi Betegápolók és Ápolónők Országos Egyesülete címe: Budapest, XVIII., Népszínház-utca 17. 4. Az angol nyelven írt cím magyarra fordítva: Nemzetközi Ápolói Kurzus, Newyork.

Szív. üdv. Szerk.

«Váratlan vendég.» Nem, nem féltel! Ön sem most, sem soha nem követhet el örültséget! Ez a világ sok tekintetben megváltozott, nem lehet tagadni, alaposan megváltozott, azonban tagadom, hogy az édesanya szíve megváltozott volna. Még Önnel szemben is tagadom, Nagyságos Asszonyom, akinek látását sok boldogtalan esztendő után a képzelt boldogság fénye elvakíthatta. Addig nézett a napba, míg a körülötte zajló ese-

ményeket nem látja, de ha a naptól elfordítja szemét, hosszú ideig a nappali fény dacára sötétség borul látására. Előbb be kell hunyja szemét, hogy a fénytől elkáprázott látóidegei a mindennapi tárgyakat felvehessék és engedelmekedjenek gondolatának. Felzaklatott, ingerült lelkiállapotában ismerje el, hogy sem tárgyilagoss, sem igazságos bíró nem lehet. És mégis úgy vettem ki leveléből, mintha már döntött volna és a saját sorsa, rosszul mondom, nemcsak a saját, hanem gyermekei és férje sorsa felet is kimondta volna az ítéletet, ami ellen én egyenesen a legfelsőbb fórumhoz, az Ön édesanyai szívéhez fellebbezek és a férj nevében is appellálók a feleséghez, aki nem mai asszony, nem is éppen tegnapi, mert be meri vallani az első ősz hajszálat. Ezt az egyetlen ősz hajszálat látom magam előtt, amit sokkal hamarabb követne sok, megszámlálhatatlanul sok társa, ha elhinné, hogy még jöhet olyan szerelem, ami édesanyai szívével elfelejtethetné két gyermekét és elfelejtethetné a feleségét azt a fogadalmat, amiből két drága gyermek élete virágzott ki. Nagyságos Asszonyom, én csak férfi vagyok, de azért ne higgye, hogy részrehajló, elfogult lehetek nemével, vagy nememmel szemben és én úgy gondolom, hogy a feleségnek templom az otthona, szíve rajta az oltár és gyermekei az angyalok serege és nincs ennél nagyobb boldogság, tökéletesebb cél, szebb gondolat az életben, mintha ennek a magaszat, nagyszerű boldogságnak értékét meg tudjuk érteni és a szívünk képes ennek a csodálatos boldogságnak érzésére. A szerelem szép, gyönyörű, gyötrelmes álom. Virág, amely az érzések forráságában elég. Illat, amitől elkábul a lélek, elernyed a gondolat és megmámorosodik a szív. A szerelemre méltónak, tisztaszívűnek kell lenni, hogy azá legyen, amivé rendeltette: végtelen, önfeláldozó, megértő és megbocsátó szeretetté. Ebből a gyönyörű érzésből, mint édes, tápláló, fenntartó gyümölcs, érlelődik meg a szeretet. Bár olyan ez az érzés, mint az észlalt álomkép, de hogy mégsem volt álom, hanem az élet kaprázatosan tündéri valósága, ami megszépítette, csillagok fölé emelte életünket: ennek jegyétől, vevaló örök eljegyésűl, az életünk továbbfolytatásául hozzánk hasonló embervirágok hajtának ki szívünk-ből, a mi gyermekeink. A gyermek ösztönszerűleg az anyához simul közvetlenebbül. Az anya ölet keresi, az ő fölébe súgja meg nagy gyermektitkát. Az igazi édesanya soha el nem vesztí meg fűgyermekét sem, mert a szülők iránti szeretetet semmiféle érzés el nem nyomja, háttérbe nem szorítja a gyermek lelkében, ha csak olyan ok miatt el nem hidedgöl, amely a hálát, a tiszteletet a szeretetet összerombolja lelkében. Az ilyen gyerek egész életében siratni fogja, hogy neki a szó mély értelmében nem volt

A DÁMA asszonyi ékességek holtja kalap, fehérenemű keszén és mérték után Á-V-K-A kötelékében. Váci-utca 9. II. 4. (Corso-mozi ház) Telefon: 1-873-84.

A jó fűző FORMÁLJA AZ ALAKOTI
MIMI FÜZŐ- ÉS MELLTARTÓ SZAKÜZLET
VILMOS CSÁSZÁR-ÚT 20

édesanyja, vagy édesapja. A gyermek akkor lesz egygő a szüleiével, ha a szülők nemcsak tanítják, hanem barátaikká lesznek, akivel mindent megbeszélhetnek. Ha a gyermek titkolódzó, magabizárkított, annak okát első helyen a szülőkben kell keresni, mert a magárahagyott gyerek szülei iránt nincs bizalommal. A gyermek tartózkodó s a szülőknek kell hozzá hajolni és a szívét, lelkét a magáéhoz emelni. A szülők felelősek a gyermekeik lelki és testi fejlődéséért, mert a gyerek olyan, mint a viasz, gyúrhatjuk, idomíthatjuk és azzá lesz kezünkben, amivé formáltuk. A gyerek arra hajlik, ahol szeretetet, megértést és bizalmat talál. Volt-e Nagyságos Asszony ilyen közel gyermekeihez? Érezte-e, hogy nincs akkora áldozat, amit meg ne tudna hozni érettük és nincs olyan ésszvesztő érzés, amiért el tudná hagyni őket? Ha igen, úgy kérdéseire nincs mit válaszolni, mert ezekre a kérdésekre Ön helyett senki más feleletet nem adhat. Ha az előtte tátoogó örvény mégis lerántáná, gyermekei egész életükre megsínylenék, hogy anyjuk lelke nem volt olyan szilárd, amilyen kellett volna legyen. Az az egy egészen bizonyos, hogy céltalanul rombolná le azt a boldogságot, szeretetet, reménységet, ami ma tulajdona, amit a megszokás következtében észre sem vesz már. Mi, illetve ki kényszerítette férjét arra, hogy a Nagyságos Asszonyt választotta feleségül? A szerelem, amely szeretetté alakult át, minthogy szeretet lesz belőle minden időben és minden ember lelkében, akiket ez érzés egymáshoz fűzött. Óvakodjunk az örvény széléig merészkedni, mert a visszatéréshez már nem lesz elég erőnk. Az anya szíve mindig a legmagasabb csúsról sugározza szeretetét és fényét hullassa rá azokra, akikkel egyéforrt a lelke. Úgy kell cselekedniük, hogy Istent, aki előtt a szívünk dobbanását sem titkolhatjuk el, meg ne szomorítsuk. Lelkének nyugalmat, felzaklatott szívének békét és képzelt boldogságáról való lemondásáért a megbékülés csendjét, tiszta, új boldogságot kívánok. A boldogság megbíráln bennünket, vajjon érdemesek vagyunk-e rá. Írja meg, Nagyságos Asszonyom, idegen befolyástól függetlenül tudott-e és miként tudott öönteni? Természetesen fogja találni, hogy hozzám való bizalma és őszintesége után érdekel továbbí sorsa. Szív. üdv. Szerk.

«Arvalányka.» Meghatottan köszönöm meleg sorait. Örülök fogok, ha alkalmam lesz a nyár folyamán személyesen is megismerni és lapom iránti pártfogását megköszönni. Szív. üdv. Szerk.

Bátorság legyen vezéred. A Tanácsotkérnek-rovatban azokat a közleményeket jelentetjük meg díjtalanul, amelyek nem szolgálnak üzleti célt. A rovat címében ki van fejezve, hogy kizárólag tanácsotkérő előfizetőink kérését jelentetjük meg díjmentesen ezen rovatban. Ha ilyen természetű a megjelentetni kívánt szöveg, készséggel állunk rendelkezésére. Szív. üdv. Szerk.

Földesné JUNO kozmetikai intézete (IV., Károly király-út 24) lapunk előfizetőit mai naptól szeptember hó végéig díjtalan kozmetikai tanácsban és egy félárú arcápolásban részesíti 2 pengőért. Az intézet kozmetikai rovatvezetőnk személyes vezetése alatt áll és a legmodernebbül van felszerelve.

Jógi tanács. Az apának fixfizetése van, tehát a megítélt gyermektartási díjat minden körülmények között fizetnie kell. Ha nem fizeti, úgy jogában van az árvaszéki határozat számára való hivatkozással az árvaszékhez fordulni és a lejárt részletekre végrehajtást kérni. A végrehajtás során letilthatja férjének törzsfizetését is és nem kell lakbérnegyzedéket várni. Most már csak ezen az úton érheti el, hogy a gyermektartási díjat megkaphassa, mert mint bebizonyult, férje jószántából a fizetést nem akarja eszközölni. Szív. üdv. Szerk.

«Rákossligeti előfizető.» Hordóban gyalult káposztát a következőképen kell télire eltenni: a káposztát meggyaluljuk, a hordó aljára teszünk kaprot, egy cső kukoricát, erre egy sor káposztát, ezt behintjük sóval, reá negyedbe vágott tisztított birsalmát, szemes borst, aki szereti: babérlevelet és újból egy sor káposztát, ezt szintén meghintjük sóval, teszünk reá szemes borst, birsalmaszeleteket, stb. Rétegenként jól le kell döngölni a káposztát, hogy jó tömönten kerüljön a hordóba. Közepébe tehetünk kaprot is. Így kell az egészet berakni. Tetejét egy tiszta ruhával betakarva, erre egy deszkalapot teszünk és reá nyomtatéknak egy súlyos követ. Naponként a deszkát és a ruhát le kell venni, tetejéről a képződött fehér habot lemosni, a levét letölteni és újra felönteni. Három hét múlva beérik. Üdv.

«Egy fővárosi előfizető.» «Főorvosné.» Kedves lapunk útján kért narancslikőr és diólikőr receptjét megköldöm. A narancslikőrt az alábbiak szerint szoktam elkészíteni: másfél kiló kockacukorral ledörzsolöm két citromnak és két narancsnak a héját, azután a cukrot egy cseprőlabosba teszem és annyi vizet öntök reá, amennyit felvesz. A narancs és a citrom levét belecavarom a cukros vízbe, lángtűzre teszem és mikor erősen fő, öntök bele két liter 40 fokos szesz és a cukorral együtt jól előzöm egy negyedóráig. Negyedóra múlva a tűzről levesszük, egy kevés narancs-esszenciát is öntök bele és üvegebe töltjük. Egy hétig mindennap felrázzuk, azután szűrjük át tiszta ruhán és tiszta üvegebe öntjük. Mentől tovább áll, annál jobb. Diólikőr: egy háromliteres bőszerű üvegebe tegyünk karikára vágott hús fiatal zöld diót, hús szem szegfűszeget, két darabocsa fahéjat, egy kiló cukrot. Ezeket

Barackiz és jam

készítéséhez nélkülözhetetlen a

Citropekt

Finom aroma, gyors és kitűnő kocsonyásodás. Évekig konzervál, kiadós, olcsó. Nagy idő- és tüzelőanyagmegtakarítás. Próbálja ki. Kapható csemege- és szaküzletekben.

kevés vízzel főzzük fel, öntsük üvegebe és töltsük tele az üveget törkölypálmikával. Az üveget időnként rázzuk meg. 4—5 hét alatt összeérik. Aki édesebben szereti, két kiló cukrot tehet bele.

Üdv. «Földbirtokosné».

«Domonyi.» A tojásgyümölcs következő elkészítési módjairól tájékoztathatom. Készíthetjük: 1. Salátának: a tojásgyümölcsöt süssük meg a kemencében, vagy sütőben, úgy mint a burgonyát. Hagyjuk kihűlni. azután hámozzuk meg, fakéssel vágdaljuk apróra, vöröshagymát is, jól összekeverjük, megsózzuk és beszózzuk, ecetet és olajat öntünk rá, mint a zöld salátára. 2. Kisütve: a tojásgyümölcsöt gyengén s csak rövid ideig főzzük, gyorsan kivesszük a vízből és külső hártáját (héját) lehúzzuk. Lapos darabokra szeleteljük, kissé megsózzuk és a szeleteket liszttel, tojással és zsemlyemorzssával épp úgy, mint p. o. a borjúhúst forró zsírban, vagy még jobb: forró vajban kirántjuk. Keletem finom táblaolajban rántják ki. Forrón tálaljuk. 3. Gulyáshoz: a tojásgyümölcsöt meghámozzuk, kockákra összevagdadjuk, mint a gulyáshúst szokás, a burgonyát is a gulyáshoz adjuk. 4. Főzeléknek: a tojásgyümölcsöt nyersen meghámozzuk, mint az uborkát, 2 centiméter vastag karikára vágjuk, megsózzuk és olajban kisütjük, úgy, mint a francia burgonyát. 5. Konzerválás: a ki nem fejlődött és éretlen tojásgyümölcsöt télire elrakott ecetes uborka és paprika közé is nagyon használják, kellemes íze folytán e célra is igen jó. Szeretettel küldöm: «Ica»

„V. J.»-nek küldöm.

Akinek nincsen notesza...

Az almáid Annabálon szolt a zenező, inkább volt, mint dinom-dánom, esőndes dárídó.

CZIGÁNY ADÉL VIRÁGKERESKEDÉSE

Budapest, VI. ker.,
Teréz-körút 60
Telefón 1-139-09
Telefón 1-224-15

Kertészeti telep
Telefón 2-699-77

Budatetőny
villatelep

KOSZORÚ-ÉS
CSOKORKÖTÉSZET,
ESTÉLYEK, BALÓK
DISZTÉZÉSÉ VÁLLA
LÓM, DÉLSZAKI
NÖVÉNYEK KÖL-
CSÖNZÉSE
AZ ORSZÁG
LEGNAGYOBB
NÖVÉNYLERAKATA

HAJFESTÉS!



KOMOL párisi hajfestéssel festett haj szebb és természetesebb, mint az eredeti. Egyszerű, gyors, kényelmes kezelés és biztos eredmény. Díjtalan prospektus küld:

Vezérképviselet:
Teréz-körút 40—42/a

Egymás mellett ültünk ketten:
ő s én jómagam,
néztem néma bámullattal, állt volt szavam.
Éjfél után asztalunkhoz jött a cigány...
s megkérdeztem, mit parancsol drága
kisleány?

Ajkbiggyeszre így válaszolt: mindegy
énnekem,
nincsen nótám, a nótákat nem is szeretem.

Refrain:
Akinek nincsen nótája, annak szíve sincs,
ha nem tudod mi a nótát, szívedbe
tekintés.

Lesz valakid, kinek nevét titkon suttogod,
holdvilágos csöndes estén dalba dúdolod...

Nyáron volt ez, mire tél lett, hallom a
csodát,
igen nagy úr vette el a Horváth Marikát.
Négy fehér ló várt rájuk a nagytemplom
előtt,

nem láttak még a megyében ilyen esküvőt.
Harmincterem palotába ment az ifjú pár,
a sok szolgáló lábujjhegyen jár.

Az új asszony mégis sápadt, könnyes a
szeme,
lenn a parkban megszólal az éjjeli zene.

Refrain.
«S Nóra» jelígre küldöm:
Lány, lány, kicsi pesti lány...

A nizzai pálmapromenádon
szerelemről dalolt a madár az ágon,

mikor ajkam ott égett a szádon
s szívünkbe beszökött a nyár.
Hányszor mondtuk, gyönyörű az élet
s bámultuk a tenger kék színét,
de holdig is voltam akkor véled.
Enyém voltál és én tiéd.

Lány, lány, kicsi pesti lány,
miért vagy olyan csodaszép,
lány, lány, kicsi pesti lány,
követlek akárhová lépj,
szívem a vágytól elég,
csóкод sohasem elég...
lány, lány, kicsi pesti lány,
szerelmes vagyok te beléd.

A nizzai nap sugaras égbolt.
beborult egy őszi délután.
Arccomon a búcsúkönyvem szétfolyt,
miattad, te kicsi pesti lány.

És azóta ott a lelkem nálad
s egyre várlak, hogy még visszatérj.
Elvisz a vágy, jól tudom utána,
nélküled az élet mit sem ér.

Refr.

„Ne húzd, ne húzd...”

Ne húzd, ne húzd azt a nótát,
megszakad a szívem tőle.
Akkor húzzad, ha majd egyszer
kivisznek a temetőbe.
Ha megállsz a sírom előtt,
húzd, ne legyen vége, hossza...

Úgy sincs kinek húzd már többet.
Csendes lett a falu rossa.
Nem volt soha, ki szeressen,
nem volt, aki simogasson.
Csalfa volt hozzám az élet,
csalfa az a szöke asszony.
Az az asszony, csóκος asszony,
aki vesztemet okozta.
És akiért árva szívvel
Én lettem a falu rossa.
Akkor húzd majd azt a nótát,
amikor a sírba tesnek.
Tán egy asszony, csalfa asszony,
csalfa szíve beleszétet.
Talán akkor sóhajtását
köszö a dehozza.
S árva szívvel, árva sírban
megnyugszik a falu rossa.

Csabay Irén

Rejtvénymegfejtés

A július hó 1-i számban közölt keresztrejtvény helyes megfejtése: vízszintes sorok 1. és függőleges 13: *Aki egyszer vétékzni nem pirul, annak többször is vétékznie nem lesz nehéz.* A helyesen megfejtő előfizetőink közül sorsolás útján ajándékbajnokok részesültek:

1. díjat: lapunk kitűnő kölni ajándékát nyerte: Velösy Elvira, Budapest.

2. és 3. díjat: dr. Földesné JUNO kozmetikai intézete (Budapest, IV., Károly király-út 24) arckrém-, puder-, szappan ajándékát nyerte: Kovács Lajos tanár neje, Gyula és Pállos Lászlóné, jegyző neje, Bátaszék.

4–10. díjat, lapunk könyvajándékát nyerték: Számboksétky Ilona tanítónő, Kesztkő, Veres Jánosné, Sátoraljaújhely, Szabó Mária, Kartal, dr. Horváth Istváné, Győr, Bertalan Antalné, Hajduböszörmény, Grünner Jánosné, Budapest, dr. Nemes Andorné, Hangács.

11. és 12. díjat: Korányi gyógyszerár (Budapest, VIII., Népszínház-utca 22). egy-egy Lili-krém-, szappan és puderajándékát nyerték: Then Jolán, Felsősegéd. Jávorfi Sándorné, Pély.

13. díjat: Cadeau Csokoládégyár Rt. (Budapest, VI., Izabella-u. 88), negyedkiló díszdobozos bonbon ajándékát nyerte: Komáromy Mária, Budapest.

14-től—18-ig díjakat, egy-egy előnyomtatott milió ajándékunkat nyerték: dr. Csoma Lászlóné, Tata. Vágó Kálmánné, Budapest. Szabó Lászlóné, Budapest. Juhász Lászlóné, Gyula. Horváth Katalin, Szulok. Széll Piroska, Budapest.

19. és 20. díjat: lapunk egy-egy előfettett gobelinretikül ajándékát nyerték: Köszegi Jánosné, Körmen. Vajda Erzsébet, Báj.

Felölös szerkesztő, kiadó és tulajdonos:

KERTÉSZ BÉLA

Szerkesztők:

Dr. KERTÉSZ ELEK
tordai BÖJTHE ETELKA, ERDÖDY ELEK

Ügyvezető igazgató:
BARTHA ISTVÁN

Kéziratokat, kiséletek, fényképeket nem adunk vissza és nem örünk meg. A lap képeinek és cikkeinek átvételre és lekötésre tilos.

A Magyar Uríasszonyok Lapját nyomatja: a Hungária Hirlapnyomda R. T., Budapest, V., Vilmos császár-út 34. Felölös: SCHMIDEK GÉZA

Apróhirdetések

Ezen rovatban közlendő hirdetés díja szavanként 15 fillér. Vastagabb betűkkel szedett első szó díja 30 fillér. Tíz szón aluli szöveg hirdetés díja 1 P 50 fillér. Jelíges hirdetésre érkező levelek továbbítására hirdetés díjjal egyidejűleg külön 1 P utalando át. A lla s t k e r e s ő h i r d e t é s e k szavanként 10 fill.

Hároméves fiacskám mellé keresek jobb család-
ból való leánykát, aki a takarításban is segítségemre lenne és főleg a gyerekekkel foglalkozna. Jó bánásmódban részesítem és nehéz munkát nem kell végeznem. Külön szobát nem adhatok, hanem idősebb szakácsnőmmel egy szobában alszók. Ajánlatokat fizetési igény megjelölésével kérek. Felületlen, egészséges kislányra reflektálok. Dr. Oláh Imréné, orvos neje, Hajdúdorog.

Elfogadok tanýára leánykát pihenni. Tej, jó koszt. Császi iskola, Heves.

Női divatszalon szabni, varrni tanít, szakvizsgára előkészít, vidékieknek esetleg otthon nyújt. Bogárné, Vilmos császár-út 45, III. 15.

Ackermann József takácsmester, Budapest, V., Erzsébet-út 7 (Bécsi-utca sarok). Ajánlja kézzel készített lendamást és lenvásznait mennyiszóvi kelengyének.

Érettésített okleveles tanítónő elmenne gyermekek mellé Budapestre vagy vidékre. Elémisták tanítását, gimnazisták korrepetálását vállalja csekély zsebpénz ellenében. Nagy Dalma, Mezötúr, Zerge-u. 3.

Magányos úrinőhöz, vagy idősebb kimondottan úricsaládnhoz hávezetőnő állásra ajánlkozom. Szívesen megyek tanýára is. Középkorú úr asszony vagyok, jelenleg fiatal éleket egyedül. Leveleket „Egyedül élek” jelígre kiadóba kérek.

Budai hegyvidéki villában hizókúrára egy-két gyermeket nyaralásra elvállal fővárosi tisztviselő-család, német nyelvtanítással, esetleg korrepetálással, havi 100 pengőért. Leveleket „Hizókúra” jelígre kiadóba kérek, amelyre kimerijő felvilágosítással szolgálók.

Rövid, fekete gyskorló zongora 200, külföldi 400, valódi Büsendorfert 600. Zongorák, pianók feltűnő olcsón, tisztviselőknél előleg nélküli, legcsekélyebb részlete „Opera”-zongorateremben. Rákóczi-út ötven. Erzsébet-kört sarok.

Elemi és polgári iskolai fiúk és leányok havi 60 pengő díj mellett, valláskülönbség nélkül felvételen a gyönyörű hegyvidéken lévő Szentendrei Ref. Polg. Iskolai internátusokban. Internátusaink nyaraló gyermekek részére a nyári szünet alatt is nyitva vannak. Prospektust küld az igazgatószág.

Teszt és szellemi fogyatékosok szakszerű gondozás felvételének. Wallrabenstein, Budakeszi, Rákóczi-u. 108.

Hegedű- és zongoratanítók, korrepetálást elvállal okl. zenetanár, zeneszerző. Tóth József, Budapest, V., Bálvány-utca 20. fsz. 1. Wexler Lajos címén.

Vennék készpénzért zongorát, esetleg pianót. Tétéalon: 1-402-06. Fenyőné, Erzsébet-kört 26.

Eladó a III. Dösa-u. 31. (Rómaiúfűdő) alatt levő új, 25 évig meg átmentéses úri kúria, gyönyörű 4 szobával, 7 méteres veranda, mellékhelyiség, a ház teljesen alá van pincézve. A telek 365 négyzetööl, mely kitűnő fajgyümölcsfákkal és fészölővel van beültetve. Felvilágosítás nyerhető e lap kiadóhivatalában és a helyszínen.

Zongorák, pianók előleg nélkül legkisebb részlete. Tisztviselőkérdemények. Fenyőné zongoraterme, Erzsébet-kört huszonhat.

Fiatal okleveles tanítónő, ref. vallású, gimnáziumi érettségű tetti, úri családhoz gyermekek mellé tanítónőnek ajánlkozok. Magántanulókat vizsgára felölöséggel előkészít. Modern pedagógiai módszer szerint tanít. Minden tekintetben korrekt és lelkiismeretes. Szíves meghívást „Okleveles tanítónő” jelígre kér.

Főiskolai hallgató előkészítési jogi alapvizsgára vagy szigorlatra vállalom. Leveleket „Doktor” jelígre a kiadóba kérem.

Zongorát vagy pianót azonnal készpénzfizetésért sűrgősen vennék. Telefon: 1-395-03.

Gyönyörű, fehérre festett, használt, smitelt léányszoba — magányos hölgy részére is alkalmas berendezés — olcsó áron eladó. Érdeklődés 2-947-13 telefon alatt, vagy Újpest, Erzsébet-utca 8. Bútorgyár.

Fehérneművárást háznál is vállalok olcsón. Poór, Rákosszentmihály, Baross-utca 4.

Örízenteperen. Vas megyében 2–3 pengőért, napi négyzseri étkezéssel kitűnően nyaralhat. Pormentesített utak, szubalpin fenyeves levegő. Ténisz, strand, kádfűdő. Orvosok, gyógyszerár. Vasútállomás Visszaütazási kedvezmény. Felvilágosít választáshegyért „Közsegfejlesztő Bizottság”.

Megbízható fiatal úrléányt keresek két kisgyermekem mellé. Ők könnyebb háztartási munkáknak is segít. B. Ű. Székestéhevár. 78. postafiók.

Csillárűdölő egész évben nyitva. Gyönyörű hegyvidék, kényelmes kastélyszobák, zárt folyosók, prima koszt, olcsó penzió. Prospektus. Csillárűdölő, Mátrászöllös.

A MAGYAR URIASSZONYOK GYERMEKEINEK UJSÁGJA

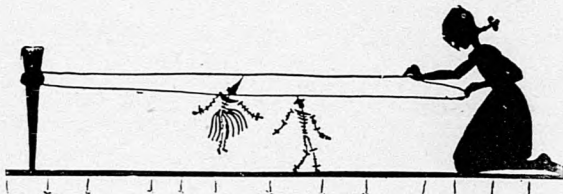
mint a Magyar
Uriasszonyok Lapja
állandó ingyenes
gyermekrovata



A Magyar Uriasszonyok Lapja
havonta háromszor megjelenő
állandó melléklete

Szerkesztik:
ETA NÉNI, ELEK BÁCSI
és kis pajtásaink

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
VI., Jókai-u. 37, a Magyar Uri-
asszonyok Lapjaszerkesztősége



Ákom-bákom

Írta: Zagyva Mária

Ákom-bákom, mi ez itt?!
Kérdezzük meg a Terit.
Ez itt, kérem, egyszerű,
Ez kis «i» és ez kis «ü»,
Ez nagy «Á» és ez nagy «Ó», —
Mit szól hozzá nagyapó?!...

Ákom-bákom, jaj be szép!
Irrjad Teri a leckét.
Fel-le-vissza, nem nehéz,
Meggzokja a kicsi kéz...
Így lesz aztán gyönyörű,
A kis betű, s nagy betű!



A tűz király és a víz király

Icta:
Oszkár bácsi

1.

Egyszer volt, hol nem volt, de volt valahol egymás mellett két olyan ország, amelyeknek királya egymásra haragudott. A két ország népe szépen, békésen megfért egymással, csak a két király nem értette meg egymást. Úgy volt, hogy mind a két király dúsgazdag volt. Mind-egyiknek volt elegendő jövedelme, aranya, kincse, földje, katonája és mégis irigykedtek egymásra. Az egyik királyt Tűz királynak hívták, mert a tűz volt a védője, a másik királyt pedig Víz királynak hívták, mert a víz volt a védője. Mindkét király már esztendőök óta készülődtött a háborúra. A Tűz király el akarta foglalni a Víz király országát és trónját, a Víz királynak pedig a Tűz király kincseire és palotájára fájt a foga. A Tűz király tudta, hogy háború esetén a Víz királynak segítségére lesz a védője: a víz, viszont a Víz király sejtette, hogy a Tűz király győzelmét elősegíti a tűz. Egyszóval a Tűz király félt a víztől és a Víz király a tüztől. Egyik sem merte a másiknak a háborút megüzenni. Ezért ílt a két ország népe egymás mellett boldog békességben.

Egyszer a Tűz király mélyen elgondolkozva ült a színaranyból készült királyi trónján.

Öreg este volt már. Mi tagadás, fáradt is volt, álmos is volt. Nem is csoda. Hiszen hajnal óta azon törte fejét, hogy végre megüzenje-e a háborút a Víz király-

nak? Nem tudta eldönteni, melyik védő erősebb, hatalmasabb: a tűz-e, vagy a víz? Ílát hogy hosszúra ne nyúljon a mesém, meg hogy ti se törjétek a buksitokat sokáig, hát elmondom rögtön, hogy mi történt.

A Tűz király ahogyan ült a trónján, el-elgondolkozott, egyszer csak észrevette, hogy az arany trónusa mögül egy kis szürke egérke fut előre.

A Tűz király, amikor megpillantotta a kis egérkét, hirtelen haragra lobbant s így szólt:

— Te hitvány kis egér, hogyan mersz te engem zavarni, amikor az ország sorásán és a jövőjén töröm a fejem?

— Ó, hatalmas királyom, bocsáss meg nekem, ha zavartalak, de nem tudtam, hogy itt vagy a trónteremben. Különben nem mertem volna előbujni.

— Hát tudod mit, kis egér, ha kérdsemre okosan tudsz nekem felelni, úgy az egyszer megkegyelmezek hitvány életednek és nem váglak ketté királyi kardommal. Ha azonban nem tudsz megfelelni, úgy most ütött életed utolsó órája. — Ó, királyom, hogyan kívánhatod tőlem, hogy kérdésemre okosan feleljek, hiszen csak tudatlan kis egér vagyok. Nem tanultam valami sok bölcseséget. Azért, királyom, próbáld meg, hátha meg tudok reá felelni.

— Hát monddad, te kis egér, hogy melyik hatalmasabb, erősebb, a tűz, vagy a víz? — kérdezte komolyan a király.

— Várj csak, királyom, engedd meg, hogy a kérdésen gondolkozzam.

A kis egérnek a király megengedte, hogy mielőtt a kérdésre felelne, hát gondolkozzék. Elmúlt egy perc, elmúlt öt perc, elmúlt tíz perc, a kis egér még mindig csak gondolkozott. Végre megszólalt s így felelt:

— Hát, királyom, sokáig törtem a fejemet a kérdésen, amondó vagyok, hogy néha a tűz, néha a víz erősebb és hatalmasabb, de megtörténhetik az is, hogy a tűznél, a víznél is egy magamfajta egérnek főbb az ereje, több a hatalma, mint a tűznek és a víznek együtt.

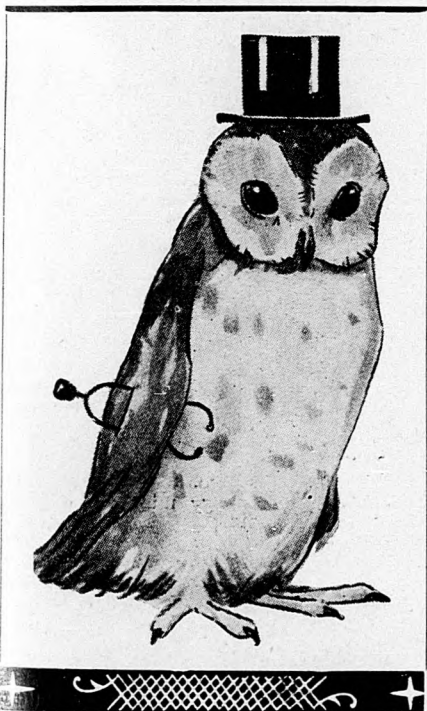
— Látom, kis egér, okos állat vagy, tehát nem bántalak. Menj Isten hírével, amerre akarsz! — szólt a Tűz király.

A kis egér a két hátulsó lábára állott. Azután meghajolt a király előtt, majd elkezdett vidáman cincogni és így szólt:

— Királyom, meghálálom jószágodat. Ha egyszer baj érne, úgy gondolj rám és segíték rajtad!

A kis egér, úgy, ahogy jött, a király trónusa alá futott.

(Vége következik.)



Az én családi kőcöm



Írta:

Kója Béla kis
munkatársunk
(Budapest)



*Im, elhangzott már az esteli harangszó...
Hazajő a munkás és a sok arató.
Én is hazajövök az esti sétából,
Édesanyám szava hangzik a szobából:*

*Asztalon az étel: «jer hamar, fiacskám!»,
A szobába lépek s üdvözlöm jó anyám.
Apám is üdvözlöm, majd együtt leülünk
S a finom ételből jó nagyokat nyelünk.*

*A vacsora alatt kevés a szóbeszéd,
Évés után veszi csak kezdetét.
Először mindentről beszélnek a nagyok,
Ezalatt én szépen, csendesén hallgatok.*

*Azután elmondom napi élményimet,
Majd később apámtól én is kérdezgetek...
Nemsokára aztán el is álmosodom,
S édes szüleimtől szépen elbúcsuzom.*

*Kis szobámba megyek,
S előbb imádkozom,
Majd lehajtva fejem
Csendesén elalszom.*



EZÜST VITORLÁS

REGÉNY. KIS PAJTÁSAINAK IRTA: ELEK BA'CSI

21. Jánoska imája.

Montabán Rudolf gróf egyre rosszabbkedvű és nyugtalanabb lett, ami nem csupán Izabella grófnőnek, hanem a vitorlás egész személyzetének feltűnt.

Az okot megkérdezni azonban senki nem mert.

Nem is lett volna tanácsos, mert olyan feleletet kaphatott volna a gróftól, amit semmi szín alatt nem tűz a kalapja mellé bokrétának. Montabán Rudolf végtelenül udvarias és szeretetreméltó is tudott lenni. De amikor ingerült, vagy ideges volt, békén kellett hagyni. Még mindig okosabb volt nem szólni hozzá és semmit nem kérdezni, mint kitenni magát haragjának és szitkozódásainak.

Még Izabella grófné se mert faggatni, pedig őt is nagyon leverte a gróf rosszkedve. Sejtette ugyan az okot, de beszélni addig nem akart róla, míg Montabán Rudolf maga nem kezdi.

Pedig a gróf rosszkedvének nagyon egyszerű magyarázata volt.

Semmi nem sikerült, semmi nem történt úgy, ahogy szerette volna. Sőt, ami még ennél is jobban idegesítette, úgy érezte, hogy veszedelem fenyegeti. Csak éppen azt nem tudta, milyen oldalról és így arra sem tudott tanácsot adni önmagának, hogyan védekezze a képzelt veszedelem ellen.

Kis pajtásaim, ti, akik sokkal többet tudtok már az eseményekből, mint amennyiről Montabán Rudolf grófnak tudomása lehetett, bizonyára sejtitek, hogy mi volt a rosszkedv és idegesség oka. Semmi szükség arra, hogy részletesen elmondjam nektek. Aki figyelemmel olvasta eddig ezt a regényt, annak felesleges akár egyetlen szócskát is mondani. Aki pedig elmulasztotta ezt, annak csak egyetlen jó tanácsot adhatok: vegye elő újra a regényt és olvassa végig figyelmesen az első fejezettől kezdve. Akkor ő is ki fogja találni.

Csak annyit mondok, bár ezt is fölöslegesnek találom, hogy Montabán Rudolf gróf rosszkedvének és izgatottságának oka az volt, amit lelkiismeretfurdalásnak neveznek. Ő tudta csak igazán, hogy mit követett el és ha nem is érzett őszinte bűnbánatot, mégis félt a veszedelemtől, ami fenyegette. Látta, hogy nem sikerül a terve és ilyenkor mindig a legrosszabbra gondolt. A legcsillogóbb napsütésben is olyan komoran, lehajtott fejjel és rosszkedvűen járkált a csodálatos ezüstvitorlás fedélzetén, mint akinek végtelen bánata van, vagy mint akit fájdalmas betegség gyötör.

Mégis volt valaki a hajón, aki kérdést mert intézni hozzá. Sátori Jánoska volt ez a bátor kisfiú, aki azután, hogy a gróf kijelentette előtte, hogy ő sem hagyhatja el a vitorlást, biztos volt afelől, hogy helyzete már rosszabb nem lehet, legfeljebb javulhat.

A fedélzeten lebzsel, amikor Montabán



— Miért tetszik olyan rosszkedvű lenni? — kérdezte Jánoska.

Rudolf arra ment és megkockáztatta a kérdést:

— Miért tetszik olyan rosszkedvű lenni? A gróf meghökkenett ettől a váratlan kérdéstől, megállt, ránézett a fiúra, aki bátran állta a tekintetét, aztán nevetni próbált és így szólt:

— Hát aztán miért érdekel ez téged? Jánoska még vakmerőbb lett, ezt válaszolta:

— Hátha tudnék segíteni... A gróf most már beszélgetésbe elegyedett Jánoskával.

— Ide figyelj, kisfiam!... Először is, miért állítod azt, hogy te tudnál segíteni? — Csak azért mondom, tetszik tudni, — felelte okosan Jánoska, — mert olyan dolog is van a világban, amikor a felnőtt embernek a magamfajta kisgyerek is tud okos tanácsot adni... Montabán Rudolf elnevette magát.

— Okosan válaszoltál és ezért nem haragszom rád. Sőt azt is megmondom neked, hogy egyáltalán nincs rosszkedvem!...

— Én pedig ennek az ellenkezőjét látom, — vitakozott Jánoska.

Ez már bosszantotta a grófot és élesebb hangon mondta:

— Nem az a fontos, amit te látsz, hanem amit én mondok! Megértetted?... — Persze, hogy megértettem, — mondta kis gúnnyal Jánoska. — Ezen a gyönyörű hajón ugyanis csak a gróf úrnak van szava és joga... Hát hogyan érttettem volna meg!...

— De most már menj a dolgozókra és hagyj nekem békét! — kiáltott rá Montabán Rudolf és még ingerültebben rohant tovább a fedélzeten.

Amikor a gróf elhagyta a fedélzetet és lesietett a lépcsőn, Henrik, az öreg kormányos, odaszólt Jánoskának:

— Fiam, máskor ne csinálj ilyet!

— Miért, Henrik bácsi? — kérdezte Jánoska és olyan ártatlan arcot vágott, mintha sejtelve sem volna arról, mit cselekedett.

— Azért fiam, mert ha a gróf úr megharagszik, alaposan ellátja a bajodat!...

— Henrik bácsi, a gróf úr már olyan mérges, hogy mérgesebb nem is lehet!

— Ebben teljesen igazad van, — helyeselt Henrik.

— Én pedig nem kérdeztem tőle mást, csak azt, hogy miért olyan rosszkedvű?

— Éppen ezt nem lett volna szabad megkérdezned, — intette a kormányos.

— Hát ezen a szép vitorlásban már beszéljni sem szabad?! — fakadt ki Jánoska.

— Hiszen már úgyis rab vagyok, aki nem szabadulhat innen! Még jó, hogy a levegőt nem zárják el előlem!...

Henrik minden harag nélkül így szólt: — Fiam, jó szívvel arra figyelmeztetek, hogy ne viselkedjél így!... Mert te még nem ismered Montabán Rudolf grófot!

— Csak nem emberevő? — vágott vissza a bátor kisfiú.

Az öreg kormányos elnevette magát:

— Nem! Nyugodt lehetsz, hogy nem emberevő!

— Hát akkor miért féljek tőle?

— Ejnye, de felvágják a nyelvedet! Vigyázz, hogy a gróf úr meg ne hallja, amiket beszélsz, mert akkor rossz világ jön rád!

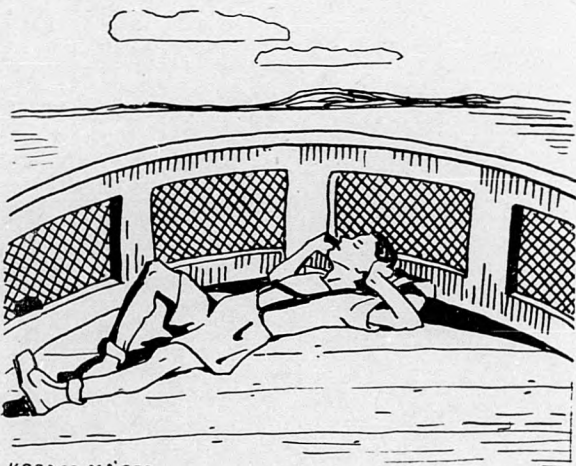
— Rosszabb már nem jöhet! — sóhajtott Jánoska.

— Hát olyan rossz ezen a gyönyörű ezüstvitorlásban? — kérdezte a kormányos. — Hiszen te magad mondtad, hogy úgy vágyakoztál ide!

— Tetszik tudni, Henrik bácsi, — felelte okosan Satori Jánoska, — nagyon szép itt, de nekem már rég haza kellett volna mennem!... És nem mehetek!... A gróf úr nem enged!... Ezért most már nagyon rosszul érzem magam!...

Henrik lehajtotta a fejét és nem mondott semmit. Belátta, hogy Jánoskának igaza van, de ezt mégse merete tudomására adni. Attól félt, hogy a kisfiú, amilyen bátor a szava, még el találja mondani ezt is a gróf úrnak és akkor ő részeseül büntetésben. Mert Montabán Rudolf olyan volt már, mint a ketrecbe zárt vadállat és attól lehetett tartani, hogy minden pillanatban kitör a dühe, amitől a jó Isten mentse meg minden alkalma-zottját.

Jánoska a fedélzet végébe ment, kis ka-



KOPASZ MÁRTA

Jánoska végighevert a fedélzeten...

bátját a feje alá gyúrte és szunyókáini próbált.

Egyáltalán nem volt álmos, még csak fáradtnak sem érezte magát. Inkább azért vágyódott oda és feküdt végig a deszkákon, mert maga is belátta, hogy az öreg kormányosnak teljesen igaz a van. A gróf nagyon mérges és ostobaság volna, ha kötelekedő szavaival még jobban felingerelné. Sokkal okosabb, ha végigfekszik a fedélzeten, süttet magát az áldott nappal és úgy viselkedik, mint aki fáradt és aludni próbál.

Mást úgysem csinálhatott.

A másik két rabmadárral szívesen elbeszélgetett volna Sátor Jánoska, csak hogy ez még sokkal veszedelmesebb következményekkel járhat. Magával nem törődött, de azt nem akarta, hogy a legceskélyebb mértékben megnehezítse Berde Miklós és Katóka amúgyis kétségbeélő helyzetét. Nem is szólva arról, hogy ezt a két szerencsétlen gyereket most már a fedélzetre se engedték föl.

Izabella grófné intézkedett így.

Sokkal jobban reszketett Montabán Rudolftól, semhogy az ő megkérdése és beleegyezése nélkül, a két gyereket a fedélzetre engedte volna. Ahhoz pedig még kevésbé volt bátorsága, hogy kérdést intézzen a grófhhoz.

Sátor Jánoska az egyedüllétet arra használta fel, hogy a jó Istenhez imádkozzék. Nem akart feltűnést keltetni, mert tudta, hogy ez újabb veszedelemmel járna. Nem térdepelt le és nem kulcsolta össze a kezét, hanem úgy tett, mint aki nyugodtan alszik és hangtalanul rebegte az imádságot.

— Édes jó Istenkém, bocsásd meg nekem, hogy nem térdepek és nem kulcsolom össze a kezeimet, ahogyan illik, amikor Hozzád merek fohászzkodni!... Te tudod, hogy miért teszek úgy, mintha elnyomott volna az álm és hiszem, hogy ezért meg fogsz nekem bocsátani... Tiszta szívvel és gyermeki szeretettel fohászodom Hozzád, hogy segíts meg engem, édes jó Istenem!... Segíts meg engem és légy segítségére az ártatlanul szenvedő Berde Miklósnak és Katókanak is, akik most már a Te áldott napfényedben sem sütkérezhetnek... Könyörögök Hozzád, édes jó Istenem, hogy segíts rajtunk, mert most már csak Te segíthetsz... Én nem tudok szabadulni erről a vitorlásról, mert nem engednek el és nem vihetek hírt Dallos Gyurkának, meg a két rabmadár aggódó édesapjának... A Te kezében van letéve mindhármunk sorsa, édes jó Istenem!... Hallgasd meg ájtatos, néma imádságomat és jöjj a segítségünkre, mert másként elpusztulunk... Hiszen én tudom, hogy Te

segíteni is fogsz rajtunk, mert nem akarod, hogy ártatlanul elpusztuljunk és nem engeded, hogy a bűnösök ne vegyék el méltó büntetésüket!... Ámen!... Az imádság után megnyugodott Sátor Jánoska.

Tovább is lehúnyt szemmel feküdt a fedélzet deszkáin. De most már, hogy a lelke megnyugodott és az imádság új reményt öntött csüggedő szívébe, gyótró gondolatai is elszálltak.

Hitt és remélt a Mindenható végtelen jóságában és már nem érezte olyan kétségbeélőnek a helyzetét.

Megnyugodott és mosolygott az arca.

Később pedig már el is aludt Sátor Jánoska.

A kemény deszkákon, a feje alá gyúrt kis sapkán...

— — — — —
Montabán Rudolf bement Izabella grófné szobájába.

— Beszélnem kell veled! — mondta.

— Ezt várom én is, Rudolf, — felelte megkönnyelbűlten Izabella grófné.

A gróf leült és sokáig szólanul gondolkozott.

Aztán hirtelen így szólt:

— Azt hiszem, tanácsos lesz, hogy rövid időre elhagyjuk a vitorlást.

— Hogy érted ezt? — ijedt meg Izabella grófné.

— Ezt akarom veled megbeszélni, — mondta Montabán Rudolf. — Nagyon kérlek, hogy figyelj minden szavamra és pontosan felelj minden kérdésemre! Izabella grófné egészen közel ült, hogy engedelmeskedjék.

(Folyt. köv.)

126. német nyelvlecke

Háztetőre kis galamb száll,
Ott főnn csipog a veréb, —
Tanuljunk meg, kis pajtásom,
Ezeknek is a nevét.

A tető, az németül: *Dach*,
Sperling a veréb neve,
A galambra meg a német
Azt mondja, hogy *Taube*.

Minthogy pedig nyáridő van,
S vakáció, kis pajtás,
Azt akarom: ne ártson meg
A német szó tanulás.

1. *das Dach* (olvasd: das dahh) a tető
2. *der Sperling* (olvasd: der sperling) a veréb
3. *die Taube* (olvasd: di taube) a galamb

Kis munkatársaink írásai

A virágos kertben

Írta: *Palkovits Edith*,
kis munkatársunk, Csány

Egy szép enyhe reggel,
A kis kertbe mentem,
És ott csupa-csupa
Szép virágot leltem.
A lenge szellőcske
Simogatta orcám.
Letépnék egy rózsát,
Ha volnék merészebb.

Hiszen elhervadna,
Rózsát ahogy tépeki
Igy meg szépen virít
A róza bokorba,
Kis tündérek jártak itt
Biztosan az éjjel,
Mert a pázsit tele volt
Sok kis harmatcseppel.
A kis madárkákknak
Dalát hallgatom,
Oly szépen dalolnak
A róza bokromon.

A fog nagy kincs

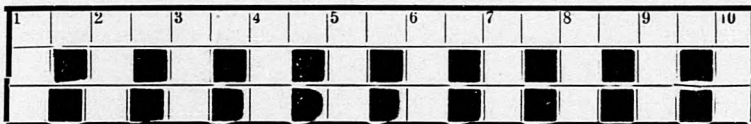
Írta: *Madarász Ilonka*,
kis munkatársunk, Bpest

Ami dió, mogyoró,
Az a fognak nem való!
Jól vigyázz a fogadra,
Ki ne hulljon holnapra!

F E J T Ö R Ó

1. Keresztrejtvény

Beküldte: *Juhász Gyöngyike*, kis munkatársunk (Szeged)

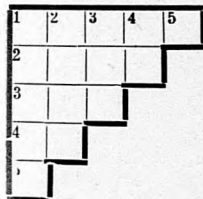


Vízszintes sor: 1. Ahová kis pajtásaink tartoznak. Függőleges sorok: 1. nem nagy. 2. nem kevés. 3. a mézet gyűjti. 4. számnév. 5. csapadék. 6. hal. 7. hátrafelé jár. 8. személyes névmás. 9. fekvőhely. 10. török basa neve.

2.

Bűvös sarok

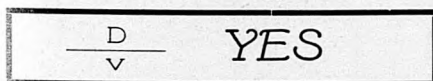
Beküldte: *ifj. Meszlényi Iuán*, kis munkatársunk (Debrecen)



1. Isten törökül
2. férfinév betűi keverve
3. figyel
4. visszafelé kicsinyítő képző
5. mássalhangzó

3.

Beküldte: *Laczkó László*, kis munkatársunk (Balassagyarmat)



4.

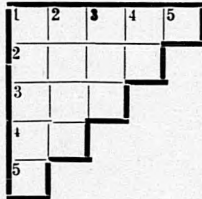
Beküldte: *Fekete Janika*, kis munkatársunk (Budapest)



5.

Bűvös sarok

Beküldte: *Andráskovits Józsika*, kis munkatársunk (Pécs)



1. a nyáj teszi
2. a vár is ez
3. pára
4. medve része
5. mássalhangzó

6.

Beküldte: *Bernhardt Ilonka*, kis munkatársunk (Pécs)



Megfejtési határidő:

augusztus 20.

A megfejtés eredményét a szeptember 10-i számban közöljük.

A helyesen megfejtők között 10 szép jutalmat sorsolunk ki.

Jutalomdíjak:

1. Cadeau Csokoládégyár Rt. (Budapest, VI. Izabella-u. 88.) negyedkilogrammos díszdobozos bonbon ajándéka.
2-től 10-ig kézimunka és mesekönyv jutalomdíjak.

Kis Emberek Társasága (K.E.T.)

Drága kis pajtásaink, kézenfogva vezetjük közétek két kis olvasónkat, akik arra kértek, hogy őket is vegyük be a Kis Emberek Társaságába. Az egyik kis pajtásunk *Gál Klárka*, Kecskeméten, a másik *Vukovár Editke*, Baján lakik. *Gál Klárkától* a következő levelet kaptuk: „Gondolatban mindig ott voltam a Kis Emberek Társaságában, a pajtások között, akiket Eta néni és Elek bácsi szerete ölel körül. Nagyon szépen kérem, hogy engemet is vegyenek fel a Kis Emberek Társaságába, hogy még nagyobb örömmel várjam a kis lapot. Eddig is és most is örömmel olvasgatom a kislapot, amelyet Eta néni és Elek bácsi és a kispajtások szerkesztenek. Most, hogy megvan a várva várt vakáció, azzal kezdem meg, hogy belépek a Kis Emberek Társaságába“. Szeretettel fogadjuk be a mi kis társaságunkba *Gál Klárkát* és *Vukovár Editkét* és reméljük, hogy amilyen nagy lelkesedéssel jelentkeztek, olyan lelkesedéssel vesztek részt ezután a mi munkánkban is.

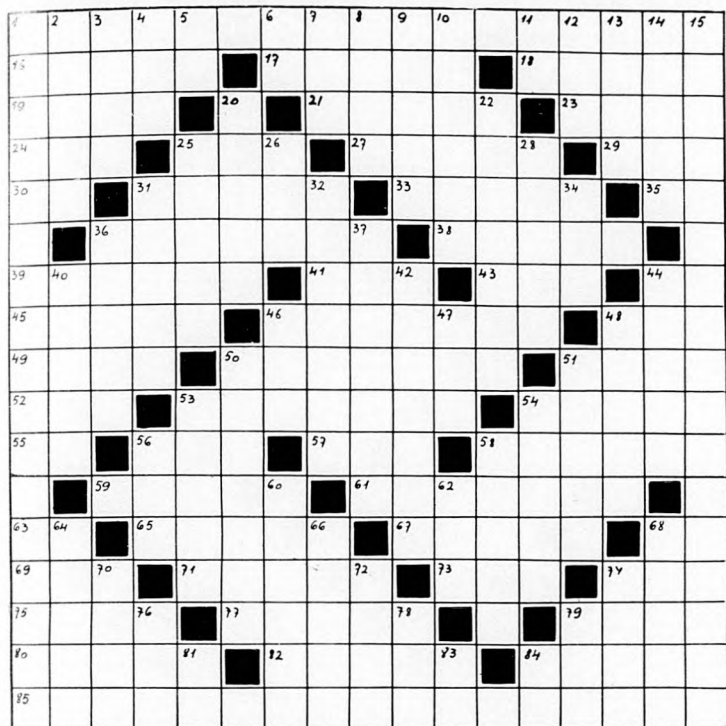
Rejtvény megfejtés

A június hó 20. számunkban közölt rejtvények helyes megfejtése: *I. sz. rejtvény*: „Közepében van kezdete, ott a titok eredete, mindig köröskörül olvasd egyenest és görbén folytasd, ha akarod eltalálni és rendszerint elszámolni, hörpints egy-két pohár tejet mellette és a fejed ne törd nagyon felette, így lesz tréfás mulatságod, szívedben nagy vígasságod, ha titkom tudni kívánod, olvasd végig, megtalálod. Hegedűs László III. gimn. tanuló.“ *II. sz. rejtvény*: 1. ópium, 2. Pósa, 3. Isi, 4. Ua, 5. m. *III. sz. rejtvény*: 1. Vöcsög, 2. Órség, 3. Csak, 4. Sék, 5. Óg, 6. G. *IV. sz. rejtvény*: Erdész. *V. sz. rejtvény*: 1. Ádam, 2. Dal, 3. Ál, 4. M. A helyesen megfejtő kispajtásaink közül jutalomban részesültek: 1. Berrár Tilda, Olaszka, 2. Pajor Mancsi, Budapest, 3. Gaál Márta, Budafok, 4. Kerényi József, Budapest, 5. Mátéfy Edit, Debrecen, 6. Andrassy Dezső, Tarcal, 7. Szabó Nusika, Himod, 8. Györgyei Magda, Báj, 9. Lantos Gabriella, Makó, 10. Cseresznyési Macuka, Jászberény.

Gyermekepósta

Lévay Lenke, kuk, Lencike. Itt vagyok am én is, éppen jókor, lámcsak nem is vártál, nem is gondoltál reám! De ki tudna ezért még csak szólni is, hiszen a nyár a tiétek, ti rendelkeztek vele és ha jólesik, gondoltok reánk, nagyokra, ha nem, élitek a magatok gyermeki életét, örömeit. Remélem, hogy jól megbarnulva és piros pozsgással látlak viszont a vakáció befejeztével. Mindenkit, akit te szeretsz, szívből köszöntünk és az erdélyieknek Erdélyben, nektek a falu jólevegőjű csendjében nagyon kellemes nyaralást kívánunk. — **Sziji Magda** és **Klári**, kedves kis leányok, szeretettel vettük utóbbi levelezőlapotokat is. Öröm reátok gondolni, olyan szorgalmas kisleányok vagytok, hogy nálatoknál nem is kívánunk szorgalmasabbat. Ti nem panaszkodtok, hogy a rejtvényeket mindig megfejtitek, bekülditek és csak néha-néha kerültek a megajándékozottak közé. Ezt a kedves türelmet nem is tudjuk hogyan köszönjük meg nektek. A legszebb elismerést, dicséretet érdemlitek meg érte. — **Szentgyörgyi Géza**, kis barátunk, nagyon meghatott és megörvendezettett a saját tervezésed után készült színes levelezőlapod, melyből megértettük, hogy ebben a munkában a szívedet küldötted el nekünk, mert csak az tud ilyen szépet elgondolni és elkészíteni, aki szeretettel fog hozzá. Hidd el, pajtáim, kedvesebb örömet semmivel sem szerezhetnél volna nekünk. Sok hozzád hasonló kis pajtást szeretnénk ismerni és munkatársaink közé sorozni. Ennél többet nem is mondhatunk, nem is adhatunk neked, Gézukám. — **Biró Sanyika**, örültünk, Sanyikám, hogy az ajándékod meg voltál te is elégedve. Jól esik hallanunk, amikor kispajtásaink a legcsekélyebb ajándéknak is tudnak örülni. Nem azok az igazi örömfők, amiket csak drága, értékes ajándékokkal lehet szerezni, hanem az, amelynél nem az érték a fontos. Azt a gyereket szeretjük, akit egy üres doboz is boldoggá tud tenni, mert ő abból a dobozból sok mindenféle játékot csinál magának. — **Bálint Ágnes**, drága kis munkatársunk, szeretettel üdvözlünk az iskolai év befejezése alkalmából. Ha rendezgeted a gyermeklapokat, egy-két üzenetet találsz, amelyet hozzád intéztünk, de te csak most olvashatod. Azért kopogtatunk be hozzád, hogy kellemes és jó nyaralást kívánjunk úgy neked, mint édes szüleidnek. Ennél többet azonban most te se akarj tőlünk, drága kis Ágicám. — **Kedves kis olvasóink**, vig nyaralást kívánunk mindnyájatoknak és szeretettel ölel és csókol **Eta néni** és **Elek bácsi**.

Keresztrejtvény



Vízszintes sorok:

1. Rákóczi fejedelemmé választotta. 16. Női ruhaanyag. 17. Párt angolul. 18. A tímár igéje. 19. Magyar királyné keresztnéve. 21. Csillagképek egyike. 23. Családfő becéze. 24. Angol szám ($w=v$). 25. Címrövidítés. 27. Híres francia festő. 29. Ford. a munka ellenértéke. 30. Rag, re párja. 31. Csónak fajta. 33. Gördül. 35. Kicsinyítő képző. 36. Jász-Nagy-Kun-Szolnok m. község. 38. Katonáság. 39. Papság. 41. Talál. 43. Az egyik magyar király jelzője. 44. Földműves teszi. 45. Erdei állat. 46. Masíroz. 48. Nem ül, fordítva. 49. Ford. becézett nőnév. 50. Végítzesség. 51. Ford. meghalt magyar politikus, pártvezér. 52. Ford. halkan mond. 53. Táplál. 54. Fehérnemű márka. 55. Híres magyar építész monogramja. 56. Helyhatározószó. 57. Fordítottul angolul. 58. Bálvány, melynek embert áldoztak. 59. Szenvedélymentes. 61. Felsőház tagja külföldön. 63. Ford. angol rövid. 65. Francia politikus. 67. Ford. Bánk bán egyik alakja. 68. Mindig ez van. 69. Fiú arabul. 71. Misszionárius igéje. 73. Verskellék. 74. Angolna németül. 75. Francia búcsúszó, fonetikus. 77. Rátekint. 79. Háborúban tengeren, békében bányában van. 80. Ilyen polgár is van. 82. Becézett női név. 84. Helyhatározószó. 85. Bouillon Gottfried vezette.

Megfejtési határidő augusztus hó 10

A jutalomban részesülők névsorát a szeptember hó 1-i számban közöljük.

J u t a l o m d í j a k :

1. díj: lapunk egy üveg kölnivíz-ajándéka.
2. és 3. díj: dr. Földesné JUNO kozmetikai intézete (Budapest, IV., Károly király-út 24) arckrém-, púder- és szappanajándéka.
4. és 5. díj: Korányi Gyógyszertár (Budapest, VIII., Népszínház-utca 22) egy-egy Lili-krém-, szappan- és púderajándéka.
6. díj: Cadeau Csokoládégyár Rt. (Budapest, VI., Izabella-u. 88) negyedkilós díszdobozos bonbonajándéka.
7. díj: Komáromi fodrászszalon (Budapest, VIII., Népszínház-utca 16) ajándéka: egy teljes kiszolgálás, hajmosás, víz- vagy vasondolálás és manikűr.
- 8., 9. és 10. díj: lapunk egy-egy előnyomtatott miliő-ajándéka.
- 11–16. díj: lapunk könyvajándéka.
- 17–20. díj: lapunk egy-egy előfestett gobelinretikül-ajándéka.

attanások, szeplők s az arc egyéb tisztálanságai ellen használjon

LILI

crém, szappan, pudert

Kapható mindenütt
Készíti KORÁNYI Gyógyszertár
Bpest, VIII., Népszínház-u. 22.

Cadeau

CSOKOLÁDÉGYÁR
RÉSZVÉNYTÁRSASÁG
KÉSZÍTMÉNYEI
A LEGJOBBAK!



BUDAPEST, VI, IZABELLA-U. 88

F ü g g ő l e g e s s o r o k :

1. Nemzeti bankunk elődje. 2. Női színészszerep. 3. Férfinév. 4. Isten latinul. 5. Izomvégződés. 6. Vény, rövid. 7. Keleti fejedelem. 8. Hónap rövid idegen nyelven. 9. Közepes. 10. Mindenki, aki él. 11. Hegycsúcson van. 12. Nagy rézedény. 13. Shakespeare királyalakja. 14. Csak akkor vagyok, ha sok van belőle. 15. Jókai regény. 20. Híres pesti színész. 22. Ilyen kút is van. 25. Becézett családfő. 26. Ford. kisebb ház. 28. Ósmagyarok szent madara. 31. Városi útvonál. 32. Férfinév. 34. Ipari nyersanyag. 36. Magyarország legmagasabb csúcsa. 37. A pap hangja. 40. Kártyajáték. 42. Birkózásban gyakran előfordul. 44. Farsangi kellék. 46. Igekötvő. 47. Kockáztatjuk. 48. Bűnöző. 50. Nemes paripa. 51. Lecsen. 53. Vigad. 54. Benszülött törzsjel. 56. Rag. 58. Francia napilap. 60. Összeaprított. 62. Csak, németül. 64. Ország része. 66. Vonal idegen nyelven. 68. Égi eledel. 70. Évszak. 72. Vidéki megszólítás. 74. Igyekszik. 76. Európai pénzegység. 70. Ford. von. 79. Helyhatározószó. 81. Azonos mássalhangzók. 83. Német rohamosztog rövidítése. 84. Indulatszó.

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

